

işçi-köylü

www.iscikoylu.org
umutyayimcilik@ttnet.net.tr

Sayı: 2007-09

72

*Yıl:4 *20 Nisan-3 Mayıs 2007 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN:1303-9350

İşçiler, köylüler, işsizler, Kürt halkı ve halk gençliğinin 1 Mayıs'ta söyleyecek sözü var!

Alanlarda buluşalım!

Bütün ezilenler, yoksullar, işçiler, emekçiler, köylüler, gençler, Kürt halkı, kadınlar olarak söyleyeceklerimizi 1 Mayıs alanlarında haykıralım!

Milyonlarca işçiyi sendikasız, güvencesiz ve sağlıksız koşullarda çalışmak zorunda bırakanlara; on binlerce insanı işsizlik içinde sefalet ve açlıkla boğmaya çalışanlara; köylüleri topraklarından eden, ürününü, emeğini yok pahasına satın alanlara, tefeci-tüccarın insafına terk edenlere; Kürt ulusu üzerinde uzun yıllardır imha ve inkar politikaları ile terör estirenlere, katledenlere; gençlerin geleceğini ellerinden çalarak, umutlarını sömürenlere; kadınları ikinci sınıf insan muamelesi ile ezen ve iki kat sömürü altında inletenlere karşı yanıtımızı 1 Mayıs alanlarında verelim!

Kızıl ve militan 1 Mayıs!

77 1 Mayıs şehitlerini anmak ve 90, 91 1 Mayıs'ında Harbiye'de yarattığımız direnişin ruhu ve direngenliği ile egemenlerin tüm saldırıları karşında susmayacağımızı alanlarda haykıralım!

ILPS'nin UKK toplantısı gerçekleşti

Emperyalizme karşı mücadelede tutarlı bir anti-emperyalist çizgide hareket etme hedefiyle ortaya çıkan ILPS, 28-29 Mart 2007 tarihinde Uluslararası Koordinasyon Komitesi (UKK) toplantısını yaptı.

Hollanda'da yapılan toplantıda, UKK asil ve yedek üyelerinin yanı sıra, gelemeyen üyelerin yerine katılan

temsilciler yer aldı.

ILPS'nin Filipinler, ABD, Avrupa, Türkiye, Hong Kong, Endonezya, Brezilya gibi örgütlülüklerinden temsilcilerin katıldığı toplantı 28 Mart'ta ILPS Başkanı Jose Maria Sison tarafından açıldı. Katılımcı tespitinin ardından bölge ve ülke raporlarının okunduğu toplantıya ILPS Türkiye Seksiyonu da bir sinevizyon gösterimi ve bu doğrultuda hazırlanan dosyayla katıldı. Brezilya, ABD ve Türkiye Seksiyonu tarafından hazırlanan sinevizyon gösterimleri toplantıya katılanlar tarafından yoğun bir ilgiyle izlenirken, 1. gün bölge ve ülke raporlarının okunmasıyla geçen toplantıda, ülke raporlarının sunumu tamamlanamayınca raporlara 2. gün devam edildi.

Sayfa 22

Proletarya Partisi 8. Konferansını açıkladı

Elimize e-mail yoluyla ulaşan bildiriye aşağıdaki bilgilere yer verildi.

“Enternasyonal proletaryanın komünizm için başlattığı büyük yürüyüşün, Türkiye topraklarındaki ikinci nitel sıçraması olarak doğan partimiz TKP/ML'nin 35. kuruluş yılını, başarıyla gerçekleştirdiği 8. Parti Konferansımız ile taçlandırarak selamlıyoruz!

Türkiye proletaryasının öncü ve önder örgütü parti-

mizin gerçekleştirdiği 8. Parti Konferansımız; emperyalistler, faşistler ve gericilerin bütün dünyada emsali az görülür saldırganlığına meydan okuma kararlılığının üst düzeyde korunduğunu; komünizm ideali için savaş yeminine sadık kalınacağını; Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin bayrağının tam da bu nedenle daha da yükseklerde tutulacağını ilan eder.”

Sayfa 16-17

BPKD tüm ihtişamıyla önemini koruyor!

Proletarya diktatörlüğü altında da sınıf mücadelesinin başka biçimlerde sürdüğünün en üst boyuttaki ifadesi olan **Büyük Proleter Kültür Devrimi**'nin 40. yılı ve modern revizyonizme karşı mücadelenin 50. yılı vesilesiyle birçok ülkede bir dizi etkinlik düzenlenmekte, kitleler bu yönlü bilinçlendirilmeye çalışılmaktadır. Bu etkinliklerden biri de **1 Nisan 2007**'de **Hollanda**'nın **Den Haag** kentinde düzenlendi. **Filipinler**, Endonezya, **Brezilya**, Almanya, **Çin** ve ABD'den katılımcıların yanı sıra, Partizan adına da bir konuşmacının yer aldığı etkinlikte, ayrıca **YKP/ ML Genel Sekreteri Vasilis Samaras** tarafından gönderilen bir sunum okunurken, ABD adına katılan konuşmacı, ABD'den, her ikisi de araştırmacı yazar olan ve BPKD ile ilgili kitapları bulunan Profesör **Robert Will** ve **Montly Review** tarafından etkinliğe gönderilen sunumları da etkinliğe katılan dinleyicilere aktardı.

ATİK ve **Filipinler Ulusal Demokratik Cephe (FUDC)** tarafından organize edilen etkinlik saat 14:00'de, kısa bir açılış konuşmasıyla başladı. Panel formatında gerçekleşen ve açılış konuşmasından hemen sonra devrim ve komünizm şehitleri şahsında yapılan saygı duruşuyla devam eden etkinlikte, ilk sunum **Montly Review** adına yapıldı.

Monthly Review tarafından hazırlanan ve **ILPS UKK** üyesi **Kali Williams** tarafından aktarılan sunumda, BPKD hayata geçirilirken karşılaşılan zorlukların ve engellerin yanı sıra, bunların hangi yöntemlerle aşıldığına da yer verildi ve devamında ise: "...ÇKP'nin önder unsurları 1960'larda revizyonizmin

batağına düştüler. Ancak bu yıllar aynı zamanda Asya'dan Afrika'ya, dünyanın dört bir yanında ulusal-sosyal kuruluş mücadelelerinin yükselmeye başladığı yıllardı. İşte BPKD tam da bu süreçte, Mao önderliğinde başladı. Bu süreç aynı zamanda kitlelerin politik olarak bilinçlendirilmesi süreci oldu. BPKD öncesi ülkede başlayan isyanlar revizyonizme karşı büyük bir mücadelenin gerekliliğini de ortaya koyuyordu. Mao'nun ölümüyle birlikte başlayan geri dönüş süreci ve sonraki yıllarda Sovyetler Birliği'ndeki modern revizyonizmin çöküşü, burjuvaziye kendince büyük bir silah vermişti. Bu silah sosyalizmin başarıya ulaşamadığı silahlıydı ve bu silahı 21. yüzyılda daha yaygın olarak kullanmaya çalışmaktalar. (...)" denildi. Sunumda son olarak, BPKD'nin ve revizyonizme karşı mücadelenin öneminin bugün giderek arttığı ve bu yönlü geniş araştırmaların olduğu vurgulandı.

Panelde söz alan ikinci konuşmacı Çinli Profesör **Pao Yu Çing**'di. Çing, sunumuna, iddiaların aksine Mao'nun bugün Çin'deki halk yığınları arasındaki saygınlığını hala koruduğunu ve bu saygınlığın giderek arttığını söyleyerek başladı. **Konuşmasında, Çin'deki geri dönüşe ve buna bağlı yaşanan sosyal yıkıma bakıldığında Mao'nun gelişme modelinin daha iyi anlaşıldığına vurgu yapan Çing, bugün Çin'deki aydınların artık günümüzdeki revizyonizme daha eleştirel gözle bakmaya başladıklarını söyledi** ve sözlerini, Haziran ayında Hong Kong'da yapılacak BPKD etkinliğine çağrı yaparak bitirdi.

Çing'in ardından söz alan **Jose**

Maria Sison ise, FKP'nin kuruluş sürecini ve BPKD'nin bu süreci nasıl etkilediğini aktardı. Bu etkilenmenin FKP'nin tüm tarihi boyunca sürdüğüne ve elde edilen kazanımlarda büyük payı olduğuna vurgu yapan Sison, sistemin çelişkilerinin giderek derinleştiği, devlet terörünün arttığı, saldırganlık savaşlarının yoğunlaştığı günümüzde BPKD'nin deneyimlerine duyulan ihtiyacın daha da arttığına dikkat çekerek, **"hala emperyalizm ve proleter devrimler çağında yaşıyoruz"** dedi.

Sison'dan sonra söz alan konuşmacı ise **Partizan** adına yaptığı sunumda, öğrenci hareketleriyle başlayan BPKD'nin işçi ve köylülerle bütünleşerek, başarıya ulaştığını belirterek, BPKD'ne ilişkin **"bir gençlik hareketiydi"** eleştirisinin doğru olmadığını söyledi. Ayrıca BPKD'nin sadece parti içindeki yeni burjuvaziye karşı bir hareket olmadığını ve etkisinin tüm dünyaya yansıdığını da belirten konuşmacı, **Proletarya Partisi**'nin kurucusu **İbrahim Kaypakkaya**'nın da partiyi kurarken BPKD'den etkilendiğinin altını çizdi. Etkinliğe Partizan adına katılan konuşmacı sunumunda ayrıca, BPKD'ne ilişkin düşüncelerin, bunun bir sosyalizme geçiş dönemi olduğu ve kendine has çelişkileri barındırdığı, bunların ise ancak bir kültür devrimiyile aşılabileceğini belirtti.

Brezilya ve **Endonezya** adına yapılan konuşmalarda da yine her iki ülkedeki Maoist hareketin oluşumunda BPKD'nden etkilenmelere değinildi. **Her iki konuşmacı da, kendi ülkelerindeki süreçleri aktarırken, ortak nokta, Maoistlerin gerek ülkelerin-**

deki revizyonist hareketlere gerekse parti içindeki revizyonizme karşı yoğun bir mücadele verdiğinin vurgulanmasıydı.

Brezilyalı konuşmacı, Brezilya'da Maoistlerin önderliğinde 1963'de başlayan silahlı mücadelenin, 1976'lara gelindiğinde ağır bir yenilgi aldığına ve en ileri kadroların gerici rejim tarafından katledildiğine de değinerek, Maoist harekette bu dönemde ortaya çıkan revizyonizme ve bunun da devrimci hareketin hemen hemen yok edilmesine mal olduğuna vurgu yaptı. Bu durumun diğer Latin Amerika ülkeleriyle benzerlikler taşıdığını da belirten konuşmacı, Brezilyalı MLM'ler olarak çizgilerini hâkim kılma mücadelelerini sürdürdüklerini belirtti.

MLPD-MK adına yapılan iki konuşmada ise, BPKD'nin tüm canlılığını hala koruduğuna dikkat çekilerek, günümüz sınıf mücadelesindeki önemi üzerinde duruldu. Birçok Maoist parti gibi, **MLPD**'nin de '60'lı yıllarda BPKD'den etkilenerek kurulduğunu belirten konuşmacılar, esas olarak işçi sınıfına dayalı bir parti olmayı hedefleyerek yola çıktıklarını da sözlerine eklediler. **Kitlelerle geniş ilişkiler geliştirmenin kendileri açısından belirleyici olduğuna da işaret ederek, gerçek bir komünistin, kitlelerle olan ilişkisinden belli olacağını altını da özellikle çizdiler.**

Etkinlik tüm konuşmacıların sunumlarını aktarmasının ardından soru-cevap şeklinde devam ederek, saat 20.00'ye kadar sürdü ve dinleyicilerin hep bir ağızdan, kendi dillerinden söyledikleri **Enternasyonal Marşı**'nın okunmasıyla sona erdi.

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Sınıfsal Yaklaşım

OTUZBEŞİNCİ YILINDA BİLİMLE VE SAVAŞLA, ISRARLA VE İNATLA, ELBETTE VE MUTLAKA!

35 yaş insan ömrü için, genellikle gençliğe veda edip de “**olgunluğa**” adım atmanın erken yıllarını ifade eder. Bir proleter devrimcinin yaşamı açısından da durum ana hatlarıyla değişmez. Pekala gençlik yıllarında da kazanılabilen cinsten bir olgunluk değildir söz konusu edilen. **Deneyim ve birikimle harmanlanan bir erginlikten bahsedilmektedir.** Bununla beraber herkesin ömrü aynı gelişim seyri izlemez. Kimisi çabuk yaşlanır ve olgunlaşır, kimisinin deneyim biriktirme süreci daha gecikmeli ve sancılı olur. **Kimisi de bunları bilince sıçratma ve yaşamına katma konusunda başarısızdır...**

“**Canlı**” bir organizma olan proletarya partilerinin yaşam süreçleri de insan-ınoğlununkiyle çoğu açılardan benzeşen özellikler arz eder. **Tarih öylelerine tanık olmuştur ki, sınıf mücadelesinin gelişim seyri içinde bazıları savaşın ortasında hızla büyüüvermiş, genç yaşında olgunlaşarak iktidarın eşliğine gelenler olduğu gibi, yürüyüşünü zaferle taçlandırana da rastlanmıştır.** Aksi örneklerde ise, daha yeni doğmuşken felç edilenlerin sayısı hiç de az olmadığı gibi, çeşitli neden ve koşullara bağlı olarak uzun süreli bir savaş içerisinde güçlene zayıflaya yaşananlar da çoktur.

Ülkemizdeki komünistlerin öyküsü **Mustafa Suphi**’ler ile başlayıp Kemalizmin alçakça katliamıyla kesintiye uğradıktan sonra, ateşin yeniden yakılması için yaklaşık yarım asır geçmesi gerekecekti. **İbrahim Kaypakkaya yoldaş önderliğinde kurulan TKP/ML’nin bu büyük sorumluluğu üstlenmesi ve bunun üstesinden gelmesi hiç de kolay olmadı.** Bunun başlıca nedeni, ülkemizin bulunduğu coğrafyanın jeopolitik ve jeostratejik konumu ile Türk devletinin niteliği ve emperyalistlerle ilişkisiydi.

Kuruluşunun birinci yılı dolmadan önder yoldaşı ele geçen ve ardından katledilen, devamında diğer ileri kadroları da engellenen ve örgütsel yapısı büyük oranda tasfiye edilen Parti; henüz işin başında ağır bir yenilgiyle tanıştı. **Toparlanması ve ilk Konferansını gerçekleştirmesi 1978’i bulan Proletarya Partisi, sınıf mücadelesinin kızgın ateşini elinde tutmaya çalıştığı yıllarda henüz Bolşevik tipte bir örgüt yaratamamış, parti programına uygun stratejik bir konumlanış sağlayamamıştı.** Bu koşullarda yüzleştiği 12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğü karşısında ikinci

bir yenilgi yaşaması ve ağır kayıplara uğraması kaçınılmazdı.

Partinin AFC ve devamındaki yıllara ilişkin yaralarını sarma ve savaşı geliştirme doğrultusunda adım atmaya yönelik çabaları yetersiz ve etkisiz kaldı. Bu süreçteki mücadele, yeni darbeler ve seri kayıplar eşliğinde sürdü. 1990’lı yıllara gelindiğinde, savaş alanında ciddi muharebeler ve eylemler gerçekleştirilmiş olmasına karşın, gerilla savaşını sürkleştirmek ve tutunabilen mevziler elde edebilmek konusunda başarı sağlanamamıştı.

1990’lı yılların başında ülkemizdeki nesnel durum, parti güçlerinin toparlanması ve ileriye doğru hamle yapmasına elverişli koşulları, tarihi fırsat olarak ortaya çıkarmıştı. **Bunu başarabilmenin önkoşulu, 12 Eylül dönemine ait muhasebeyle beraber örgütsel derlenme sınavını da başarıyla verebilmektir.**

Bununla beraber, 12 Eylül’ün çok yönlü tahribatı sürüyor, depolitizasyonun ağlarını güçlü biçimde örmesi, zorlu koşulların kat sayısını artırıyor. Daha önemlisi bu zorluk, ülke içerisinde Kürt Ulusal Hareketi’nin yürüttüğü silahlı mücadelenin harekete geçirdiği dinamiklerin yanı sıra işçi sınıfının Bahar eylemlilikleri ile kıpırdanan sürecine karşın, 1990’lı yıllara gelindiğinde dünya çapında esen karşı-devrimci ideolojik rüzgarın fırtınaya çevrilmesinden de besleniyordu.

Proletarya Partisinin 2000’li yıllara uzanan bu dönemde devrim mücadelesinin sıcak pratiğine yönelik tasarrufları, beklenen bir kopuş ve çıkış yaratmaktan oldukça uzak kaldı. Parti programına uygun konumlanma ve hareket tarzı geliştirme konusunda, yıllardır devam eden sürüklenme durdurulamamış, kendiliğindencilik aşılammıştı. **Bunda parti içerisinde yaşanan “hayati” boyuttaki örgütsel sorunlar da önemli bir yer işgal ediyor, darbeler ve ihanetler birbirini izliyordu.** Her şeye rağmen, esas güçleri MLM bayrağı etrafında toplamayı başararak, karşı/burjuva akımlara göğüs germek ve proletaryanın gemisini yüzdürebilmek de bir meseleydi.

Nihayet 2000’li yıllar Proletarya Partisi açısından tarihi akışın sıçramalı ilerlemeler göstereceği konusunda daha fazla umut verici gelişmeleri beraberinde getirdi. **Bu konuda kayda değer adımlar atıldığı ancak pratik görevlerin yeterince yerine getirilemediği Yedinci Oturumu, henüz sonuçlanan**

Sekizincisi izledi. Çizgi bakımından birbirini tamamlayan ancak hiç kuşkusuz aşan ve geliştiren bu oturumlar, pek doğal ki Proletarya Partisinin önderlik rolüne oturacak niteliğe kavuşması için “hazırlık” çalışmaları olarak kavranmalıdır.

Öncünün nitelikli iradi müdahalesini yansıtan bu çalışmalar, ideolojik netlik/programatik bütünlük, kapsamlı bir tarihi muhasebe ve asgari siyasal programın oluşturulmasını hedeflemektedir. Bu faaliyetler, örgütsel omurganın güçlendirilmesi ve Bolşevik tipte bir yapının yeniden yaratılmasını, proleter ahlak ve kültürün içselleştirilmesi ve parti yaşamına egemen kılınmasını amaçlamaktadır.

35 yıllık tarih, hem Türkiye Devrimci Hareketi hem de Uluslararası Komünist Hareketi açısından paha biçilmez derslerle doludur. Yüzlerce şehit yoldaşımız başta olmak üzere bugün faaliyet içerisinde bulunan ya da bulunmayan binlerce, hatta onbinlerce yoldaşımızın, devrimci ve emekçinin büyük bedeller ve emekler ödeyerek katkı sunduğu, kuşaklara yayılan, gelenek yaratmış, tarihi bir mücadele söz konusudur.

Bunun ancak boyutları giderek genişleyen bir savaşla zafer noktasına taşınacağını söylemek için kahin olmaya gerek yoktur. Öyleyse işin başındayız demektir. **Nasıl partinin kuruluş yıllarından günümüze, saflarımızda sürekli yenilenen bir kadro bileşeni geçtiği varsa, bu durum sınıf mücadelesinin doğası gereği kurtuluşa kadar da aynı devrimle sürecektir.** Şehit olarak ya da savaşın dışına düşerek yitirdiklerimiz, mücadelenin sonucu ve gereğidir. Tıpkı saflarımıza katılanlar ve giderek artan oranda katılacaklar gibi!

35 yılın ardından, partinin sınıf mücadelesindeki konumu, gerilla savaşının kapasitesi, kitleleşme oranı, eldeki mevziler/kurumların durumu, diğer bazı sorunlar ve olumsuzluklardan hareketle, “bir arpa boyu yol gidilmemiş” olduğu ileri sürülebilmekte, hatta “geriye gidiş”ten söz edilebilmektedir. Kaba ve yüzeysel bir bakış açısıyla yaklaşıldığında böyle bir sonuca varmamak için hiçbir neden yoktur. Hiç şüphesiz mevcut grafiklerin-tabloların olması gerekenden –göreceli de olsa- uzak bir noktada seyretmesi, kabul edilemez bir durum arz ediyorsa da, bunu tersine çevirmenin yolları her zaman vardır ve bunun dinamikleri de kendisini yine o zeminin içerisinde barındırmaktadır.

Komünistler, hep daha iyisini yapmak ve daha ileriye gitmek felsefesiyle, mevcut an ve durumlarıyla yetinmezler. Statükocu değildirlere, bilimselliğin yön verdiği anlayışla yüzleri sürekli geleceğe dönük yaşarlar. Ancak, nesnelliği de elden bırakmaz ve materyalist bakış açısıyla olguları çözümlerken hiç kuşkusuz diyalektik yöntemi kullanırlar.

Parti tarihine de böyle yaklaşılmalıdır. Her şey kendi gerçekliği ve süreci

içerisinde anlaşılacak durumundadır. İdealizmin esiri olanlar, “hiçbir ilerlemenin olmadığı”ni söyledikleri anda, objektif olarak; verilen canlar, görülen zulüm ve işkenceler, harcanan emekler ve ödenen bedellerin “boşuna olduğu” tuzağına düşmektedir. Bu belirleme aynı zamanda, devrimci saflara “terk edin”, kitlelere ise “mücadeleye katılmayın” çağrısı anlamına gelmektedir.

Devrim mücadelesinin düz bir seyir izlemediği dillere pelesenk olmuş bir gerçektir ama konuyu bilince çıkarmak hayli zordur. **Sonuna kadar devrimci kalabilmek, uzun süreli, sabırlı, kararlı, azimli, sebatlı bir kavgayı sürdürebilmek, o nedenle yalnızca proletaryaya has bir özellik olarak kabul edilmiştir.** Yenilgilerden geçmek, her düşüşte yeniden ayağa kalkmayı başara-bilmek, küllerinden yeniden doğmak kolay bir yetenek/beceri değildir.

Her ne kadar tarihin akışı nihai olarak ileriye doğru olacaksa da bunun kendiliğinden bir seyir izlemeyeceği de bir başka gerçekliktir. Bu noktada, proletaryanın oynayacağı rol açısından “**dışarıdan taşınan bilinç**” ve sınıf partisinin rolü tayin edici önemdedir. Geçen yüzyıl devrim ve sosyalizm süreçlerinin ne kadar zorlu olduğunu, hem öncesi hem sonrasıyla yeterince “trajik” örneklerle kanıtlamış bulunuyor. Bu bağlamda Türkiye’deki süreci karamsar bir bakış açısıyla değerlendirmek, kasıtlı değilse eğer, umudunu tarihe gömenlerin işidir.

Bu sürecin az hata yaparak, çok daha büyük aşamalar kaydedilerek, günümüze taşınabileceğini iddia etmek, bugün için ancak bir yere kadar anlam ifade edecektir. Aynı iddia ya da belirlemeleri bütün ülkelerin tarihi süreçlerinin çeşitli evrelerine mahsus yapmak ve tartışmak da mümkündür ancak bunun ne kadar anlamlı ve yararlı olacağı da açıktır. Tarihi muhasebe, kapsamlı analiz ve dersler için bu gereklidir ama hayıflanmak için değil!

Proletarya Partisini yenilgilere, darbelerle, engellere, ihanetlere, sapmalara, hatalara ve her türlü olumsuzluğa karşı bugünlere taşıyan ve hiç şüphe yok ki kendisini bilimsel tarzda sürekli bir yenileme ve arınmaya tabi tutma yoluyla aşarak ileriye ve zafere taşıyacak olan da MLM ideolojisi rehber almasıdır.

35 yıllık mücadelenin çok önemli kazanımları vardır. Bu kazanımlar, her alanda yaratılan birikim ve deneyim üzerinden sınıf savaşımına yön verme işlevine sahip olacaktır. Bu işlevin demokratik halk devriminde oynayacağı rol, 35 yıllık tarihimizin hakkını vermekle kalmayacak, onun yarattığı değerlere uygun bir sonuç da üretecektir. **Bunun için, Proletarya Partisinin iradesine tabi herkesin sürecin gerektirdiği bilinçle hareket etmesi ve üst düzeyde sorumluluk anlayışı, özveri, disiplin, kararlılık ve azim içerisinde çalışması gerekmektedir.**

İş kazaları artıyor, ama neyse ki ölümler azaldı(!)

Son yıllarda devletin çeşitli kurumlarının ve patron kulüplerinin (!) yaptıkları resmi veya gayri resmi tüm açıklamalarda ısrarla ekonominin iyiye gittiğinin, düze çıktığının ve büyüdüğünün altı çizilmekte. Bunun yanısıra emek örgütlerinin, sendikaların açıklamaları ise tam tersi yönde. Onlar ekonomik olarak kazançlarının düştüğünü, sosyal haklarının budandığını ve gittikçe fakirleştiklerini ifade ediyorlar. **Gerçeklikle örtüşmeyen bu açıklamalar bizler için gayet doğal.**

Sınıflı toplum gerçeği bizlere bu sistemde birileri için, bir sınıf için iyi olanın diğer sınıf için kötü olduğunu, olacağını söylüyor ve bunu pratikte gösteriyor. **Örneğin ülkemizde bir yerde gerçekten bir büyüme, bir gelişme, bir zenginleşme yaşıyor.** Bu durum in-

kâr edilemeyecek kadar aleni. En son gazetemizde de yer verdiğimiz gibi, dünyanın en zengin dolar milyarder ve milyonerlerine birkaç isim daha kazandırdı bu ekonomi.

Ama bir yandan da bir küçülme, bir durgunluk ve fakirleşme yaşıyor. Bu da inkâr edilemez bir gerçek. Birileri fakirleştikçe fakirleşiyor, elindekini de yitiriyor. **Çünkü bir avuç asalağın, patron-ağanın zenginleşmesi milyonlarca emekçinin, işçi ve köylünün fakirleşmesi pahasına gerçekleşmektedir.** Gerek ülkemizdeki gerekse dünyadaki yoksulluğa paralel olarak artan bir diğer olgu da, iş kazalarıdır.

Türkiye iş kazalarında Avrupa birincisi!

4 Nisan Çarşamba günü TMMOB tarafından açıklanan ILO (**Uluslararası Çalışma Örgütü**) verilerine göre, dünyada her yıl 1 milyon 200 bin işçi, iş kazaları ve meslek hastalıkları sonucu hayatını yitiriyor. **Yine her yıl 250 milyon kişi iş kazaları ve 160 milyon kişi de, meslek hastalıkları sonucu sakat kalıyor.**

Bu bilançonun bir kısmında Türkiye'ye ait veriler de var. SSK kayıtlarına göre 2001 ile 2005 yılları arasında Türkiye'de iş kazası ve meslek hastalıkları nedeniyle hayatını kaybedenlerin sayısı 4 bin 636. Tabii bu rakamlar sadece kayıt altına alınabilenler. Sadece 2005 yılında iş kazası sonucu ölen işçi sayısı 1000'i geçkin ve 2006 kayıtları da halen belli değil.

ILO ve SSK verilerine göre, bu yıllar (2001-2005) arasında Türkiye, iş kazalarında Avrupa'da birinciliğe ve dünyada ise üçüncülüğe yükseldi. Türkiye'de 2001'de 72 bin 367 iş kazası meydana gelirken, bu rakam iki yıl sonra 76 bin 668'e ve 2004 yılında ise 83 bin 830'a yükselmiş. **Ancak bu ürkütücü verilere karşın sevindirici bir nokta var(!)**

Bu nokta, ILO açıklamasına göre, iş kazalarındaki bu hızlı artışa karşın, ölüm sayısının düşmüş olması. 2001 yılında iş kazaları ve meslek hastalıkları sonucu ölen işçi sayısı 1008'den 2004 yılında 843'e gerilemiş olarak yansıyor. Ve ra-

porda da, bu durum yani kaza sayısının artmasına rağmen ölüm oranının azalması, alınan önlem konusunda işverenlerin daha **"titiz davrandıklarına(!)"** yorulmuş.

Ancak raporun sonraki sayfalarında 2005 yılındaki iş kazalarında 10 bin gibi önemli bir azalma olması, yıl boyu yaşanan kaza sayısının 73 binlerde seyretmesine karşın, bu kazalarda ölen işçi sayısının 843'lerden 1096'ya çıkması gerçekliği, önceki tespitini, yani, işverenin işçi sağlığı ve güvenliği noktasında **"titizliğine(!)"** ilişkin hayli iyimser tespitini gölgeliyor.

Son olarak raporda iş kazaları denildiğinde akla gelen ilk sektörün, madencilik sektörü olmasına rağmen ölümlerin daha çok madeni eşya sektörü ve tersanelerde gemi söküm sektöründe gerçekleştiğine dair veriler aktarılıyor.

Tüm bu veriler bizlere ülkemizde yaşanan iş kazalarını veya bu kazalardaki ölen ve yaralananların sayısını vermekle kalmıyor. **Daha önemlisi biz emekçilere, bir avuç patron-ağanın zenginliğinin, sefa ve mutluluğunun, işçinin emeğinin gaspının yanısıra yaşamının da gasp edilmesiyle elde edildiğinin ve korunduğunun bir kez daha ilanı oluyor.** Ne kadar işçi o kadar çok zenginlik! Ne kadar çok emeğin gaspı o kadar çok kâr! Ve ne kadar çok işçinin canı o kadar çok holding ve şirket! (Kartal)

Emekçinin Gündemi

2007 1 MAYIS'İNİN AYRI ALANLARDA KUTLANMASININ NEDENLERİ VE SARI SENDİKALARIN ROLLERİ

Son birkaç yıldır her 1 Mayıs öncesi 1 Mayıs'ın önemi belli alanlara hapsedilerek, mesele özünden saptırılmaktadır. Bu yıl da, bu senaryonun aynısı sergilenmektedir. Henüz Nisan ayı başında DİSK, bu yıl 1 Mayıs **1977 katliamının 30. yılı olması nedeniyle**, 1 Mayıs'ın uzun yıllar tüm devrimcilerin de talep ettiği Taksim alanında kutlanması kararını aldıklarını kamuoyuna açıkladı. **Hemen herkes bunun ileri bir talep olduğu ve desteklenmesi gerektiğini söyleyerek arka arkaya 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayacakları ya da DİSK'i destekleyecekleri şeklindeki kararlarını açıklamaya başladı.** Bu durum daha başından bu yıl 1 Mayıs'ın nasıl kutlanacağına ilk işaretlerini veriyordu. Her ne kadar DİSK böyle bir açıklama yaptıysa da, geçmiş pratiklerden kaynaklı bir **güvensizlik** de mevcuttur. Bu güvensizlik elbette ki geçmişin bıraktığı izlerdi. Bu nedenle yapılan açıklamalarla kararın altı doldurulmak isteniyordu. Ancak burada gözden kaçan önemli bir nokta, 1 Mayıs'ın asıl özü olan işçi sınıfının ve tüm emekçilerin taleplerinin nasıl dile getirileceği, kitlesel-

liğin nasıl sağlanacağı idi. Kaldı ki **DİSK'in amacının 30.yılında Taksim katliamını protesto etmek** ise, bunun geçtiği yolun yalnızca DİSK ile olamayacağını DİSK de dâhil, herkes çok iyi biliyor.

Devrimciler açısından Taksim, 1977 yılındaki kitlesel katılım ve saldırıda 36 emekçinin şehit olması nedeniyle anlamlıdır. Bu söylemin bu açıdan **"etkili"** olacağını bilen DİSK, dışındaki konfederasyonlarla konuşmadan çıkardığı programla kamuoyunu bu doğrultuda harekete geçirmiştir. Bunu yalnız yapmak istemesi, diğer işçi konfederasyonlarını bilerek saf dışı bırakması ise işçi sınıfını bölme pratiğinden başka bir anlam ifade etmemektedir. **Bu yaklaşım DİSK'in 1 Mayıs'ta neyi hedeflediğini, nasıl bir çalışma yürüttüğünü de özetlemeye yetmektedir.**

DİSK'in bu tutumu karşısında her yıl 1 Mayıs'ı kutlayıp kutlanmayı dahi tartışan sarı-gerici Türk-İş yönetimi ise, birden 1 Mayıs'ın İstanbul'da kutlanması gerektiğini kamuoyuna açıkladı. Yetmiyormuş gibi, DİSK'i bölücü ve ayrıştırıcı göstererek 1 Mayıs'ın birlikte kutlan-

ması gerektiğini yüksek sesle dillendirmeye başladı. Hatta **"biz de 1 Mayıs'ta Taksimi istiyoruz, ama DİSK bunun yollarını kapattı"** diyerek hızla 1 Mayıs hazırlıklarına başladı. Ve herkesi 1 Mayıs'ta birlikte olmaya davet etti(!) Çok değil 15 Mart'taki Başkanlar Kurulu'nda **"1 Mayıs'ın birlikte kutlanmasının çabası içinde olunmalıdır"** diye karar alan Türk-İş Başkanlar Kurulu, birlik için ne bir çaba harcamış ne de bir çağrı yapmıştır. Hatta İstanbul yerine merkezi olarak Kocaeli'nde kutlama istemi ve eğilimi varken bir anda kararını değiştirmiştir.

Bugün karşımıza çıkan iki ayrı 1 Mayıs kutlamalarının nedenleri ve bizim sorumluluklarımızı doğru anlamalıyız. **Çünkü senaryo yazılmış, biz ise bu oyunda duracağımız taraf durumunda bırakılmış bir pozisyondayız. Oyunu doğru anlamalıyız ki, oyunda küçük de olsa değişiklikler yapabilmelim.**

Birincisi; Taksim'i isteyen DİSK'in bu yıl yaptığı bu çağrının ileri bir tutum olmasının yanı sıra altında yatan temel nedenleri iyi anlamak gerekir. DİSK daralan/küçülen durumunu Türk İş'e göre solda tutarak etkili göstermek, sendika seçimleri ve genel seçimler öncesi ilerici ve devrimcilerin 1 Mayıs'a katacakları kitlesel güç üzerinden, 1 Mayıs'ta yaratılacak etkinliği seçimlerde kendi potasında tutmayı hedeflemektedir. Bunu kendi bünyesinde bulunan kimi ilerici sendikalar vasıtasıyla yapmayı hedef-

lemektedir. İkincisi; her zaman olduğu gibi 1 Mayıs'a kısa bir süre kala ve 1 Mayıs günü bugün aldığı tutumda ısrar edip edemeyeceği de oldukça önemli. Tüm devrimciler açısından bugünden itibaren burası görülerek hareket edilmelidir.

Türk-İş'in tutumunun anlamı açık ki, Taksim'in altını boşaltma çabasıdır. Hatta Marmara'yı Kadıköy'e çağırma kararı alan Türk-İş'in bu tutumuna bakınca Taksim'i daha da önemsemek gerekmektedir. Çünkü Türk-İş 1 Mayıs'ta izinli olmayan ve izin verilmeyen hiçbir alana gitmeyeceklerini açıkça belirterek, kitlelerin geri yanlarına oynayarak, ilerici kitleleri yalnızlaştırma görevi üstlenmiştir.

Sonuç olarak; karşımızda şu an için iki 1 Mayıs kutlaması duruyor. İşçi sınıfı davasına inanan herkesin birinci görevi; iki kutlamayı **tek bir alana düşürmenin** çabasının artırılmasıdır. Bu oldukça önemli ve anlamlı bir durumdur. **Tüm DDSB'liler olarak bu sürecin sorumlulukları yerine getirilmesi için çaba sarf edilmelidir.** Görevimiz Kitlesel-birleşik ve özüne uygun bir 1 Mayıs için bulunduğumuz her yerde, öncelikle kitleleri alanlara taşımaktır. Bunun için işçi sınıfı ve emekçi kitleler içinde taleplerini öne çıkararak, bunların hep birlikte haykırılmasının önündeki engelleri kaldırmaktır. Sorumluluklarımızı sadece sorumlulardan beklemeden, her birimiz kendini bir sorumlu olarak görmelidir.

Deri-İş Sendikası çok taraflı sermaye saldırılarına karşı direniyor!

Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi, TİS görüşmeleri sırasında yaşanan sıkıntılardan dolayı, tarihinde hiç de yabancı olmadığı mücadele günlerinin yenilerini yaşıyor. Uzunca bir süredir devam eden TİS görüşmeleri, patronların uzlaşmaz tavrı nedeniyle tıkanınca, şu an arabulucularla süreç devam etmekte. Ancak bu süreçte boş durmayan deri patronları da işçilere dönük işten atma vb. uygulamalarını sürdürmektedir.

En son Alkoç Deri'de örgütlenme çalışması yürütüldüğü sırada, sendika üyesi işçileri işten atan Alkoç patronu, direnişi kırmak için elinden geleni yapıyor. Bir kısım işçiye geri dönmeleri için baskı yapan patron, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da nasıl kalleşçe bir patron örgütlenmesi içerisinde olduklarını gösteriyor. Direniş sırasında Alkoç'da çalışan birisinin dövülmesi söz konusu oluyor ve bu kişi, sendikamızın Yönetim Kurulu'ndan 3 kişinin adını veriyor. Bunun üzerine jandarma sabah işçilerin çalıştığı iş yerlerine giderek yöneticileri gözaltına alıyor. Konuyla ilgili Alkoç Deri önünde yapılan

açıklamada Deri-İş Tuzla Şubesi Başkanı Binali Tay, ortamın provoke edilmeye çalışıldığını, patronların uzlaşmaz tavrı nedeniyle TİS görüşmelerinin tıkanmış olduğunu belirtti. Tay, "biz her ne olursa olsun meşru mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz, sermayenin oyunlarına gelmeyeceğiz. Bize 'deri sanayinin sosyal hakları çok yüksek' diyerek, var olan kazanımlarımızı da elimizden almak istiyorlar. Dün olduğu gibi bugün de buradayız ve sonuna kadar direneceğiz" şeklinde konuştu. Alkoç Deri önündeki işçiler ise, arabulucu görüşmelerinin gerçekleştiği şu sıralarda direnişlerini sürdürüyorlar. Her gün sabah, öğlen ve akşam saatlerinde diğer deri fabrikalarından işçiler Alkoç direnişine destek ziyaretinde bulunuyor. İşten atılan işçiler için açılan davaları da halen sürüyor. Var olan duruma ilişkin, Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi Sekreteri Haydar Canpolat ile görüştük. Kendisi sorularımızı şöyle yanıtladı.

- Son gelişmelerle ilgili bilgi verirsiniz?

- Son süreçte, patronların sendikayı yok etmek gibi saldırılarının olduğunu

görüyoruz. Bu noktada herkesin daha çok emeğine sahip çıkması gerekiyor. İşverenlerin görüşmeler sırasındaki tavırları buradaki iş barışını bozmaktır, ancak deri işçileri buna yabancı değiller. Geçmişte olduğu gibi bugün de üretimden gelen gücümüzü kullanmak da dâhil her türlü eylem için hazırız. Burada en büyük sıkıntımız eğitim sıkıntısı. İşçilere yeterli bilinci verdiğimiz takdirde inanıyoruz ki, sahiplenme artacak ve örgütlenmenin önü açılmış olacak. Buna inandığımız için fabrika toplantılarımıza devam ediyoruz/edeceğiz de. Kayıt dışıyla ilgili eğitim seminerleri düzenleyeceğiz.

- Gözaltına alınan arkadaşlarla ilgili durum nedir?

- Bırakıldılar, davaları devam ediyor. Ama burada şunu belirtmek gerekir diye düşünüyorum; jandarma ve patron işbirliği bir kere daha kendisini göstermiştir. İşçileri, sendikaya ve yöneticilere karşı dava açmaları için kışkırtan jandarmanın katı tutumu da dikkat çekicidir.

- Arabulucu için ne düşünüyorsunuz?

- Arabulucu bizim görüşmelerimizde önceden beri kullanılan bir yöntemdir, ancak bir çözüm getireceğine inanmıyoruz. Bugüne kadar da bir çözüm yolu olmamıştır. Bence yasal sürecin hızlanmasını sağlayacak. Bizim için asıl olan üye işçilerimizle birlikte, üretimden gelen gücümüzü kullanarak greve gitmek de dâhil yapacağımız eylemlerle bir sonuç almak. Ülkemizde sendikal anlayışların can çektiği bir dönemde, buradan verilecek olan bir grev sesinin dikkatleri TİS görüşmelerine çekeceğine inanıyoruz. Bu, sesimizi duymazdan gelenlere net bir yanıt niteliğini de taşır.

(Kartal)

Kevser'de işçi kıyımı

Gaziantep'te TÜMTİS'e üye oldukları için işten atılan Kevser Turizm şoförleri eylem yaptı. 5 Nisan Perşembe günü Gaziantep Balıklı Parkında biraraya gelen 52 belediye otobüs şoförü "Kevserde olmak istemiyoruz", "Sendika hakkımız engellenemez", "Yaşasın sınıf dayanışması" yazılı dövizler açarak direnişin süreceğini açıkladılar.

Eylemde konuşan TÜMTİS Genel Merkez Yöneticisi Muharrem Yıldırım; çalışanların sendikadan istifa etmedikleri için işten atıldığını, oysa sendikali olmanın anayasal bir hak olduğunu dile getirdi. Belediye otobüslerinin işletme hakkını 10 yıllığına kiralaayan Kevser Turizm patronu Hasan Kalkan; "toplulaşmada sendika olmaz" anlayışı ile hareket ederek çalışanları işten çıkarmıştı. Gaziantep'te bulunan demokratik kitle örgütlerini ve duyarlı kamuoyunu dayanışmaya çağıran işçilerin direnişi bir aydır sürüyor.

(H. Merkezi)

Sanovel işçisi sendikada kararlı

Fabrikadaki çalışma koşullarına karşı örgütlenerek sendikaya üye olan Sanovel işçileri baskılar karşısında sendikasına sahip çıktı. Petrol-İş Sendikası'nda örgütlenen işçiler, işten atılan arkadaşları işe geri dönmediği sürece işbaşı yapmayacaklarını söyleyerek eylem yaptılar. İşçiler, sendikamızın yasal hakları olduğunu, tanınması gerektiğini söyleyerek tepkilerini ifade ettiler. Petrol-İş Trakya Şube Başkanı Tekin Akın'ın patronla yaptığı görüşmelerden sonra patron sendikayı muhatap olarak kabul edeceğini açıkladı. Bunun üzerine işçiler işbaşı yaptı.

(İstanbul)

Körfez Öğretmenevi'nde grev sürüyor!

Kocaeli'nde bulunan Körfez Öğretmenevi'nde toplu sözleşme hakkı için OLEYİS Sendikasında örgütlenen işçilerin grevi sürüyor.

Grev'in 22. gününde destek amacıyla direnişi ziyaret eden İstanbul Hilton Oteli işyeri temsilcileri grev başarıyla sonuçlanana kadar dayanışma içinde olduklarını ifade ettiler.

13 Nisan Cumartesi günü gerçekleşen ziyarette konuşan İstanbul Hilton İşyeri Baş Temsilcisi Uğur Türkmen, Hilton'da çalışan 400 işçi adına greve desteklerini sürdüreceklerini söyledi.

(İstanbul)

Özelleştirmelerin son halkası: PETKİM

Seçimler öncesi iyice ısınan siyasi atmosfer, Cumhurbaşkanlığı seçimleri vb. tartışmalar eşliğinde yükselişini sürdürdüğü sıralarda özelleştirmeler kapsamındaki bir gelişme iş ve emek kesimlerinin tepkisini çekti. Birçok kurumun özelleştirilmesinin ertelenmesine rağmen, "ani bir karar" Petkim'in özelleştirilmesi gündeme geldi. Türkiye'nin petrokimya devi olarak anılan Petkim'e dönük bu karara tepki gösteren kesimler ise, bunun bir yandan seçim yatırımı olduğunu, diğer yandan ise IMF'yi memnun etme adına gündeme geldiğini söylemektedirler. Ayrıca Petkim'in özelleştirilmesinden elde edilecek yüksek miktarda gelirin AKP tarafından seçimlerde kullanılma olasılığı da yine satışa iliş-

kin gündeme getirilen yorumlar arasında yer almakta. Aynı günlerde 40. kuruluş yılı kutlanan Petkim'in satılmasına ilişkin karara en yüksek tepki ise işçilerden geldi. Kuruluş kutlamalarında tepkilerini dile getiren

işçiler, özelleştirmeye karşı mücadeleyi yükselteceklerini ilan ederek, idarenin hazırladığı törenlere de katılmadılar ve kurum içinde gerçekleştirdikleri yürüyüşle durumu protesto ettiler.

Petrol-İş Sendikası da aynı günlerde konuya ilişkin bir basın açıklaması düzenleyerek, bu ani özelleştirme kararını protesto etti. Petrol-İş tarafından yapılan açıklamada, bu durumun, Petkim'i peşkeş çekmek anlamına geldiği vurgulandı.

Özelleştirme kapsamında yağmalanan tüm kamu kuruluşları gibi Petkim'in de zarar ettiği izlenimi yaratılmak istendiği, oysa Petkim'in 2006 yılında 1.6 dolar ciro elde ettiği, 5 milyon dolar da vergi ödediği kaydedildi.

(Kartal)

Devlet, köylünün elini kolunu bağladı!

Nevşehirli üreticiler, bir yandan patates sili hastalığı nedeniyle üretim yapmazken, diğer yandan ise çeşitle kurumlara olan borçları nedeniyle sıkıntılı günler geçirmektedir.

- Yaşadığınız sıkıntılar nelerdir?

- Tarım Kredi Kooperatifi'nden kredi kullanıyorduk. Bu krediyi alırken herhangi bir senet imzalatmadılar, sadece bir kağıt çıkardılar ve "şurayı imzalayın" dediler. "Sen şuna, sen buna kefil olacaksın" diye herhangi bir şey söylemediler. Kimisi 100 milyonluk kredi çekerken, kimisi 1 milyarlık kredi çekti ve sonra öğrendik ki, bunlar birbirlerine kefil yapılmışlar. Bütün mallarımız ipotekli şu anda, hiçbir şekilde alım satım yapamıyoruz. Toprağımızda patates ekimi yasaklandı ve köylerimiz karantina altına alındı. Sadece toprağın üstünde yetişen ürünlerin ekimine izin veriliyor. Şimdi buğday ve arpa üretiyoruz. Ancak sulama sistemi olmadığı için yerin 150-250 metre altından sondaj ile su çekiyoruz. Bu nedenle elektrik borçlarımız da var. Ürettiğimiz ürünlerden de bir kâr sağlayamıyoruz. Çünkü eskiden 1 kilo buğdaya bir litre benzin alırken, şimdi depoya benzin koymakta zorlanıyoruz. Ürünün çıktısı girdisini karşılamıyor yani.

"Borçlarımızda faizleri sildik, sadece anapara üzerinden ödeme yapılacaktır" dediler ama yalan çıktı, faizlerin silindiği falan yok. Elimizi kolumuzu bağladılar.

- Hükümetin tarım politikası ile ilgili ne düşünüyorsunuz?

- Her gelen hükümet kendi politikasını uyguluyor, o yüzden düzenli bir şey yok, sürekli değişiyor ve olan bizlere oluyor. Şimdikinden de memnun değiliz, her şey daha da kötüye gitti.

Köylü zarar ediyor!

Girdiğimiz kahvehanede etrafımıza oturan köylüler ile sohbetimiz bittikten sonra başka bir kahvehaneye gittik. Orada da benzeri bir konuşma ile karşılaştık.

- Neden birlikte hareket edip, sesinizi duyurmaya çalışmıyorsunuz?

- İstiyoruz, ama konuşuyoruz konuştuğumuzla kalıyor. Daha ilerisine gidemiyoruz. Biraz da bizden kaynaklı.

- Çözüm için ne düşünüyorsunuz?

- Borçlarımızı ödemek istiyoruz, ama bu şekilde mümkün değil. Faizleri silsinler, anaparayı da taksit bölünler, ödeyebilelim yoksa mümkün değil. Hem bir şey ekip biçemiyoruz, ektiğimiz de bir şey kazandırmıyor, hatta zarara giriyoruz.

(Nevşehir YDG)

Nevşehir'e bağlı Kaymaklı ilçesinde köylülerin bütün menkul ve gayri-menkul mal varlıkları ipotek altına alınarak, üreticiler haciz tehlikesi ile karşı karşıya bırakıldı. Olayın ardından açığa çıkan gerçek; köylülerin 1999 yılında Tarım Kredi Kooperatifleri'nden aldıkları kredilerle ilgili hiç haberleri olmadan birbirlerine kefil edildikleri oldu. Yani 1999 yılından 2004 yılı Mart ayına kadar uygulanan "müteselsil kefalet" olarak bilinen bir kefil sistemi ile köylüler birbirlerine borçlanmışlardır. Kooperatife üye her köylü, kredi kullanılırken gerekli bütün malları ipotek altına alınmış ve gerekli teminat karşılığı kredi verilmiştir. Buna rağmen borçlarını ödeyemeyen üyelerin teminat olarak verdikleri mallara herhangi bir haciz işlemi dahi uygulanmadan müteselsil kefil olan insanların banka hesaplarına, araçlarına, gelen havaleleri-

ne ya da ellerinde bulunan menkul ve gayri-menkullerine haciz konulmaya başlanmıştır. Bu şekilde köylüler kandırılarak, onlara hiçbir bilgi verilmeden birbirlerine kefil edilmişlerdir.

Ayrıca yine bu bölgede 1999 yılında ithal edilen patates tohumlarında patates sili (kanseri) görülmüş, 2004 yılında bu ortaya çıkmış ve bu yıldan itibaren Derinkuyu ilçe merkezi, Kaymaklı Kasabası, Çakıllı köyü ve birçok köy karantina altına alınmış, patates üretimi yasaklanmıştır. Köylüler hiçbir üretim yapamadıkları için Tarım Kredi Kooperatifleri'ne, tarımsal sulamadan kaynaklı TEDAŞ'a enerji borçlarını ödeyememişlerdir. Üretime kapanan alanların yıllık patates üretimi 400 bin ton civarındadır. Bunlar ve yaşadıkları diğer sorunlarla ilgili köylüleri dinledik.

Mevsimlik işçilerin bitmeyen, aslında ölümlerle biten çilesi

Bir kış boyunca kamyonlarla yolculuk!

Egemenlerin saldırıları sonucu Kürt halkı kendi topraklarından sürülmüş, sefaletle yüzyüze bırakılmış, ölüme terk edilmiştir. Türkiye Kürdistanı'nın dört bir yanında yaşayan, ağa baskısıyla topraklarına el konulan, sömürülen, katledilen Kürt halkı bir yandan da topraklarından sürülerek önemli bir saldırıya maruz kalmıştır. Kürt halkı artık Türkiye ve T. Kürdistanı topraklarında hala "seyyar vatan" olarak yaşam alanı oluşturmaya çalışmaktadır. Oysa ki T. Kürdistanı, kendi kültürlerini, dillerini yaşatabildikleri/yaşamak istedikleri tek alandır. Ama egemenler, Kürt halkına amansızca saldırmış, Kürt halkını dağıtmak için uğraşmıştır.

Kimliklerinden kaynaklı her yerde terörist ilan edilen, hor görülen, insanlık dışı muamelelere maruz kalan yine Kürt halkıdır. 12 yaşındaki çocuğuna 13 kurşun sıkılan, Kürt olduğu için işe alınmayan ya da düşük ücretlerle çalıştırılan, her Newroz'da katledilen yine

Kürt halkıdır.

Bugün zorunlu göçten ya da imkânlarının kısıtlanmasından kaynaklı başka topraklara yönlendirilen, mevsimlik işlerde çalışan insanlar, aynı zamanda tüm bu saldırılara karşı kendi dillerini, kendi kültürlerini de yaşatmaya çalış-

maktadırlar. Çukurova Bölgesi'nde çalışabilecekleri en büyük sektör ise narenciye işidir. Bu iş, kışın sonuna kadar sürmektedir. İznin olmadığı, güneşin doğuşundan batışına kadar süren narenciye işi aynı zamanda yaşam garantisinden mahrum kalınmış bir iştir. Ortalama 16 YTL'ye, fakat kadınları daha az bir ücretle çalıştıran egemenler, her yerde kâr hırsıyla amansızca çalıştırmaktadırlar işçileri.

Kadınları sadece cinsiyetine göre değerlendiren gerici işverenler kâr hırsıyla bu uygulamaya girişmişlerdir. Oysa ki hiçbir sigortası olmayan, yaşamı göz önüne alınmayan, düşük ücretlerle kamyonlara doldurulup saatlerce yol giden bu insanlar arasında ücret eşitsizliği varken ölüm eşitsizliği yoktur. Her yıl kamyonlarla yapılan seferlerde onlarca erkek ve kadın tarım işçisinin yaşamı sona ermektedir. Bu yaşam savaşında işçilerin çocukları öksüz, ye-

tim kalırken egemenlerin alternatifi sadece yeni işçiler bulmaktır. Geride kalan çocuklarsa egemenler için artık birer sermayeden başka bir şey değildir. Yaşam savaşında kazadan kurtularak galip geldiğini düşünen işçiler için, kaybedenlerden farklı bir durum olduğu söylenemez. Çünkü artık kış bitmiş ve yeni bir göç, yeni bir açlık dönemi başlamıştır. Para biriktiremeyen çoğu işçi, hazırlık yapamaz ve ölüm kapılarında, çadırlarında içeri girer. Çocuklarsa erken büyümelidir bu acıları kucaklayabilmek için. Ölüm içerisinde yaşamın kapısını aralamaya çalışıp bir dahaki kışa sağ kalmalıdır.

Evet, artık bir kış daha bitmektedir. Sağ kalanlar yaşam savaşını sürdürmeye çalışacaklardır. Ama kan kaybı olmadan bu savaş sona ermeyecektir. Kaybederek kazanmayı öğrenecek olan mevsimlik işçiler isyan bayraklarını dalgalandıracaklardır. Ta ki zafere ulaşına dek... (Mersin)

DHKP-C gerillaları sloganlarla uğurlandı

Dersim'in Hozat ilçesinde 8 Nisan günü çıkan çatışmada şehit düşen **Solmaz Demir, Ergani Aslan, Gülender Çakmak** ve **Yunus Gündoğdu** isimli DHKP-C gerillalarının cenazeleri ertesi gün **Malatya Adli Tıp**'ta yapılan otopsislerinin ardından **Malatya Devlet Hastanesi** morguna getirildi. Şehit aileleri gelene kadar cenazelerin kimliği hakkında herhangi bir bilgi verilmedi. 9 Nisan günü **Solmaz Demir**'in ailesi çıkartılan bütün zorluklarla rağmen evlatlarının cenazesini alarak Hozat'a götürdü. Ertesi gün Yunus Gündoğdu'nun ailesi de Malatya'ya ulaştı. **Polis gelen aileye baskı uygulayarak, devrimcilerin cenazeyi sahiplenmesini engellemeye çalıştı.** Buna rağmen devrimciler attıkları sloganlarla Yunus Gündoğdu'yu ölümsüzlüğe uğurladı. Aynı gün öğleden sonra Gülender Çakmak'ın ailesinin gelmesi ile birlikte polis bu aileye de baskı uygulayarak, cenazelerin sahiplenilmesini engellemeye çalıştı. **Cenazeyi sahiplenilen devrimciler sloganlar atarken sivil faşistler cenazenin sahiplenilmesini provoke etmeye çalıştı.** Tüm bunlara rağmen aile cenazeyi alarak Çorum'a doğru yola çıktı.

9 Nisan günü Malatya Adli Tıp'tan ailesi ve TAYAD'lı aileler tarafından alınan **Solmaz Demir**'in cenazesi defnedilmek üzere memleketi Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Taçkirek Köyü'ne götürüldü. Kızıl bayraklara sarılan Demir, zılgıtlar ve alkışlar eşliğinde dışarı çıkarıldı. Ailenin dini törenini bitirmesinden sonra Demir omuzlarda taşınarak, defnedileceği köy mezarlığına doğru yürüyüşe geçildi. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı yürüyüşte **"Devrim şehitleri ölümsüzdür"** pankartı açılarak, sık sık **"Devrim Şehitleri ölümsüzdür"**, "Yunus Gündoğdu ölümsüzdür", "Gü-

lender Çakmak ölümsüzdür", "Ergani Aslan ölümsüzdür", **"Bedel ödedik bedel ödeceğiz"**, "Anaların öfkesi katilleri boğacak" sloganları atıldı.

Solmaz Demir'in cenaze töreninin bitirilmesinin ardından Yunus Gündoğdu'nun cenazesi için **Çemişgezek**'in **Akirek** köyüne gidildi, yolda yapılan kimlik kontrolleri uzadığından dolayı köye gidildiğinde cenaze defnedilmek üzereydi. Yunus Gündoğdu kendi vasiyetine göre defnedilmek istendi; fakat ailesi buna engel olmaya çalıştı. Bunun üzerine cenazeye gelenlerin bir kısmı dağıldıktan sonra mezarı başında saygı duruşunda bulunuldu. Ailesinin saygı duruşundan sonra da tepki göstermesine rağmen, mezarın başı çiçeklerle ve kızıl bayrakla süslenerek tören bitirildi. **Tören boyunca askerlerin fotoğraf ve kamera çekimi yaptıkları ve halkı tedirgin etmeye çalıştıkları gözlemlendi.**

Her iki cenazede de, köylere gidüş geliş sırasında cenazeye katılanlar defa-

larca kimlik kontrolüne tabi tutuldular. İstanbul'dan Yunus Gündoğdu ve Solmaz Demir'in cenazesine katılmak için Dersim'e gitmek isteyen TAYAD'lı aileler ise Pertek arama noktasında durdurularak tek tek aramaya tabi tutuldular.

Çorum'da ailelere tutuklama
Çatışmada şehit düşen **Gülender Çakmak** ve **Ergani Aslan**'ın Çorum'da yapılacak cenazeleri için köylerine gitmek üzere yola çıkan TAYAD'lı aileler de jandarma engeli ile karşılaştılar. İlk arama ve kimlik kontrolü Çorum'a 100 km kala yaşandı. Burada, İsmail Özmen arandığı gerekçesiyle gözaltına alınırken, 2 araçla gelen TAYAD'lıların arabalarında bulunan **"Gülender Çakmak ölümsüzdür"** pankartı gerekçe gösterilerek aracın yoluna devam etmesine izin verilmedi. Burada bulunan 8 kişi Sungurlu Savcılığı'na ifade vermek üzere götürüldü. İfadesini veren 6 TAYAD'lı serbest bırakılırken İsmail Özmen tutuklanarak **Sungurlu Kapalı Hapishane**

nesi'ne gönderildi. Yola devam eden diğer araç ise, Gülender Çakmak'ın köyünün girişinde tekrar durdurularak kimlik kontrolünden geçirildi. Cenazeye yetişilememesi üzerine, Çakmak'ın mezarı başında yapılan anmanın ardından, Ergani Aslan'ın köyüne giden TAYAD'lılar burada da şehit gerillayı sloganlarıyla selamladılar.

(Malatya ve Dersim İK okurları)

Ergani Arslan

10 Eylül 1981'de **Mehmet Dede Obruk Köyü**, Dodurga/Çorum doğumludur. Emekçi bir ailenin çocuğudur. İlkokuldan sonra hep çalışmıştır. Mesleği fırıncılıktır. 1996'da çalışmak için gittiği Almanya'da örgütlendi.

Solmaz Demir

25 Nisan 1984 **Dersim Hozat**, Taçkirek Köyü doğumludur. Ortaokulu bitirmiş, bir emekçi olarak kadın kuaföründe çalışıyordu. Devrimcileri yakından tanıdıktan sonra devrimci olmaya karar verdi. **16 Eylül 2006'da** gerillaya katıldı.

Gülender Çakmak

2 Nisan 1973, **Çorum** doğumludur. İlk, orta ve liseyi Çorum'da okudu. 1993'de **Dicle Üniversitesi, Kimya Eğitim Fakültesi**'ne girdi. Ve mücadeleye de üniversite yıllarında, 1995'de başladı.

Yunus Gündoğdu

5 Ocak 1980, **Dersim, Çemişgezek Fotocayır** doğumludur. **2002 Şubat**'ında askerliğini **Ankara İl Jandarma'da** yapan **Yunus Gündoğdu**, **Ankara Numune Hastanesi'nde** ölüm orucu direnişçileriyle tanıştı ve o dönem devrimci olmaya karar verdi.

Ankara'da gazetemize yönelik saldırı!

Yaklaşan 1 Mayıs nedeniyle devrimci ve demokrat kamuoyu işçi sınıfının birlik-beraberlik ve dayanışma gününü kutlamak için hazırlıklara başlarken devlet de 1 Mayıs kutlamalarını engellemek için kurumlar üzerinde baskı oluşturmaya devam ediyor. **Her yıl 1 Mayıs öncesi devrimci kurumlar, DKÖ'ler basılarak kurumlar dağıtılıyor, buralarda bulunan araç ve gereçlere el konuluyor, kurum çalışanları gözaltına alınarak, tutuklanıyor.** Bu yıl da 1 Mayıs için çalışma yürüten kurumlar polis ablukasına altına alınmaya başlandı.

Ankara'da gazetemiz İşçi-köylü çalışanlarının kaldığı evin kapı kilidi evde kimse yokken kırılıp içeri girilerek, evdeki eşyalar dağıtılmış ve evde bulunan tutsak mektupları alınmıştır. 6-9 Nisan tarihleri arasında yapılan bu saldırının hemen ardından evin bulunduğu mahalleden sorumlu **Kayaş Polis Karakolu**'na giden çalışmamız olayla ilgili şikayette bulundu. **Olay Yeri İnceleme**'nin evde parmak izi incelemesinde bulunmasını talep eden çalışmamız, eve hırsızlık için girilmiş olamayacağını, çünkü evden sadece mektuplarının alındığını, kendisinin devrimci

basında çalıştığını, kurumlarımızın daha önce de benzer birçok saldırıyla karşılaştığını söylemiştir. Aldığı yanıt ise **"arkadaşlar gereğini yapmışlardır"** olmuştur. Suç duyurusunda bulunulacağını belirtilmesinin ardından nöbetçi polisler çalışmamız ve okurumuza İşçi-Köylü'nün nasıl bir gazete olduğu, neden burada çalıştığımızı, mektupları yazan tutsakları nereden tanıdığımızı sorarak sorgulamaya çalışmıştır. Israrlar sonucunda Olay Yeri İncelemenin parmak izi taraması yaptığı evde çalışmamızın parmak izi de dahil olmak üzere hiçbir iz bulunamamıştır(!)

Yine aynı tarihlerde okurlarımızın evlerinin önünde nöbet bekleyen sivil polis otomobilleri, muhtarlıklara gidip okurlarımızın adreslerini tespit etmiş, yine okurlarımız ve çalışanlarımız gün içerisinde sivil polisler tarafından takip edilmiştir. **Ardı ardına gelişen bu olaylar çalışmamızın evine hırsızların girmediklerinin açık bir ispatıdır.** Yaklaşan 1 Mayıs kutlamaları öncesinde yapılan bu saldırı 1 Mayıs'a hiç bir gölge düşüremeyecektir. Benzer bütün saldırılarda olduğu gibi aceze düşen ve 3-5 mektuptan medet uman devletin kendisi olmuştur. (Ankara)

Linççiler yine işbaşında!

Artan ırkçı-faşist dalgaya paralel olarak son birkaç yıldır bilinçli bir biçimde tırmandırılan “linç kültürü”, 2005 Newroz’undan sonra da, her defasında olduğu gibi, yine faşizm tarafından birebir resmi ve gayri resmi sivil faşistler kullanılarak organize edilmeye ve sisteme muhalif her kesime karşı uygulanmaya devam ediyor. Son olarak Zonguldak Ereğli’de meydana gelen olay, faşizmin işi ne kadar azya aldığına da bir kanıtını sunuyor aynı zamanda.

Zonguldak’ın Ereğli ilçesinde 1 Nisan günü “ABD’den korkma!” konulu ve “ABD seni istemiyoruz, İran’da ve Ortadoğu’da ABD işgaline hayır!” sloganıyla stand açarak, imza toplayan Yurtsever Cephe üyelerine, bir grup ülkücü faşist saldırdı. Yurtsever Cephe üyeleri, kısa bir sürede taşlı sopalı çok sayıda faşistin de katıldığı saldırı sırasında, Eğitim-Sen binasına sığındı. Faşistlerin binayı da taşlaması üzerine müdahale eden faşist kolluk kuvvetleri önce seyirci kaldıkları ülkücü grubu dağıtarak, birkaç faşistin yanı sıra, esas olarak saldırıya uğrayanlar olan Yurtsever Cephe üyelerini gözaltına aldı. Bunun üzerine Ereğli Emniyet Müdürlüğü önüne gelerek, burada toplanan ülkücü faşist grup, gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılmalarını istedi. Yapılan görüşmeler ardından İstiklal Marşı okuyan faşist grup dağıldı.

Olaydan bir gün sonra İHD Karadeniz Ereğli Şubesi bir basın açıklaması yaparak önceki gün yaşanan olayı kınadı. Yapılan basın açıklamasında imza toplayan gençlere saldıranların en ufak görüş ayrılığına ve farklı düşüncelere tahammül edemeyenler olduğu belirtilerek, “örgütlenme ve ifade özgürlüğüne saygı göstermedikleri için saldırdılar, provokasyon yaratıp, ortamı gerginleştirmek için saldırdılar, linç ve şiddet kültürünü benimsedikleri için saldırdılar” denildi. (H. Merkezi)

DTP’lilere yönelik saldırılar sürüyor!

Kürt ulusuna yönelik tutuklama ve gözaltı politikalarını Newroz öncesinde tırmandıran devlet, halkın oyu ile seçilmiş temsilcileri de tutukluyor.

Özgür Gündem gazetesini tekrar kapatarak Kürt ulusunun sesini boğmaya çalışan faşizm, birçok şehirde DTP il ve ilçe binalarını basarak il başkanları ve üyelerini gözaltına aldı.

Son olarak Orgeneral Yaşar Büyükanıt’ın Cumhurbaşkanlığı seçimleri vesilesiyle yaptığı basın toplantısında da hedef tahtasına koyduğu Kürt ulusal hareketi devletin “başarı ümidinin kırılması” operasyonu ile karşı karşıya.

Devletin anayasası ve kanunları çerçevesinde kurulan ve faaliyetlerine devam eden Özgür Gündem, Azadiya Welat gazeteleri ve DTP devletin kendi yasalarını ihlaline tanık oluyor. Devlet tarafından yasadışı bir şekilde kapatılan Gündem gazetesinden sonra yayın hayatına başlayan Güncel’in çıkmamış sayılarına bile toplama kararı çıkarılırken DTP’li belediye başkanları baskı altında tutuluyor, tehdit ediliyor, tutuklanıyor. Genelkurmay Başkanı Büyükanıt, andıç olayını “her kurumun yaptığı bir şey” diyerek savunurken, Gündem gazetesini isim vererek hedef gösterdi. Andıç belgesini askerliğini bitirmiş bir Asteğmen tarafından basına iletilmesini belirten Büyükanıt, söz konusu asteğmenin yakalandığını belirterek, “Tutuksuz yargılanacak. Andıç demek karargah içi çalışma demektir. Hangi konuda çalışıyorsanız ona tesir eden konuları bir kağıda yazarsınız. TSK’da akreditasyon vardır doğrudur. Biz de akreditasyon olmasını istemeyiz. Türkiye’de bir PKK gazetesi yayınlanıyor, Gündem. Onun elemanı bu sıralarda sizinle beraber mi otursun” şeklinde konuştu.

Tutuklama olaylarından birisi de Şırnak’ta yaşandı. Şırnak’ın Cizre il-

çesinde DTP’li Belediye başkanı Aydın Budak devletin bu politikaları sonucu tutuklandı. Budak 21 Mart Newroz günü yaptığı konuşmada Abdullah Öcalan’ın sağlık durumuna dikkat çeken bir konuşma yapmış bunun üzerine tutuklanmıştı. Belediye Başkanı’nın tutuklanması 3 Nisan günü binlerce insanın katıldığı eylemlerle protesto edildi. Cizre Belediyesi önünde biraraya gelen kitle “AKP şaşırma bizi dağa taşırma”, “Aydın’a uzanan eller kırılır” sloganlarını atarak sağanak yağmura rağmen oturma eylemi yaptı. Eylemde konuşan DTP Merkez Yürütme Kurulu üyesi Bayram Altun; Budak’ın Cizre halkının yüzde 70’inin oyunu alarak belediye başkanı olduğunu, tutuklama kararının siyasi olduğunu söyledi. Eylemin yapıldığı gün boyunca kentte kepenkler kapanırken Belediye önünde nöbet çadırı kuruldu.

Bunun yanı sıra birçok ilde DTP’lilere yönelik saldırı, tehdit ve tutuklamalar devam etti. DTP Pendik İlçe Yöneticisi Nedim Tutmaz, polisler tarafından kaçırılarak ölümle tehdit edildiğini açıkladı. Kaynarca Mahallesi’nde bulunan evinden çıkarken sivil polisler tarafından zorla bir araca bindirilerek gözaltına alındığını ifade

eden Tutmaz, polis karakolu yerine ormanlık bir alana götürülerek ölümle tehdit edildiğini söyledi ve “siyasetle uğraşmaya devam edersen, senin ve ailenin başına kötü şeyler gelecek. İstesek seni burada hemen öldürürüz, hiç kimsenin de haberi olmaz dediler” dedi.

Yine 15 Nisan tarihinde DTP Silvan İlçe Yöneticisi Ramazan Süren’in evine baskın düzenledi. Ayrıca DTP Denizli İl Örgütü’nün Çaybaşı Caddesi üzerinde bulunan binasına asılı tabelaya küfürlü yazılar yazıldı. Şırnak’ın Silopi İlçesi’nde Newroz mitinginden dolayı Newroz Tertip Komitesi üyesi 7 kişi hakkında soruşturma başlatıldı. Silopi’de düzenlenen Newroz mitingi de soruşturmalık oldu. Mitingde, kitlenin attığı sloganlar ve açılan pankart, poster ve bayrak nedeniyle Silopi Cumhuriyet Savcısı tarafından Tertip Komitesi üyesi 7 kişi hakkında soruşturma başlatıldı.

Kürt ulusu belediye başkanının tutuklanmasına ve DTP’ye yönelik saldırılara karşı sokağa inerek tepkisini ortaya koymuş ve devlete olan öfkesini dile getirmiştir.

(H. Merkezi)

29 Mart günü yaşamını yitiren, 12 Eylül AFC öncesi Artvin’deki anti-faşist, anti-empyralist mücadelenin ön de gelen isimlerinden Enver Karagöz, 4 Nisan’da Köln’de topağa verildi.

Enver Karagöz 12 Eylül AFC döneminde binlerce kişi gibi gözaltına alınarak, ağır işkencelerden geçmişti. O yıllarda TÖB-DER’li bir öğretmen olan Karagöz, eylemlerde ön saflarda yer alan ve güçlü sesiyle kitlelere ajitasyon çeken bir eğitimciydi.

Enver Karagöz son yolculuğuna uğurlandı

Faşist cuntanın tüm ülkeyi hapishaneye çevirdiği günlerde, yurdun tüm kesimlerinde olduğu gibi, Artvin’de de tüm ilerici-devrimci kesimlere dönük bir “cadı avı” başlatılmış ve Artvin Öğretmen Evi bir işkence merkezine

dönüştürülmüştü. Eşiyle birlikte gözaltına alındıktan sonra işkence merkezine dönüştürülen öğretmen okuluna getirilen Karagöz’e aylarca işkence yapan işkenceciler, “bir türlü konuşuramadıkları” Karagöz’ün boğazından

aşağı kaynar su dökerek, sesini yitirmesine neden oldular. Boğazındaki yaralar kansere dönüştü, ancak O, mücadelecilik kimliğinden ödün vermedi. 1984 yılında “nasılsa ölecek” diye serbest bırakılan Karagöz, tedavi için yurtdışına gitti. Uzun yıllar tedavi gördüğü yurtdışında da mücadelesini sürdüren Karagöz, sesini yok etmek isteyenlere inat, haksızlıklara karşı sessiz sesiyle haykırmayı sürdürdü.

(H. Merkezi)

Faşizmin tüm saldırılarına karşı devrimci tutsaklara sahip çıkalım!

TİHV Dokümantasyon Merkezi'nin hazırladığı ve Kürt sorunu, yaşam hakkı, kişi güvenliği, hapis-haneler, ifade özgürlüğü-örgütlenme özgürlüğü, Şemdinli davası iddianamesi, TMY vb. madde ve eklerden oluşan rapor, bu sistemin ve onun koruyucu aygıtı olan faşist devletin niteliğinin kavranmasına olanak sunuyor.

Sınıflı toplumların tarih sahnesine çıkmasından bugüne, bir avuç egemen sömürücü sınıfın/sınıfların geniş ezilen-sömürülen emekçi sınıf/sınıflar üzerindeki en önemli baskı-sindirme-gözdağı ve cezalandırma araçlarından biri olan; döneme göre çeşitli şekillerde inşa edilen, hizmete(!) sokulan ve farklı isimlerle adlandırılan hapis-haneler, misyonunu her zamanki gibi yerine getirmeye devam ediyor.

Ülkemizde bir avuç asalak patron ağanın, faşist devlet aygıtını kullanarak, sistemlerini korumak, emekçi halkımızı ve esasta onun öncülerini olan **devrimci, komünist ve yurtseverleri** mücadeleden uzak tutmak, gözdağı vermek, cezalandırmak ve nihayetinde her yönüyle teslim alabilmek amacıyla inşa ettirdiği ve ettirmeye de devam ettiği F tipi zindanlar, misyonu gereği, devrimci tutsaklar üzerinde çok ciddi **fiziksel ve psikolojik** tahribatlar yaratıyor.

Bilindiği gibi faşist devletin tüm imkânlarını seferber ederek inşa ettirdiği ve faaliyete geçirdiği F tipi hapis-haneler, emperyalist patentli hapis-hanelerdir. Ve emperyalistlerin uzun yıllar yürüttükleri haksız savaşlarda, kontrgerilla faaliyetlerinde edindikleri tecrübelerle, tüm özellikleri (**gerek mimari, gerek yönetsel, gerekse de izolasyon vb.**) ile tamamen devrimci tutsakların iradelerini kırma ve teslim alma eksenli yaşama geçirilen ve yine tutsakları beden ve ruhen çöküntüye uğratmak üzerine tasarlanan özel mekanlardır.

Geçtiğimiz haftalarda, **Türkiye İnsan Hakları Vakfı** (TİHV) 2006 yılında Türkiye'de yaşanan insan hakları ihlalleri ile ilgili rapor yayınladı. **TİHV Dokümantasyon Merkezi'nin** hazırladığı ve Kürt sorunu, yaşam hakkı, kişi güvenliği, hapis-haneler, ifade özgürlüğü-örgütlenme özgürlüğü, **Şemdinli** davası iddianamesi, TMY vb. madde ve eklerden oluşan rapordaki, her bir madde ve ek

ayrı ayrı incelenip-değerlendirildiğinde, bu sistemin ve onun koruyucu aygıtı olan faşist devletin niteliğinin kavranmasına olanak sunuyor. Özellikle de raporun **"Cezaevleri"** başlığı altında işlenen maddesi, faşizmin F tipi hapis-hanelerdeki uygulamaları ile neyi başarmak istediğini bariz bir biçimde ortaya koyuyor.

Raporda yer alan bu madde öncelikle, F tipi hapis-hanelerin tutsaklar üzerindeki olumsuz etkileri noktasında çarpıcı tespitleri barındırıyor.

TİHV'in 2006 yılı raporunun hapis-hanelerle ilgili bölümünde hapis-hanelerdeki sorunların sürdüğüne dikkat çekilerek şu görüşlere yer veriliyor; **"Bugün F tipi hapis-hanelerde 'katmerli tecrit' diyebileceğimiz uygulamalar bulunmaktadır. Başta F tipi hapis-haneler olmak üzere tüm hapis-hanelerde bulunan tutuklu ve hükümlülere yönelik baskılarda görece artış gözlenmiştir. Hükümlüler, özellikle de disiplin cezaları ve hücre hapisleri ile ağır fiziki ve psikolojik koşullar altında varlıklarını korumaya çalışmaktadır..."**

Raporun devamında, TİHV'in belirlemelerine göre, 2006 yılında hapis-hane-

lerde en az 9 tutsağın değişik nedenlerle yaşamını yitirdiği belirtilerek, **"ancak cezaevlerinden haber almanın güçlüğü, yetkililerin bilgi vermekten kaçınmaları gibi etkenler göz önüne alındığında, gerçek rakamın bunun çok üzerinde olacağı unutulmamalıdır"** uyarısında bulunuluyor. Yine hapis-hanelerde bulunanların sağlık sorunlarının çözülmesinde keyfi uygulamalara dikkat çekilerek bu uygulamalar arasında en çok tercih edilenin, **"tedavinin geciktirilmesi"** ve **"ağırdan alınması"** olduğu vurgulanıyor.

Hücre cezası verilenler arasında ciddi sağlık sorunları yaşayan tutuklular olduğu ve bunların aylarca tek kişilik hücrelerde tutulduğunun belirtildiği raporda, **"ayrıca F tipi cezaevlerinin genel koşulları, görüş, okuma, giyim, sağlık gibi temel hakların disiplin cezaları ya da idari kararlarla kısıtlanması, burada bulunan hükümlülerin beden ve ruh bütünlüğünü ya da kişiliklerini korumaları önünde engeldir"** deniliyor.

Son olarak raporda 2003-2005 yılları arasında TİHV'e başvuran kişilerin durumlarına ilişkin bilgiler verilerek, F tipi hapis-hanelerde kalan 404 tutsaktan 203'ü üzerinde yapılan psikiyatrik değerlendirmelere yer veriliyor. Bu verilere göre tutsakların büyük çoğunluğunda **"travma sonrası kronik stres bozukluğu"** görülüyor. Ve yine tutsaklarda, uyum bozukluğu, depresif bozukluk, depresyon, uyku bozuklukları gibi çeşitli psikolojik rahatsızlıklar gözlemleniyor.

Açık ki bu raporda belirtilen gerçekler, faşizmin teşhirinin yanında, devrimci tutsakların yalnız bırakılmaması ve sahiplenilmesinin önemine vurgu yapmaktadır. Bu temelde bugün her zamankinden daha çok tutsaklarımızı sahiplenelim, sorunlarına duyarlı olalım ve faşizmin hedefine ulaşmasının önüne set çekelim. (H. Merkezi)

Erol Zavar için Sezer'e 750 dilekçe

Mesane kanseri olan tutsak gazeteci Erol Zavar'ın serbest bırakılması için Cumhurbaşkanı A. Necdet Sezer'e 750 dilekçe postalandı. **"Erol Zavar'a Yaşama Hakkı Koordinasyonu"** üyeleri, kanser olan Zavar'ın serbest bırakılması için topladıkları dilekçeleri Cumhurbaşkanı'na göndermek üzere **10 Nisan'da Yüksel Caddesi'nde** bir araya geldi. **"Sağlığı ve Yaşamı Tehlikede, Erol Zavar Serbest Bırakılsın"** pankartı taşıyan kitle, **"Erol Zavar serbest bırakılsın"**, **"Devrimci tutsaklar onurumuzdur"** ve **"İçeride dışarıda hücreleri parçala"** şeklinde sloganlar attı.

Açıklamayı yapan Elif Zavar, 2001 yılından beri hapis-hanede tutulan eşinin kanser hastası olduğunu hatırlatarak, hastalığın ileri boyutlara ulaştığını ve 13 ameliyat geçirdiğini söyledi. Açıklamanın ardından kitle, sloganlarla Kızılay Postanesi'ne giderek, Cumhurbaşkanı'na 750 adet dilekçe gönderdi. (Ankara)

Tecride karşı birlikte mücadele!

Erol Zavar ile ilgili bir eylem de İzmir'de yapıldı. **Partizan, Alınteri, ESP, DHP, Odak, İCİ, DTP, SDP, ÇHD** ve İHD olarak bir araya gelen kurumlar ortak bir yürüyüş düzenledi. **Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde** saat 13:00'de **"Tecrit Öldürür Dayanışma Yaşatır-Erol Zavar'a Özgürlük"** pankartı arkasında toplanan kitle **"Erol Zavar yalnız değildir"**, **"Hasta tutsaklar yalnız değildir"** sloganlarını attı. Yürüyüş boyunca alkış ve ıslık sesleriyle caddeyi boydan boya yürüten kitle daha sonra İzmir İHD Şube Başkanı **Lütfi Demirkapı** tarafından yapılan açıklamayı dinledi. Konuşmadan sonra Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde masa açılarak imza dilekçeleri toplandı. (İzmir)

2 dakika fazla konuştu 2 ay hapis yatacak

Diyarbakır E Tipi Kapalı Hapis-hanesi'nde 2 dakika 25 saniye fazla telefon görüşmesi yaptığı gerekçesiyle disiplin cezası alan İlknur Özden adlı hükümlünün şartlı tahliye süresi uzatıldı. **5 Nisan'da** tahliye edilmesi gereken Özden'in tahliyesi İdare tarafından 6 Haziran'a ertelendi. Özden'in avukatı Süleyman Özbayhan, Özden'in tutukluluk hali sadece mahkemelerin karar verebileceğini belirterek, sorumlular hakkında yasal işlem başlattıklarını söyledi. (H. Merkezi)

Savunma hakkı için cüppeli eylem

İzmir Barosu'na bağlı avukatlar savunma hakkının engellenmesine yönelik uygulamaları protesto etti.

5-13 Nisan Avukatlar Haftası kapsamında **5 Nisan Perşembe** günü **Cumhuriyet Meydanı'nda** bir araya gelen avukatlar, CMK'da yapılan değişikliklerin özlük haklarını olumsuz etkileyeceklerini dile getirdiler. **"Savunma savunmasız bırakılmaz"**, **"CMK**

ücretleri yasaya aykırıdır" yazılı dövizler taşıyan İzmir Barosu'na bağlı avukatlar adına konuşan İzmir Barosu Başkanı **Nevzat Demir**, savunma güvenliğinin sağlanmasını isteyerek CMK ücretlerinin yasaya aykırı olduğunu söyledi.

Avukatlar açıklamadan sonra cüppeleriyle **Gündoğdu Meydanı'na** yürüdüler. (İzmir)

13 Nisan davasında TMY terörü

10 Eylül 2005 tarihinde ESP, BEK-SAV, Özgür Radyo, Limter-İş, EKD, Tekstil-Sen ve Atılım gazetesine eş zamanlı olarak düzenlenen operasyonlarda sendikacı, dernek faaliyetçisi ve gazeteci olmak üzere 100'ü aşkın insan gözaltına alınmış onlarca tutuklanmıştır. Herhangi bir gerekçe olmadan yasadışı bir şekilde kurumlar basılarak araç ve gereçlerine el konulmuştur. TMY'nin yasalasması ile saldırılarının dozunu arttıran devlet, demokratik kitle örgütleri, ilerici ve devrimci kurumlara yönelik gözaltı, yasaklama, tutuklama politikasını sürdürüyor.

10 Eylül tutsaklarının 13 Nisan'da görülen duruşması öncesinde kamuoyu oluşturmak amacıyla ESP tarafından "10 Eylül tutsaklarına özgürlük" şiarı ile örgütlenen kampanya ekseninde çeşitli eylemler düzenlendi.

Sendikalarla, basın kuruluşlarıyla birlikte ortak etkinlikler örgütleyen ESP, tutuklamaların basın ve ifade özgürlüğüne yönelik yasaklamalar olduğunu dile getirerek, TMY'ye dikkat çekti. Diğer devrimci ve ilerici kurumlara birlikte ortak eylemler de gerçekleştiren ESP, bu kapsamda Acil Hat bileşenleri ile 11 Nisan Çarşamba günü Beşiktaş meydanında ortak bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Aydın ve sanatçılarla birlikte aydın cinayetlerine ve ülkemizde yaşanan katliamlara dikkat çekmek amacıyla "Adalet Gemisi" ile temsili jüri oluşturuldu.

Destekçilere de TMY terörü

13 Nisan günü sabah erken saatlerde Beşiktaş Meydanı'nda biraraya gelen kitle, tutsakların yalnız olmadığını haykırırdı. "10 Eylül tutsaklarına özgürlük"

yazılı ESP, "Tutuklu sendikacılara özgürlük, Toplumla Mücadele Yasası iptal edilsin" yazılı Tekstil-Sen, "Tutuklu EKD'lilere özgürlük" yazılı EKD pankartlarının açıldığı basın açıklamasına Partizan, HÖC, Odak, SDP, DTP de destek verdi. Atık Kâğıt işçilerinin "Hepimiz ESP'liyiz" yazılı döviz açtıkları dikkat çekerken, sık sık "Yaşasın devrimci dayanışma", "ESP susmadı susmayacak", "Baskılar bizi yıldırılmaz" sloganları atıldı.

Duruşma sona erene kadar devam etmesi planlanan program, ESP adına yapılan konuşma ile başladı. Konuşmanın yapıldığı sırada polis ortamı provoke ederek kitleye cop ve gaz bombaları ile

saldırdı. Onlarca insanın yaralandığı saldırıda geri çekilen kitle Beşiktaş yolu üzerinde bir süre polisle çatıştı.

Aynı gün saldırıyı protesto etmek amacıyla yine Beşiktaş Parkı'nda toplanan kitle de polis saldırısına uğradı ve 50'yi aşkın insan gözaltındı. Saat 16:00'da İHD İstanbul Şubesi'nde ESP tarafından yapılan açıklamada polisin bu saldırgan tutumu protesto edilerek TMY'nin uygulandığı, ifade özgürlüğünün kısıtlandığı belirtildi.

Gözaltılar protesto edildi

* Saldırı ve gözaltıları protesto etmek

amacıyla 14 Nisan Cumartesi günü Taksim Tramvay durağında bir eylem yapan çeşitli kurumlar, gözaltıların serbest bırakılmasını istedi.

"Gözaltılara, tutuklamalara, baskılara son, Adalet istiyoruz" yazılı pankart açan kitle, polisin basın açıklaması yapmak isteyen kitleye azgınca saldırı-

ğını söyleyerek yaşananları anlattı. Eylemde Almanya ve Fransa'dan gelen insan hakları aktivistleri de söz alarak saldırıyı anlattı.

* Yüksel Caddesi'nde gerçekleştirilen protestoda "10 Eylül tutsaklarına özgürlük" yazılı pankart açıldı. Kitle adına konuşan Sefa Yüksel, "Bu coğrafyada ezilenlerden, sömürülenlerden ve düzenin baskılarına maruz kalan her kesimden yana olan bizler, eşitlik, özgürlük, adalet ve insanca bir yaşam için her türlü baskıyı ve saldırıyı göğüslemeye hazırız" dedi.

* İstanbul'daki saldırı üzerine İzmir Acil Hat ve İHD tarafından ortak bir açıklaması düzenlendi. Kememeraltı girişinde "Baskılar, gözaltılar, tutuklamalar bizleri yıldırılmaz", "Devlet terörüne son" pankartları açıldı.

* Tüm bu gelişmeler üzerine biraraya gelen devrimci demokratik kurumlar polisin saldırgan tutumunu protesto etmek ve yasal işlem başlatmak amacıyla suç duyurusunda bulundular.

Partizan, BDSP, DHP, EMEP, EHP, ESP, HKM, HÖC, İşçi Mücadelesi, Kaldıraç, Odak, SDP, TUYAB, TÖP, TKP ve Anti-Kapitalist tarafından 16 Nisan günü saat 12:00'de Sultanahmet Meydanı'nda yapılan açıklamada Vali ve Emniyet Müdürünün görevini kötüye kullandığı belirtilirken Sultanahmet Adliyesi'ne suç duyurusunda bulunuldu.

Tutsaklara işkence iddiası

Kürkçüler E Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan çocuklarını ziyarete giden aileler, İHD Adana Şubesi'ne çocuklarına işkence yapıldığı iddiasıyla başvuruda bulundu. Adana'da Newroz kutlamaları sonrasında "örgüt propagandası" yaptıkları iddiasıyla tutuklananların avukatının ardından, aileleri de çocuklarına işkence yapıldığı iddiasıyla İHD'ye başvurular. Konuya ilişkin bilgi veren İHD Adana Şube Başkanı Ethem Açıkalm, "Çocuklara işkence yapıldığı iddiasıyla başta Av. Turgay Berk, başvuruda bulunmuştu. Bugün de çocuklarını ziyarete giden aileler de başvurular. Bu durum bizi kaygılandırmaktadır" dedi. Açıkalmın ayrıca, konuyla ilgili İçişleri Bakanlığı'na yazı yazdıklarını kaydetti.

Açıklamada konuşan Muhittin Kaya'nın annesi Fatime Kaya, "Oğlum ağlayarak işkence her gece yapıyor"

dedi. Oğlumun boynu, beli ve ayakları morarmış. Vurduklarında 'Sen top oynuyorsun değil mi, alsana top' diye ayaklarına vuruyorlarmış. Bu insanlık değildir, ayıptır. Çocuklara işkence yapılır mı? Bu çocuklar halen 17 yaşında. İnsan bunlara böyle mi davranır?" diye konuştu.

Agit Aydemir'in ablası Kesire Aydemir de, babası PKK davasından hapishanesinde olduğu için kardeşinin işkenceye maruz kaldığını iddia etti. Aydemir şunları söyledi: "Kendisini hapishaneye götürdüklerinde 'bunun babası terörist dikkat edin' denmesinden sonra her şeyin başladığını söyledi. Koşullarında adli iki suçtan kalan kişiler de bunlardan dolayı kardeşimi dövüyorlar. Biz bir an önce devletin bu tür yaklaşımlara son vermesini istiyoruz."

(Mersin)

ÇHD; "Yargı bağımsız değil" dedi!

5 Nisan Dünya Avukatlar Günü kutlamaları çerçevesinde eylem yapan Çağdaş Hukukçular Derneği Adana Şube üyeleri savunma ve yargı bağımsızlığının tehlikede olduğunu belirttiler. Adana Adliyesi önünde toplanarak eylem yapan ÇHD üyesi avukatlar adına açıklama yapan ÇHD Adana Şube Başkanı Av. Faruk Ulaş "5 Nisan Avukatlar Günü'nü yargının ve savunmanın içerisinde bulunduğu durum karşısında endişeli ve buruk kutlamaktayız" dedi. Avukatlık Kanun Tasarısı ile mesleki saygınlığın risk altında olduğunu belirten Ulaş, açıklamasında ayrıca yargı sisteminin siyasi iktidar tarafından müdahaleye uğradığını ifade etti. Ulaş açıklamasında temel hak ve hürriyetlerin ihlaline ilişkin pek çok davranın zamanaşımına götürülmekte ol-

duğunu ve toplumun adalet beklentilerinin karşılanmadığını ifade ederek, "Uygun olmayan binalar, hakim, savcı açığı ve personel yetersizlikleri ile boğuşan yargı sistemi, her geçen gün itibar kaybına uğramaktadır" dedi.

Son olarak 301. madde başta olmak üzere, düşünce ve ifade özgürlüğünün önünde engel teşkil eden yasaların varlığını koruduğunu, çeteleşme ve derin devlet bağlantılarıyla adalet sisteminin baskı altına alındığını belirten Ulaş, "12 Eylül yasalarından kurtarılmalı, demokratik bir anayasa oluşturulmalıdır" dedi.

5 Nisan Dünya Avukatlar Günü Adana dışında İzmir, Diyarbakır, Ankara, Mersin, Sivas, Hatay ve Zonguldak'ta da çeşitli etkinliklerle kutlandı. (Mersin)

“Yeşil Sermaye” mi yoksa yeşil maskeli sömürücüler mi?

Sermayenin başına getirdiğimiz birçok kelimeyle onu farklı şekillerde niteleme noktasında, literatürümüzde daha önce de kullanılan sıfatlar vardı. Yerli sermaye, yabancı sermaye, teknelci sermaye, finans sermaye vs. bu konuda kullanılan oldukça yaygın kavramlardı. Fakat son süreçte artık yeni bir kavram daha dilimize yerleşti, “yeşil sermaye”.

Nedir “yeşil sermaye” kavramıyla anlatılmak istenen veya nedir bu “yeşil sermayeyi” diğerlerinden ayıran, incelemeye çalışalım.

Türk Dil Kurumu sözlüğü sermayeyi bize şöyle tanımlıyor¹; “Bir ticaret işinin kurulması, yürütülmesi için gereken anapara ve paraya çevrilebilir malların tamamı, anamal, başmal, kapital, meta.”

Sermayenin felsefi tanımı noktasında şu alıntıyı yaparsak isabetli olacağını düşünüyörüz;

“Artık değer üreten para... Anamal kapsamına giren üretim araçları ve para, ancak artık değer yaratmak için kullanılmakla anamal niteliği’ni kazanırlar. Yoksa bir ailenin kötü günler için biriktirdiği para, başını sokmak için aldığı ev, bir köylünün bizzat ekip biçtiği toprak anamal değildir. Bütün bunlar ancak emeğin sömürülmesiyle elde edilen artık değerlerin yaratılmasında kullanılırsa anamala dönüşürler.”²

Bu tanımlamaların ışığında dilimizde yeşil sermaye ile ne anlatılmak isteniyor ona değinelim. Yeşil sermaye tanımıyla ilk karşılaşmamız yurtdışında Türkiyeli göçmenlerin iştiraklerinin toplanmasıyla kurulan holdinglerin pazara girmesiyle birlikte oldu. SPK raporlarına göre 78 şirket bu yöntemlerle ve iştirakçilerine kar payı dağıtma iddiasıyla pazara girdi ve operasyonel faaliyetlerine devam etmekte. Avrupa’da kurulan holdinglerle birlikte yurtiçinde de kendi muhafazakar ve siyasal İslamcı geçmişlerini ön plana çıkartarak yaptıkları yatırımlarla ön plana çıkmaya başlayan şirketler oluşmaya başladı. Öyleyse şöyle bir yeşil sermaye tanımlaması uygun olabilir, hemen belirtelim bu tanımlamanın eksik bıraktığı yanlar mutlaka olacaktır;

“Siyasal İslamın kontrolünde ve siyasal İslamın politik hedeflerini yerine getirme noktasında ekonomik faaliyetlere girişip finans yaratma görevi üstlenen sermaye grubu.”

Diğer tüm özellikleri bir yana yeşil sermaye de bir sermaye grubu, yani felsefi tanımıyla **artı değer üreten para** veya kendisi için çalışan emekçilerinin emeğinin bir kısmına **el koyan, gaspeden** ve bunu siyasal İslam adına yaptığını iddia eden para; sermayenin doğası gereği büyüme yolları arayan aynı zamanda üretilen artı değer **da ha az bir kesimin** elinde toplanmasının yollarına arayan sermaye grubu. Yani kısaca kapitalizmin sömürücü yasalarını hayata geçiren ve bunu belli idealler uğruna yaptığını iddia eden sermaye grubu...

Bu grupta, kapitalizmin sahne almaya başladığı tarihten bu yana ortaya çıkan diğer

Bir TV programında konuşan türbanlı birinin belirttiği gibi “herkesin Erdoğan gibi çocuklarını ABD’de okutacak parası olmadığı” gerçeği görülmelidir. Bizim gibi diğer tüm ülkelerde de zenginlikler bir avuç sömürücünün elinde toplanıyor. Değişen sadece bu bir avuç sömürücünün dış görünüşü... Bu durumu tersine çevirmek ve bu sömürü düzenlerini tarihin çöplüğüne göndermek ise ancak mücadeleyle mümkün.

tüm sermaye grupları gibi bir kez artı değere el koymanın hazzını yaşadığında ve bunun refahını kendi yaşamında daha iyi hissetmeye başladığında artık “Allah korkusu” bile onları daha çok sömürme ve zenginlikleri elinde biriktirme hirsından ve bunları kapitalizmin vahşi yasalarını hayata koyarak yapmaktan alıkoymamaktadır. Ama onların da kendilerine göre uyarladıkları sömürünün “günahlarından” kurtulma yolları vardır. Bu sömürücüler “zekât” vererek emekçilerin emeklerini gasp etmenin “günahlarından” kurtulmaya çalışmaktadırlar. Aynen Microsoft’un kurucusu **Bill Gates**’in artık kendini hayır işlerine adanması gibi değil mi? Nedir değişen sadece kavramlar değil mi? Bir tarafta hayır işleri diğer tarafta zekât ama zenginlikler aynı kaynaktan gelmiyor mu? Emekçilerin emeklerinin sömürülmesi her sermaye grubu için ortak payda değil mi? İster “laik”, ister “yeşil”, ister “sol” görüşlü ister “sağ” görüşlü olsun her kapitalist işletme emekçilerin emeklerini gasp ederek kazanım sağlamıyor mu?

Artık yapılan kârlar belli bir grubun elinde toplanmaya başlayınca iştirakçilere kâr payı dağıtılmamaya başlanıyor. Yeşil holding büyüyor sermayesini arttırıyor ama iştirakçilerine artık kâr payı vermiyor.

Aksiyon Dergisi’nde yayınlanan **Dursun Uyar**’la yapılan röportajdan alıntılar yapalım;

“-YİMPAŞ zarar mı ediyor?
- Zarar edenler var ama öbür şirketler onu kaldırıyor. Şu anda grip var, beyaz et zararda. Konfeksiyonda zarar var. Ama genel olarak kâr ediyor. 1982’den 2005’e kadar 42 şirket kurulmuş, bunların üçü halka açık: YİMPAŞ AŞ, YİMPAŞ Holding ve YİMPAŞ Gıda Sanayi. Bunlar tepe şirketleri. Çok ortaklı bir şekilde sermayeleri topluyor, alt şirketlere veriyorlar. Nora, Yimteks, Aytaç gibi şirketler yıl sonu kârını konsolide olarak merkezî şirkete aktarıyor. O da halkla paylaşıyor. Bu şirketler bugüne kadar 296 trilyon vergi vermiş. Ortaklarına 136 trilyon lira kâr dağıtmış. Üç şirketin nominal parası 2 trilyon 423 milyara gelmiş. Bunun karşılığında 1 milyar 234 milyon marklık hisse almış. 170 gayrimenkulü var. Topladığı paranın en az iki katı değerinde gayrimenkule sahip.

-Kâr ediyorsanız ortaklarınıza neden kâr payı vermiyorsunuz?

Son 5 yılda büyük devalüasyon oldu. 2000 yılından beri dağıtmıyoruz. Kâr edildi ama bu çok azdı. Türk parası bazında yüzde 3-5 civarındaydı. Bu bizim için kâr değildi. Kârları ödemedik. Bugünkü enflasyon muhasebesinde şirketlerin kâr etmesi de kolay değil.”

Bu açıklamanın herhangi bir patronun

açıklamasından ne farkı var, nedir onu bazıları için kabul edilebilir yapan? Sahibinin beş vakit namaz kılması, hacca gitmesi mi? Açıp gazeteleri baktığınızda kendi ultra lüks yaşamlarına aralıksız devam ederken emekçilere yetersiz zam vermenin sebeplerini anlatan patronlar da aynen böyle konuşuyorlar mı? Yani bir kere kapitalizmin kurallarıyla oynamaya başlayıp halkımızın saf dini duygularını sömürerek kendisini palazlayan bu sermayenin yeşil rengi de, diğer tüm patronlar gibi halkımızı değersiz görmüyor mu? Paralarını topladıkları 300 bin kişiye kâr payı dağıtmayı durdurmalarına rağmen büyümeye devam etmiyorlar mı? Yine aynı röportajdan devam edelim;

“-2001 krizinde şirketin zararı ne oldu?

- Şirketten çok çalışanlarımızın zararı oldu. İnşaat şirketimiz çok iyi çalışıyordu. 5-6 bin işçi vardı. Kriz o dönemde en çok inşaatı vurdu. Mobilya, konfeksiyon sektörlerini vurdu. 15 binden fazla çalışanımız vardı, 9 bine indi. Alım gücünün azalması bizi de vurdu.”

Sermayenin diğer tüm çeşitleri için olduğu gibi yeşil sermayenin kârlarını arttırması için de emekçiler sadece değersiz bir rakam... Kriz gelir talepler azalır rahatlıkla işçi sayısı aşağıya çekilir, dönemsel talep artar yeni işçi alınabilir. Herhangi diğer bir holdingden fark nedir? Bu rakamları sadece ve sadece kendi çıkarları için düzenleyen ve onları değersiz gören yeşil olmayan sermayede aynı uygulamayı yapmıyor mu? Öyleyse sermayenin yeşili içinde işçi sadece sömürülen ve sayıdan ibaret görülen bir araç değil mi?

Tabi ki bir kez piyasa kuralları ile işletme anlayışı iyiden iyiye yerleşti mi (**hemen parantez açalım kapitalizmin kirli piyasa kuralları ile hareket etmeyen hiç bir işletme bu piyasada yaşayamaz**) artık tanıdıklar, şüpheli ihaleler ve rüşvetler sermayenin yeşil rengi içinde büyümenin kaçınılmaz araçları olmaya başlıyor. İngiltere’nin en büyük şirketlerinden olan, en parlak mezunlara en iyi iş imkânları sunan ve bu anlamıyla birçoğu için saygın bir işletme imajı sunan BAE Systems’in Arap ülkelerinde silah ihaleleri için ayrıldığı devasal boyuttaki rüşvet bütçesi ile Kemal Unakıtan’ın oğlunun şirketinin yapılan resmi düzenlemelerle, mısır ithali için açılan yeni tarife ve getirilen gümrük vergisi indirimi ile (% 80’den % 25’e düşürülmüştür.) havadan ekstra % 55’lik bir kazanım sağlaması arasında ne fark vardır? İkisi de piyasanın kuralları ile oynamak değil midir? İkisi de rüşvet ve yolsuzluk içermektedir? Yoksa Kemal Unakıtan zekât vererek ve emekçi halkımı-

zın saf dini inanışlarını sömürerek bunun üstünü kapatabildiği için halen inanç sahibi bir kişi sayılarak yolsuzlukla adının bir anılmaması mı gerekmektedir? Başta da belirttiğimiz gibi sermayenin yeşili de yolsuzluk ve rüşvetle dolu bu piyasa kurallarını çok iyi hayata geçirmektedir. Bu konuda bırakalım bizim bu yorumumuzu, yeşil sermayenin bürokrasideki temsilcilerinden Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu (TMSF) Başkanı **Ahmet Ertürk** bile bu, piyasacı yeşil sermayeyi şöyle yorumlamaktadır.

“Bugünün İslamcılığında ise liberal ya da piyasacı yorumlar ya da Müslümanların da liberal ya da piyasacı prototipi öne çıkıyor.” (Ahmet Erhan Çelik, Ahmet Ertürk’le Röportaj, Milliyet Business, 2005)

Bu söylem daha açık anlamıyla şöyledir: **Yeşil sermaye de kapitalizmin doğası gereği bugün ilk çıkış yıllarındaki idealizmi bir kenara bırakmış ve piyasa ekonomisinin gerektirdiği biçimde yolsuzluk ve sömürüyle kendi elit tabakasını yaratmaktadır.**

Ve bir kez burjuva feodal devlet aygıtı yoğun kadrolaşma ve seçimle yeşil sermayenin eline geçtiğinde artık bu elit tabakanın yaratılması daha da hızlanır... Nasıl mı?

Ülker Grubu’na bağlı Data Teknik, son üç yılda yapılan kamu bilgisayar iletişim altyapı ihalelerinin (Milli Eğitim, Adalet Bakanlığı, Türk Telekom, PTT vs.) tamamına yakınına kazanır. Albayraklar ve Ülker Grubu bu dönemde sektörün en büyükleri arasına girer. Ulaştırma Bakanı’nın 24 yaşındaki oğlu 1.5 milyon Dolar harcayarak gemi sahibi olur ve sorulduğunda bu parayı Santour Şirketi’nden borç aldığını söyler. Ama Sontour Şirketi’ne Ankara feribotu Türkiye Denizcilik İşletmeleri tarafından bedelsiz kiralanır. Başbakanın oğlunun ortak olduğu şirket 4-5 milyon Dolar değerinde bir gemi alarak bu sektöre girer. Başbakan’ın damadı Çalık Holding’e genel müdürü olarak atanır. Çalık Holding 3 milyar Dolarlık Samsun-Ceyhan Boru Hattı’nı ihalesiz almıştır.

Bu örnekler daha da çoğaltılabilir. Hepsinin ortak paydası şudur; Türkiye’de eşitsizlik ve sömürü düzeni devam etmektedir. Ama bu sömürücüler içinde farklı maskelerin yanında artık siyasal İslam maskesi taşıyanlarda vardır. Ve çeşitli milliyet ve inançlardan halkımızın sömürülmesi onların dini inançlarının kullanılmasıyla gerçekleşmektedir. Bir TV programında konuşan türbanlı birinin belirttiği gibi “herkesin Erdoğan gibi çocuklarını ABD’de okutacak parası olmadığı” gerçeği görülmelidir.

Bizim gibi diğer tüm ülkelerde de zenginlikler bir avuç sömürücünün elinde toplanıyor. Değişen sadece bu bir avuç sömürücünün dış görünüşü... Bu durumu tersine çevirmek ve bu sömürü düzenlerini tarihin çöplüğüne göndermek ise ancak mücadeleyle mümkün.

(Londra İK okurları)

¹ <http://www.tdk.gov.tr>

² <http://www.kurtuluscepheci.com/sozluk/co059.html>

Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj...

“TOPLUMSAL ÇALKANTI GENİŞLİYOR!”

Açıklama; Abdel Halim Qandil, sol muhalefet hareketi Kifaya'nın basın temsilcisi ve Nasırcı gazete "Al-Karama"nın yazışmaları müdürüdür. Röportaj 29 Mart-1 Nisan tarihleri arasında ABD ve İsrail işgallerine karşı uluslararası kampanya konulu Mısır konferansına ilişkin 21 Şubat günü yapılmış ve www.antiimperialista.org adresinde yayınlanmıştır. Mısır'da Cumhurbaşkanı'nın anayasal değişikliklerle muhalefeti ve özellikle İslamcılara engelleme girişiminden dolayı çelişkiler keskinleşmekte. Röportaj 17 Mart 2007'de YKP(M-L)'nin yayın organı "Proletarya Bayrağı-Proletaryaki Simea" gazetesinde yayınlandı.

- **Mısır'daki muhalefet hareketi ile ilgili bize genel bir resim çizer misiniz? Hareketin son aylarda geri çekildiği yönünde bir izlenime sahibiz, yani görüldüğü kadarı ile Kifaya'da problemler var.**

- Muhalefette üç bileşen var. Birinci bölümde sistem tarafından tanınan **Ta-gammu, Wafd** partileri gibilerinden oluşuyor ve bunlar gerçeklikte muhalefet etmiyorlar. İkinci bölümde **Müslüman Kardeşler** var ve tabii bunlar illegal ve sürekli baskı altındalar. Üçüncü bölümde ise, küçük siyasal partiler, **İslamcılar, Nasırcılar, Karama Partisi** ve **solcular** yer almaktalar. Bunların arasında Kifaya da var, kendisi bir hareket değil ancak, değişim için bir çağrıdır. Bugün özellikle de son aylarda güvenlik güçlerince kontrol edilen resmi sendikalara karşı baş gösteren şiddetli grevler ile birlikte Mısır'da gergin bir ortam var. Maalesef baskıdan dolayı, sosyal ve politik güçler arasında derin çatlaklar var. Bugünkü rejim, cumhurbaşkanının oğlunun (**Gamal**) babasının yerine geçmeye hazırlanmasından dolayı bir geçiş sürecinde. Öne sürülen anayasal değişiklikler bu düzlemde yorumlanmalıdır. Aydınlar ve kimi muhalif yüzler arasında, bazı hayal kırıklıkları var. Pek çok defa, ister Müslüman Kardeşler'e yönelmek, isterse "ekmeğin intifadasını" izlemek ya da toplumsal isyanlar tercihlerini görmüyorlar. Muhalefetin diğer parçası olan radikal sol ise, Müslüman Kardeşler'i ortak direniş için zorlamaya çalışmakta.

- **Müslüman Kardeşler'in, anayasal değişiklikler ve baskıya karşı duruşu nedir?**

- Müslüman Kardeşler'in başlangıcı dini bir gruptu ve sonrasında politik bir güce dönüştü. Temelde sağ bir güç ve bu rejim ile uyumlu olan ekonomik görüşlerinden açıkça belli olmaktadır. Rejimle ABD, İsrail, ulusal konular ve siyasal özgürlüklerde farklılaşmaktalar. Ülkedeki temel sağ güç olduğunu söyleyebiliriz. Gerçeklikte bir hükümet partisi yoktur, **Ulusal Demokratik Parti** (UDP) politik bir parti değildir. Bu parti (UDP) güvenlik partisidir ve yedi milyon kişi bu partide çalışmakta, bunlardan bir milyonu askerdir ve bu partinin temel gücüdür (...)*^{*} Diğer taraftan sadece rejim tarafından tanınan partilere seçime katılma hakkı tanınmakta diğer taraftan ise Müslüman

Kardeşler'e siyasal parti kurma hakkı tanınmamaktadır. Hükümet, 2005 seçimlerinde Müslüman Kardeşler'in ciddi başarı kazanmasından sonra bundan ciddi ders aldı. Müslüman Kardeşler, Kifaya gibi anayasal değişiklikler karşıdır elbette. Kifaya ile ilişkin olarak; **7 Nisan**'da anayasal değişiklikler ile ilgili yapılacak halk oylamasına karşıdır. Kifaya'dan daha geniş olacak, halk oylamasını boykot edecek bir Ulusal Muhalefet hareketi kurulmasını öneriyor ve buna Müslüman Kardeşleri de çağırıyor.

yor. İki temel görüşü vardır. **Birincisi**, bugünkü rejimin barışçıl yıkımı, **ikincisi** ise, demokratik hakların (seçimler, yeni bir anayasa vb.) oluşturulacağı üç yıllık bir geçiş süreci. Bu öneri "**Yeni Bir Dönem- Yeni Bir Anayasa**" olarak adlandırılıyor. Bugünkü Anayasa Reformu ile ilgili olan hiçbir şeyle ilgilenmeyi kabul etmiyoruz. **Böyle bir hareket, Kifaya, Müslüman Kardeşler, Karama gibi rejim tarafından tanınmayan radikal partiler, devrimci sosyalistler, Amal, Wasal partileri ve aydınlardan oluşmalıdır.** Sorumlu olacak kişi, hareketi geçiş sürecine taşıyabilmesi için ulusal uyumu sağlaması gerekiyor.

- **Radikal güçler Müslüman Kardeşler'i işbirliğine ikna edebildi mi?**

- Şimdiye kadar hayır.

- **Müslüman Kardeşler neden işbirliğine yanaşmıyor?**

- Bunun iki temel nedeni var. **Birincisi** içlerinde iki çizgi var. Bunlardan birincisi Kifaya ve diğer demokratik partilerle işbirliğini savunuyor. Nasır döneminden ge-

len diğer çizgi ise rejimle çatışmaktan korkuyor. Mücadeleye girmekten korkuyorlar. **İkincisi** ise, Müslüman Kardeşler çok fazla kayıp verdiler. **Şu an 320 yönetici kadrosu hapisanelerde.** Ki bunların devam etmesi de beklenmektedir, bundan dolayı oyuna girmeye yanaşmıyorlar. **Müslüman Kardeşler**'in bazı kişileri Kifaya'nın aktif üyeleridir. Ancak eski yönetim Nasır'ın anti-politik hareket anlayışı döneminde aktif olduklarından farklı bir anlayış ile şekillenmişlerdir. Kendileri ile birçok defa tartıştık ve her defasında da önerilerimizi inceleyeceklerini söylediler. Rejim tarafından dağıtılan mühendisler sendikası sorunun da işbirliğine gittik. Serbest seçimler olmuştu ve gösteriler düzenleniyordu ancak Müslüman Kardeşler, kitlesel gözaltı korkusundan sadece gözlemci olarak kaldılar. Baskı Müslüman Kardeşler'in muhalefet hareketine katılmalarının önündeki en önemli engeldir.

- **Halk oylamasının boykot edilmesine katılacağına inanıyor musunuz?**

- Sonuçta farklı bir tercihi yok. Rejim kendileriyle işbirliği yapmak istemiyor ve ABD bu noktada sürekli baskı yapıyor.

- **O zaman Kaire Konferansı'ndan ne bekliyorsunuz?**

- Kesin bilgiye sahip değilim ancak, Avukatlar Sendikası yanında bulunan gazeteciler sendikası Karama'ya yer vermeye yanaşmadı. Korkarım bu yıl yer sorunu yaşanacak. Bu iki sendika da dostlarımız tarafından kontrol ediliyor fakat rejim tarafından büyük baskı var.

- **Ne gibi siyasal sonuçlar bekliyorsunuz?**

- Saddam'ın idamından sonra içerde değil fakat Irak'tan gelecek gruplarla bazı problemler yaşanacağı açıktır. Mısır'daki bütün yerel politik güçler Irak ve Filistin direnişinin yanındadırlar. Zannedersem sorun güvenlik güçleri ile yaşanacak çünkü bu yıl geçen yıla oranla daha fazla gerginlik var.

- **Geçen yılki konferansın bildirgesi İran ağırlıklıydı, batılı saldırganlığa karşı İran destekleniyordu ve Iraklılar İran'a yönelik Irak üzerinden tehdit olduğunu kabul etmiyorlardı. Saddam'ın idamından sonra bu sorunda bazı değişiklikler bekliyor musunuz?**

- Bu sorun yaratabilir, bazı Iraklılar İran'ın İsrail ile aynı olduğunu düşünüyor. Eğer konferans gerçekleşirse, İran'a karşı her türlü saldırı kınanacaktır. Bütün Mısırlı politik güçler İran'a saldırıya karşıdır(...)

- **Biraz da İran için konuşalım, kısa zamanda İran'a saldırı olacağına inanıyor musunuz?**

- Yakın zamanda hayır. Amerikalıların Irak'ta ciddi problemleri var ancak görüldüğü kadarı ile bir saldırı yönelimindedir. Beyrut'ta yapılan bir toplantıda Hizbullah davetlisi olan İranlılar bana, saldırı durumunda Mısır'ın ne yapacağını sordular. Genel bir çelişkinin olacağını ve bunun İran'ın Irak'ta oynayacağı role bağlı olduğunu söyledim. İranlılar eğer Irak hükümetini ve oradaki sekter Şii grupları desteklemeye devam ederlerse bugünkü direnişteki (Irak) gibi bir taraf olma durumu olmayacaktır.

- **Irak içişlerini nasıl yorumluyorsunuz, iç savaş var mı?**

- Durum çok ciddidir. İç savaş olasılığı ile ilgili olarak, zannedersem Amerikalılar bugün Irak'tan çekilirlerse ülkenin kontrolü için kısa süreli bir iç savaş olacaktır. ABD kalmaya devam ettiği sürece toplumsal çatışmalar da keskinleşecektir.

- **Lübnan savaşı Mısır'da nasıl yankı buldu? Sanıyorum ki, gösteriler beklenenin altında gerçekleşti.**

- Bu gerçek değildir. Hizbullah'a ve özellikle Nasrallah'a güçlü destek verilmekte. Örneğin küçük dükkân sahipleri, şoförler fotoğraflarını yapıyorlardı ki bu durum Nasır döneminde politikacılar için yapılıyordu. Kifaya yayınladığı bildiri- de, Hizbullah'ın silahları sadece Lübnan direnişinin değil tüm Arap ulusunun silahları olduğunu belirtti. Müslüman Kardeşler tereddüt etmeden Hizbullah'a tam destek verdi. Gösteriler kitlesel olmadı çünkü Hizbullah yeniyordu ve insanların öfkelelerini eylemlere yansıtacakları fazla neden yoktu.

- **Filistin'deki durum için kısa bir görüş alabilir miyiz?**

- Al Manar televizyonunda yaptığım bir konuşmada, Filistinlilerin yetkileri bırakıp direnişe başlamalarını söylemiştim. Mekke anlaşması ortamın sakinleşmesini sağlamış olabilir ancak direniş sorununu çözmedi.

(Yunanistan'dan bir İK okuru)

“Tek bir sesle ilerleyeceğiz!”

Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Genel Sekreteri Ganapathi Yoldaş tarafından **HKP(Maoist)'in başarıyla gerçekleştirdiği 9. Kongresi-Birlik Kongresi'nin açılışında yaptığı konuşmayı yayınlıyoruz.**

düşmanı olan ABD emperyalizmi ciddi bir krizle karşı karşıyadır ve dünya halkları tarafından her taraftan hırpalanmaktadır. Emperyalist kriz de ayrıca derinleşmektedir. Hindistan'da da olduğu gibi kriz derinleştikçe halklar kendiliğinden isyanlar ve militan mücadeleler yaratmaktadır. –Kalinga Nagar ve diğer birçok yerde zorla yer değiştirmelere karşı, Rajasthan ve Vidarbha'daki köylü eylemleri, Khairlanji olayının ardından Dalitler gibi. Bunların hepsi büyük mücadelelerdir.

Bunlarla birlikte, çeşitli ezilen milliyetlerin devam eden silahlı mücadeleleri de mevcuttur. Tüm bunlar Partimizin önderliğinde silahlı mücadeleyi geliştirmek için mükemmel koşullar sunmaktadır. **Son iki yıl içinde, Partilerin birleşmesi ve HKP(Maoist)'in kurulmasıyla birlikte, silahlı gerilla savaşımız ve kitle örgütlerimiz ilerlemiş ve bazı alanlarda planlarımız geliştirilmiştir.** Ancak düşman saldırılarının üzerimizde yoğunlaştığı bu dönemde çok daha fazlası yapılmalıdır.

Bir konu daha var. Son 5-6 yılda AP'de (Andra Pradesh) ciddi yenilgilerle karşılaştık. Düşman saldırısının seviyesi yoğun ve amansızdır. Belirli bir gerileme yaşansa da halk kitleleri halen bizimledir. Bundan ders çıkarmalı ve hareketi yeniden canlandırmalıyız. Ders çıkarmak ve AP'deki hareketin geçmiş derslerine değer vermek Kongre'nin önemli görevlerinden biridir.

Hindistan'daki Maoist hareketin tarihsel gelişimine baktığımızda, göreceğimiz ki, Naksalbari'den sonra MKM akımı Bihar-Jharkhand kemerinde gelişirken, HKP(ML) akımının merkezi AP'yd. Bu iki alan Maoist hareketin merkezleriydi. Bugün AP'deki hareketin geçici gerilemesiyle birlikte ağırlık merkezi Bihar-Jharkhand ile Dandakaranya'dır. Maoist hareket yenilgiyle karşılaştığında çeşitli eğilimler de yükseldi. Kimisi sağa döndü kimisi ise sola, kalanları ise doğru yolu izledi ve

devrimci hareketi ilerlettiler. Geçmişin deneyimlerini incelemeli ve parti içi mücadelenin doğru ve uygun yolundan öğrenmeliyiz.

HS içinde, farklılıklar 1985'de ortaya çıktığında bu sorunu doğru ele almayı bilmiyorduk ve bunun sonucunda bölündük. Yine 1992'de farklılıkları uygun bir yöntemle çözemedik. Yine MKM içinde de 2001-02 yıllarında farklılıklar ortaya çıktı ve oportünist Bharat-Badal grubu ayrıldı. Deneyimli partilerde bu gibi farklılıklar yaşandığında yalnızca oportünistler partiyi terk ederlerdi. **Şimdi bizler bu deneyimleri alarak Parti içindeki tartışmaların ve farklılıkların nasıl ele alınacağı konusunda daha fazla bilgiyle ileriye gidiyoruz.**

Kongre tüm bunları sona erdirecek ve ardından tek bir sesle ilerleyeceğiz. Partide her zaman birlik ve farklılıklar bulunmaktadır. **Farklı dönemlerde bazen biri bazen de ötekisi esastır. Parti içinde her zaman doğru ve yanlış düşünce arasında farklılıklar yaşanacaktır.** Partinin bu farklılıklara yaklaşımı olgunluğunu da göstermektedir. MK bu farklılıklar üzerine tartıştı. Bazıları iki akım arasındaki birliğin tamamlanmadığını iddia etti ki bu yanlıştır. **Parti içinde veya diğer yerlerde farklılıkları nasıl ele alacağımızı bilmeliyiz ki ilerleyebilelim.** Bugün Kongre öncesinde az değil, çok sayıda tartışma konusu ve çözümler bulunmaktadır. Bu görüşler arasındaki mücadele ile bilgimizi zenginleştirecek ve ilerleyeceğiz. **Oy birliğinin sağlanmadığı birçok konuyu demokrasiye uygun şekilde çoğunluk temelinde sonlandıracağız.** Doğru düşünceler nereden gelirse gelsin kabul etmeye hazır olmalıyız. Bu Kongrede temel sorunlara yoğunlaşarak tartışmaları disiplinli şekilde yürütelim. **Bu sınırlı zaman diliminde Kongreden en üst düzeyde verimi almayı hedeflemeliyiz.** Ülkemizde devrimci hareketi büyük sıçramalar eşliğinde ilerletmek için daha üst düzeyde birliği sağlayalım.

Kızıl Selamlar

Bu kongre **HKP(ML)**'nin 1970 yılında gerçekleştirdiği 8. Kongresi'nin devamıdır. Bu dönem **Naksalbari**yle açılan yeni demokratik akımın başlangıcıdır. O dönemde **MKM (Maoist Komünist Merkez)** 8. Kongre'de yer almamış olsa da o dönemde devrimcilerin çoğunluğu **HKP(ML)** ile birlikteydi. 8. Kongre'nin özü, **HKP(M)**'nin (**Hindistan Komünist Partisi (Marksist)**) 7. Kongresi ve revizyonizmle arasına net çizgilerle sınır çizmesidir. Bu kongre, görev olarak **Yeni Demokratik Devrimi**, yol olarak uzun süreli **Halk Savaşı** yolunu, ideoloji olarak **Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi**'ni ve eksen olarak toprak devrimini kabul etmiştir. MKM, her he kadar taktiksel sorunlarda farklılaşsa da temel strateji ve ideolojik meselelerde, özellikle de anahtar bir mesele olarak silahlı mücadeleyi geliştirme konusunda, iki akım da ortak düşünmekteydi.

Mao'nun ölümünün ve Deng Revizyonizminin yükselişinin ardından her iki akım da tüm engellere karşın 1981'de ilk toplantısını yaptı ve birleşme kararı aldı. Fakat bu, belirli nedenlerden kaynaklı somutlanamadı, ancak iki parti arasında - **HKP(ML) (Halk Savaşı)** ve **MKM-** arasındaki iyi ilişkiler devam etti. Ardından **HS (Halk Savaşı)** ile **HKP(ML) (Parti Birliği)** birleşti ve sonrasında iki parti arasındaki çatışmaların yaşandığı Kara Dönem yaşandı. Fakat 2001 yılında her iki partinin delegasyonları yeniden buluştu ve o zamandan bu yana ilişkiler ileriye doğru derinleşti. Her iki taraf da Kara Dönem nedeniyle ciddi özelleştiriler yaptı.

Maoist akıma bağlı çok sayıda küçük grup birleşmiştir ve Janashakti gibi bazıları da birleşme sürecindedir. Kongre, ülkemizdeki gerçek Maoist güçlerin sağlanmasına da hizmet edecektir. **Tarihimize kısaca baktıktan sonra bu Kongre'yle karşılaştığımız temel görevlere dönelim.**

MLM'yi yeniden teyit ederken, onu ülkemizin somut koşullarına yaratıcı bir şekilde uygulayarak daha üst seviyelere yükseltmemiz gerekmektedir. 1967'den bu yana revizyonizme karşı kararlı bir mücadele veriyor ve bu gelenek içinde MLM'yi uyguluyor, devrimi ilerletiyoruz. Pratiğimizden öğrenmeli, geçmiş pratiklerimize değer vermeli ve bu süreç içinde daha üst düzeyde görevleri ele almalıyız. **Bu Kongre'de de pratiğimize değer vermeli, ciddi zayıflıklarımızı kesin olarak saptamalı, bunları düzeltmeli ve böylece hareketimizi sıçramalarla ilerletmeliyiz.** Bu Kongre'de planlarımızı geliştirmeli, yeni bir

k o -
m i t e
seçmeli ve
bir ekip gibi
işletmeliyiz.

Hindistan Devrimi dünya proleter devriminin bir parçasıdır. **Dünya halklarının bir numaralı**

GÜCÜMÜZ, SESİMİZ, MESAJIMIZ OLSUN 1 MAYIS!

Açıklama; Elimize posta kanalıyla ulaşan aşağıdaki bildiriye güncelliği nedeniyle olduğu gibi yayınlıyoruz.

Çeşitli Milliyetlerden

Halkımıza;

Bütün ezilenlerin, bütün yoksulların, bütün mazlumların söyleyecekleri **bir şey olmalı!**

Bütün işçilerin, bütün emekçilerin, bütün çalışanların haykıracakları **bir şey olmalı!**

Bütün köylülerin, bütün çiftçilerin, bütün üreticilerin, bütün marabaların **sözü olmalı!**

Bütün işsizlerin, bütün ekmeksizlerin, bütün evsizlerin dile getirecekleri **bir şey olmalı!**

Ezilen, horlanan, imha edilmeye, yok sayılmaya çalışılan Kürt halkının, soykırımı her daim canlı tutulan Ermeni halkının ve diğer azınlık milliyetlerden halkımızın söyleyecekleri çok şeyler olmalı!

Okullu olabileni ve olamayanı ile geleceksizliğe mahkum edilen; sömürü, baskı ve ahlaki yozlaşma cendesinde enerjisi tüketilen gençliğin de **sözü olmalı!**

Her türlü sömürü ve zulümden daha katmerli pay aldıkları yetmiyormuş gibi, hayatının her safhasında erkek otoritesi altında ayrıca ezilen ve sömürülen kadınların da dile getirecekleri **şeyler olmalı!**

1 Mayıs bunun için var!

1 Mayıs, sınıf mücadelesinde yerini alması gereken herkesin ortak düşmana karşı bir araya gelip, güçlerini birleştirmesi için var!

1 Mayıs, milyonlarca işçiyi sendikası, sosyal güvencesiz, sağlıksız koşullarda, boğaz tokluğunu bile çok görerek kürek mahkumu gibi ölesiye çalıştıranlarla kavga etmek için var!

1 Mayıs, işçilerin ezilmesi ve sömürülmesinde patronlarla işbirliği içerisinde olan gerici, faşist, reformist sendika ağalarının yakasına yapışmak için var!

1 Mayıs, milyonları işsizliğe, evsizliğe, açlığa mahkum edenlerle hesaplaşmak için var!

1 Mayıs, köylüyü toprağına yabancılaştıran, ürününü yok pahasına kapatanlara karşı koymak için var!

1 Mayıs, Türk devletinin kuruluşundan itibaren Kürt ulusu üzerinde koyduğu bir ırkçı-milliyetçilik, azgın bir şovenizm ile katliam, terör, zulüm gerçekleştirenlere karşı koymak için var!

Mesajımız Olsun 1 Mayıs!

Sosyal yıkım politikaları, buna üstü açık ya da kapalı destek veren sınıf işbirlikçilerinin de yardımıyla başta

çalışma yaşamı olmak üzere, üretimin bütün alanlarında IMF'nin sadık ve has müşterisi olan faşist Türk devleti tarafından uygulanmaktadır. **1 Mayıs 2007**, buna yanıt olmalıdır!

2005 Newroz'unun ardından başta Kürt halkının dinamikleri olmak üzere komünist, devrimci, demokrat, bütün toplumsal direnç noktalarına karşı geliştirilen, ırkçı faşist kampanya ve devlet terörü, Hrant Dink'in katledilmesiyle yeni bir mesafe almaya çalıştı. **1 Mayıs 2007**, buna da yanıt olmalıdır!

1 Mayıs geleneğimizin kitleselliği itibarıyla en görkemli zirvelerinden birisi olan ve böyle olacağı bilindiği için de kontr-gerilla provokasyonu ile kana boyanan 1977 Taksim 1 Mayıs'ının 30. yıldönümü, Maraş'tan Şemdinli'ye bütün benzer saldırı ve katliamların lanetlenmesi açısından önemlidir. **1 Mayıs 2007**, buna da yanıt olmalıdır!

ABD önderliğindeki emperyalistler içinde bulunduğumuz coğrafyayı kan ve ateşe boğdular. Halkların direnişi karşısında çaresizleşen ve daha da azgınlaşanların, milyonlara kan kusturan vahşetini durdurmalıyız. **1 Mayıs 2007** buna da yanıt olmalıdır!

Kızıl ve Militan 1 Mayıs!

Her zaman ve her koşulda, sınıfsız toplum idealimizi, sosyalizmin Türkiye topraklarında işçi tulumuyla dolaşacağına dair inancımızı haykıracağımız bir gün olacak 1 Mayıs!

Dayanışma, birlik ve mücadelenin enternasyonal alandaki bu en görkemli bayramında, sınıf düşmanlarımızı yenilgiye uğratacağımızı en yüksek perdeden dile getireceğimiz gün olacak **1 Mayıs!**

Bunun için her zaman olduğu gibi, zaptetmek üzere alanlara, meydanlara çıkmalıyız. Birlik ve kitleselliği gözetmeliyiz ama, faşizmin zincirlerini kırmak kadar reformizmin ağlarını da parçalamak zorundayız! Taksim, tek başına onur meselesi değildir. Ancak er geç 1 Mayıs meydanı olacaktır. Taksim meydanına çıkmalıyız!

1 MAYIS, GELECEĞİ BUGÜNDEN GÖSTERECEĞİMİZ GÜNDÜR!

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ BİRLİK, MÜCADELE VE DAYANIŞMA GÜNÜ 1 MAYIS!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

TKP/ML MK SB
Nisan 2007

Yasağın kaldırılması için bir imza da sen at!

1 Mayıs tartışmalarının başlamasıyla beraber devrimci, ilerici kurumların ortak bir duruş sergilemek ve sürece daha etkili bir şekilde müdahale etmek amacıyla oluşturduğu **Devrimci 1 Mayıs Platformu**'nun 1 Mayıs çalışmalarını devam ediyor

Platformun Taksimde 1 Mayıs yasağının kaldırılması, '77 katliamının sorumlularının yargılanması ve 1 Ma-

yıs'ın resmi tatil ilan edilmesi talepleriyle yürüttüğü imza kampanyası sürüyor.

15 Şubat Pazar günü saat 11:00'de Taksim Metro çıkışında bir araya gelen platform bileşeni kurumlar bir basın açıklaması yaparak imza standı açtı. "**Taksimde 1 Mayıs yasağına son**", "**77 katliamının hesabını soracağız**" yazılı dövizlerin açıldığı

eylemde platform adına hazırlanan ortak bildiri okundu.

Valilik'ten resmi izin olmasına rağmen polis açıklama yapan kitleyi ablukaya alarak basın açıklamasının yapılmasını engellemek istedi. Polis; Taksim'in yasal bir miting alanı olmadığını, bu yüzden 1 Mayıs için Taksim'e çağrı yapmanın yasadışı olduğunu söyleyerek müdahale etti. Platform bileşeni kurumlar Taksim'e çağrı yapılmadığını, yasağın kaldırılması talebinde bulduklarını ve izin alındığını dile getirince polis geri adım attı.

Açıklamanın okunmasının ardından "**Yaşasın devrimci dayanışma**", "**Taksim'de 1 Mayıs yasağına son**" sloganları haykırıldı. Stantta imza toplanırken aynı zamanda bildiri dağıtımı yapıldı.

Öte yandan Platform'un 1 Mayıs gündemli hazırladığı afişler valiliğin yasağına takıldı. Valilik afişler için yapılan başvuruyu kabul etmedi.

(İstanbul)

1 Mayıs'ta Taksim'deyiz!

1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayacaklarını açıklayan DİSK, çeşitli demokratik kitle örgütleri ve bu açıklamayı destekleyen **Devrimci 1 Mayıs Platformu** tarafından bir basın açıklaması yapıldı.

12 Nisan Perşembe günü saat 12.00'de Taksim Gezi Park'ta bir araya gelen kurumlar "**1 Mayıs**" yazılı pankart açarak "**1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanındayız**", "**Yaşasın 1 Mayıs**" sloganlarını haykırdı.

Kurumlar adına açıklama yapan DİSK Genel Sekreteri **Musa Çam**; işçi sınıfına yönelik saldırıların demokrasi ve özgürlük mücadelesini engellemeye yönelik olduğunu, 1 Mayıs'ı yasaklardan arındırmak için Taksim'de olacaklarını, 77 olayları aydınlatılmadan demokratikleşmenin olamayacağını söyledi.

(İstanbul)

35. KURULUŞ YILINDA, İSYAN MANİFESTOSUDUR 8. KONFERANSIMIZ! KİTLELERE GÜVEN, SAVAŞA KİTLEN, PARTİYLE KAZANACAĞIZ! KOMÜNİZME KEFEN BİÇENLERİN KENDİ BOYUNUN ÖLÇÜSÜNÜ ALMASI KAÇINILMAZDIR!

Türk, Kürt,

Çeşitli Milliyetlerden Halkımıza;

Enternasyonal proletaryanın komünizm için başlattığı büyük yürüyüşün, Türkiye topraklarındaki ikinci nitel sıçraması olarak doğan partimiz **TKP/ML**'nin 35. kuruluş yılını, başarıyla gerçekleştirdiği **8. Parti Konferansımız** ile taçlandırarak selamlıyoruz!

Türkiye proletaryasının öncü ve önder örgütü partimizin gerçekleştirdiği **8. Parti Konferansımız**; emperyalistler, faşistler ve gericilerin bütün dünyada emsali az görülür saldırganlığına meydan okuma kararlılığının üst düzeyde korunduğunu; komünizm ideali için savaş yemine sadık kalınacağını bir kez daha vurgulandığını; Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin bayrağının tam da bu nedenle daha da yüksekte tutulacağını ilan eder.

8. Parti Konferansımız; emperyalizmin bölgemizdeki işgal ve saldırı sürecine paralel faşist-Kemalist Türk devletinin ülkemizdeki devrim ve demokrasi güçlerine yönelimiyle giderek ağırlaşan koşullarda toplandı. Son yıllarda kimi devrimci parti ve örgütlerin ağır düzeyde darbeler almasına, partimiz güçlerinin de belli oranda zarar görmesine yol açan, demokrat, ilerici ve yurtsever kesimleri ablukaya ve baskıya alan, imhaya, etkisiz kılmaya yönelik yoğun saldırı dalgası altında örgütlenen **8. Parti Konferansımız**; bu an ve durum itibarıyla faşist diktatörlüğe karşı güçlü bir yanıt olmuştur.

Giderek artan sömürü, zulüm ve faşist baskılar altındaki halkımızın kurtuluşu uğruna devrim için başarılması gereken onca görevin kendini dayattığı koşullarda, partimizin sorumluluklarını yerine getirmesi bakımından, ileriye doğru sıçrama yapması ve atılımlar gerçekleştirmesi, sınıf mücadelesinin zorunlu bir sonucuydu. **8. Parti Konferansımız**, bu nesnel gerçekliğin taşıdığı sorunları çözme ve tarihsel misyonunu oynama bilinciyle hareket etmiş, Demokratik Halk Devrimi yolunda, Halk Savaşı stratejisine kitlenen bir yönelim hattı belirlemiştir.

Türkiye'de Halk Savaşı; **35 yıllık** savaş, mücadele, direniş tarihimiz boyunca sayısız muharebeler ve eylemlerde zaferler, başarılar, yanı sıra hiç kuşkusuz yenilgiler ve olumsuzluklar yaşamamıza, yüzlerce şehit, gazi ve kayıp vermemize karşın süreklileştiremediğimiz, ileri ve kalıcı mevzilere taşıyamadığımız bir panoramaya sahipse

de; partimiz **TKP/ML** önderliğinde Demokratik Halk Devrimi'ni sonuca ulaştıracak, proletaryanın bilimsel doğruluğa sahip savaş stratejisidir.

Kavranışından, pratikleştirilmesine Halk Savaşı ile ilgili stratejik ve taktik bütün hatalarımızdan arınarak ve öğrenerek, büyük bedeller uğruna edindiğimiz deneyimlerimizden ve diğer ülkelerin komünist partileri ile devrimci örgütlerin savaş tecrübesinden daha fazla yararlanarak, ama mutlaka ve mutlaka başaracağımızın bilinci ve inancı ile ilerlemeye devam edeceğiz.

İşçiler, Köylüler, Emekçiler;

Partimiz **TKP/ML**; komünist ideolojinin ülkemizdeki yegane temsilcisi olması sıfatıyla, kuruluşundan itibaren gerek Türk hakim sınıfları gerekse de efendilerinin korkulu rüyası olmuştur. Yenilgiye uğradığı, güç yitirdiği ve gerilediği süreçlerde dahi düşman nezdindeki "potansiyel tehdit/tehlike" oluşturan konumu değişmemiştir. Günümüzdeki çeşitli ülke pratiklerinde, MLM ideolojinin komünist partileri önderliğinde yürütülen Halk Savaşlarını başarı ve zaferlere götürdüğü örnekler çoğaldıkça, bu durum ve konum pekişmektedir.

Bu haklı korkularını büyütme ve onları kaçınılmaz sonlarına mahkum etmek için Halk Savaşı'nın ateşini ülkemiz topraklarında da hiç sönmeye üzere tutuşturmak zorundayız. Bunun nesnel koşulları dün olduğu gibi bugün de fazlasıyla bulunmaktadır. Emperyalizme kölece bağımlılığın, feodal boyunduruğun, vahşi düzeyde sömürü ve zulmün hüküm sürdüğü, faşizmin ırkçılık ve şovenizm ekseninde gemi azya alarak başta Kürt ulusu olmak üzere bütün devrimci ve demokrat kesimlere yönelik kesintisiz terör estirdiği bir ülkede; devrimi silahlı mücadelenin esas alındığı uzun süreli **Halk Savaşı** yoluyla gerçekleştirmenin koşulları hep vardır ve var olacaktır.

8. Parti Konferansımız; faşist devlete karşı, bu düzenden hoşnutsuz, bu sistemden rahatsız herkesi; bütün ezilenleri ve yoksulları, bütün işçi ve emekçileri, milli zulüm ve imha politikası altında inletilen Kürt ulusu ve diğer milliyetlerden halkımızı, gençleri ve kadınları, demokratları ve aydınları, ilerici ve yurtseverleri, hakları ve özgürlükleri için bütün alanlarda mücadele etmeye çağırılmaktadır. Bütün ezilenlerin ve emekçilerin ortak düşmanı

olan bir avuç egemenin saltanatını yıkmak için yürütülecek asıl tayin edici mücadele Halk Savaşı'dır. Onları gasp ettikleri topraklardan, alinterimiz üzerinden sahip oldukları fabrikalar ve tarlalardan süpürecek olan Halk Savaşı'dır.

Faşistler ve gericiler, ellerindeki mal ve mülkleri, imtiyazlarını ve saraylarını, barışçı yollarla terk etmeyecekler, sömürü ve zulümlerinin hesaplarını vermeyeceklerdir. Onlar zorbalık uygulayarak ayakta duruyorlar, zor kullanılarak alaşağı edileceklerdir. Anladıkları dil bu olmak durumundadır. Bu dili tutarlı ve etkili biçimde konuşan tek hareket tarzı Halk Savaşı'dır. Dünyanın bizimki gibi ülkeleri bu devrim dilini konuşarak başarıya ulaştılar ve ulaşıyorlar. Biz de aynı yolu izlemek durumundayız.

Devrimciler, Yurtseverler, Yoldaşlar;

ABD emperyalizminin 1990'lardan sonra tek başına dünya hakimiyeti uğruna şaha kalkışı ile başta Ortadoğu olmak üzere dört bir yanda halklara reva gördüğü kan deryası ve vahşi sömürü cenderesi; kendini boğan, faşist ve gerici kalelerini sarsan bir bataklığa ve çıkmaza yol açmış bulunuyor. Rüzgar birçok bölgede yön değiştirmiş; işçi sınıfı, ezilen halklar ve uluslardan yana esmeye başlamıştır.

Teslim olmayıp direnenler; yılmayıp mücadele edenler; pusulasını şaşırılmayıp savaşanlar; inancını yitirmeyip hedefine yürümeye devam edenler kazanıyor. Komünizme kefen biçenler, kendi boylarının ölçüsünü almaya başladılar.

21. yüzyıl geçen asrın büyük birikimleri üzerinden proletaryanın daha görkemli zaferlerine tanık olmaya ve emperyalizmin geçici başarılarını kendisiyle beraber tarihe gömmeye hazırlanıyor. Bunu müjdeleyen iktidar ve isyan yürüyüşleri, karşı-devrimin kalelerini yer kürenin dört bir yanında sarsmaktadır. İnsanlık, kendini felakete sürükleyen emperyalist-kapitalist sistemden daha erken davranmayı bilecek ve kendi kaderine proletarya önderliğinde hükmetmeyi başaracaktır.

Bu onurlu kurtuluş kavgasını ülkemiz topraklarında üstlenen partimiz **TKP/ML**; 35. kuruluş yılında gerçekleştirdiği **8. Parti Konferansı** ile sınıf mücadelesi içerisindeki konumu ve duruşunu gözden geçirmiş, programı ve ideolojik-politik hattı ile uyumunu sorgulamış; Demokratik Devrim hedefine kitlenerek savaşı gelişip güçlen-

dirmek için bütün güçlerini seferber etme kararı almıştır.

Şimdi çok söz etmenin değil, çok iş yapmanın zamanıdır. Şimdi daha fazla emek harcamanın; bıkmadan, usanmadan, yılmadan yüklenmenin zamanıdır. Şimdi, eksikleri ve zaafı gidermenin, açıkları ve kayıpları kapatmanın zamanıdır. Şimdi yitirdiğimiz mevzileri, kaybettiğimiz güvenleri, kaçırdığımız fırsatları yeniden kazanmanın zamanıdır. Şimdi, geceyi gündüze tamamlamanın, kavgada inatçı ve ısrarlı olmanın, her anını ve her şeyini mücadeleye katmanın zamanıdır.

İbrahim'den **Mehmet**'e, **Meral**'den **Dilek**'e, **Ali Haydar**'dan **Aşkın**'a zaferimizi mutlak kılmanın teminatı olan şehitlerimiz; bayrağı büyük bir azim, cesaret ve özveriyle taşıırken düşmanın eline geçen tutsak yoldaşlarımız; bütün mücadele alan ve cephelerinde kavgayı sürdüren üyelerimiz, militanlarımız ve taraftarlarımız ile her türlü fedakarlıkla savaşımımıza destek olan ve kalpleri bizimle atan halkımıza, **8. Parti Konferansımızın** sözü odur ki; Partimizin adına, tarihine ve misyonuna yakışır rolünü oynamasını sağlamak için iddiamız, her zamankinden daha güçlüdür!

Bu iddiamızın maddi güce dönüştüğüne tanıklık etmek için kimsenin fazla beklemesi gerekmeyecek! Demokratik Halk Devrimi'nden yana olan herkesi, iddiamız etrafında kenetlenmeye ve partimiz önderliğinde mücadele etmeye çağırıyoruz!

PARTİMİZİN 35. KURULUŞ YILINI, 8. KONFERANSIMIZ İLE KUTLUYORUZ!

KİTLELERE GÜVEN, SAVAŞA KİTLEN, PARTİYLE KAZANACAĞIZ!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM!

YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML, ÖNDERLİĞİNDEKİ TIKKO VE TMLGB!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, FAŞİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK!

YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

YAŞASIN HALK SAVAŞI!

“YA ÖLÜ YILDIZLARA HAYATI GÖTÜRECEĞİZ, YA DÜNYAMIZA İNECEK ÖLÜM!”

Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklara;

Uluslararası proletaryayı, ezilen halkları ve ulusları, kardeş komünist partileri, devrimci parti ve örgütleri, ulusal kurtuluş hareketlerini, emperyalizme, faşizme ve gericihliklere karşı direnen bütün yurtseverleri; **8. Parti Konferansımızın** yücelttiği, komünizmin ihtilalci ruhuyla selamlıyoruz!

Partimizin kuruluşunun 35. yılını, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in zaferiyle sonuçlanan **8. Parti Konferansımızın** ilanı kutluyoruz! **8. Parti Konferansımız**, ana gündem olarak ele aldığı Halk Savaşı konusunda yaptığı değerlendirmeler ve belirlediği yönelim ile mücadelesini daha ileri aşamalara taşımanın adımlarını atmıştır.

8. Parti Konferansımız, 1972 yılında önder yoldaşımız **İbrahim Kaypak-kaya** tarafından kurulan partimizin yürütmekte olduğu Halk Savaşı mücadelesi açısından önemli bir kilometre taşıdır. Bu gelişme, Proleter Dünya Devrimi mücadelesinin Türkiye görevini üstlenen partimizin ileriye doğru hamle ve atılımını cisimlendirmektedir.

Dünya kadar her şeye muktedir olduğunu sananlar, dünyayı istedikleri gibi yönetecekleri ve parselleyebileceklerine ina-

nanlar, bugün yaşadıkları hayal kırıklığına inanmakta zorluk çekiyorlar. Önderliğini ABD'nin yaptığı emperyalistlerin dünya çapında geliştirdiği gözü dönmüş saldırıganlığa karşı halkların yürüttüğü kıyasıya mücadele ve direniş yükseliyor.

Irak ve Afganistan işgalleri, 4. ve 6. yıllarının geride kaldığı günümüzde, halkların direnişi sayesinde zorbaları içine daha fazla çeken bir bataklığa dönüşmüştür. Dünyanın metropollerinde, işçi ve emekçilerin süreklileşen eylemler zinciri, lanetlilerin isyanı ile buluşarak yangını büyütüyor. Latin Amerika halklarının dalga dalga estirdiği, emperyalizmin kalelerini sarsan özgürlük rüzgarları, bugün için reformizmin yelkenlerini şişirse de, sosyalist dünyanın geleceğine dair önemli mesajlar taşıyor.

Marksist-Leninist-Maoist partiler önderliğindeki iktidar yürüyüşleri zirvelere tırmanıyor. Halk Savaşı ateşinin tuttuğu ülkelere yenileri ekleniyor. Maoizm'in bayrağı bütün kıtalarda dalgalanıyor. 21. yüzyılın gidişatına damgasını vuracak olan ideoloji, sürecin henüz başında kendisini ortaya koyuyor. Gelecek günler, bunun daha da serpilip büyüdüğüne tanıklık edecektir.

**Uluslararası
Komünist Harekete ve
Kardeş Komünist Partilere,**

Yoldaşlar;

Partimiz **TKP/ML, 8. Parti Konferansında**, 35 yıllık tarihi boyunca, enternasyonalist kavrayışının gereği, onurlu bir bileşeni olmaya gayret ettiği Uluslararası Komünist Hareket'in gelişip güçlenmesi için daha büyük bir özveri ve kararlılıkla faaliyet yürütmeyi kararlaştırmıştır.

8. Parti Konferansımız, bunun için emperyalizme, faşizme ve her türden gericihliğe yönelik sınıf kavgasının ayrılmaz parçasını, modern revizyonizme, Troçkizm'e, reformizme, her türden oportünizme ve tasfiyeciliğe karşı yürütülecek ideolojik mücadelenin oluşturduğunun bilincindedir.

Komünist ideolojiyi sınıf mücadelesinin maddi gerçekliği karşısında, ucuz propaganda yoluyla tasfiye etmeyi başaramayanlar, bin bir kılıf ve tahrifatla yozlaştırmaya, içeri boşaltarak etkisizleştirmeye, “şartlar değişti” demagojisiyle geçersiz kılmaya çalışıyorlar. Bu amaçla her fırsatı ve durumu kullanan çeşitli burjuva akımlarla yürütülecek ideolojik mücadele, günümüzün öncelikli görevlerindedir.

Bu görevin yerine getirilmesinde Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimine sahip olmanın avantajlarını kullanırken, günümüzün anahtar role sahip konseptleri üzerinde durulması gerekmektedir. Bun-

ların başında **8. Parti Konferansımızın** ana gündemini oluşturan Halk Savaşı gelmektedir. Yarı-sömürge ülkelerin evrensel kurtuluş yolu stratejisi olarak savunulması gereken Halk Savaşı, Proleter Dünya Devrimi'nin dev adımlar atması için tayin edici bir rol oynayacaktır.

Emperyalist-kapitalist sistem ayaklarını sürüyerek geldiği 21. yüzyılda, kendisiyle beraber insanlığı da felakete sürüklemektedir. Bunu durduracak tek güç proletaryaya önderliğindeki devrimlerdir. Geçtiğimiz asrın muazzam birikimleri ve deneyimleri üzerinden enternasyonal proletaryaya önderliğinde harekete geçecek olan ezilen dünya halkları, zulmün saltanatına son vereceklerdir.

Bunun için bütün komünistler zamanla yarışan bir mücadele yürütmek zorundadır!

**KAHROLSUN EMPERYALİZM,
FAŞİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK!**

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

**TKP/ML MK SB
Nisan 2007**

DİRENİŞ SÜRECEK, KAZANACAĞIZ! F TIPLERİNİ ER GEÇ BAŞLARINA YIKACAĞIZ!

Savaşımızın Onuru Tutsak Yoldaşlara, Bütün Tutsak Devrimcilere;

Partimizin 35. kuruluş yılında toplanan **8. Parti Konferansımız**; bütün zindan şehitlerinin anısı önünde saygıyla ant içeren; faşizmin hapisanelerindeki tecrit zulmü ve işkencesine karşı direniş sürdüren tutsak yoldaşlarımızı ve devrimcileri, coşkuyla selamlar!

8. Parti Konferansımız; F tipleri ve diğer hapisanelerdeki hücrelerde tutsak bulunan yoldaşlarımız ve devrimcilere dayatılan tecrit ve tretman uygulamalarına karşı büyük bedeller uğruna, kararlılıkla ve azimle sürdürülen direniş, bütün gücüyle desteklemeyi, bir görev olarak bildiğini ilan eder!

Tamamını tek kişilik hücrelerden oluştursalar da, Saygon'daki gibi kaplan kafesleri kursalar da, 12 Eylül'ün **Diyarbakır, Davutpaşa, Metris** koşullarına dönseler de, komünist ve devrimci tutsakları teslim alamayacaklar ama teslim almaya çalışmaktan da vazgeçmeyeceklerdir! Bu devleti yıkana kadar zindanlarında, her türlü işkence ve zulümleriyle birlikte, onlar hancıdır bizlerse yolcu!

Faşist diktatörlüğün 12 Eylül ile birlikte sistemli bir hal alan zindan politikası, dev-

rimci ve komünist tutsakların kişiliklerini ezmeye ve mücadele saflarından silmeye yöneliktir. Buna karşı komünist ve devrimcilerce geliştirilen direniş, onyılların birikimiyle gelenekselleşmiştir. Faşizmin zindanları yıkılana kadar bu direniş tarihi yazılmaya devam edecektir!

19-22 Aralık katliamları ile açılan F tipi hapisaneler süreci, sınıf mücadelesine yönelik geniş çaplı hamlenin önemli bir parçasını oluşturuyordu. Hapisanelerdeki örgütlenmenin tasfiyesi hedefleniyor ve teslimiyet dayatılıyordu. F tipleri, devrimci ve komünistleri öğütme makinesi olarak kullanılacaktı. Ne var ki, gerek ilk dönem işlevli bir şekilde geliştirilen ölüm orucu eylemi, gerekse de yaptırımlara karşı kararlı biçimde oluşturulan direniş barikatı, düşmanın hevesini kursağında bıraktı.

Buna karşın, direnişin kullandığı ana eylem biçimi olarak ölüm orucu, gerek F tipi hapisanelerin kapatılması gerekse de tecrit sistemine son verilmesi talepleriyle ilgili sonuç alıcı bir yaptırım gücü oluşturamadı. Bunun nedenleri arasında nesnel koşulların belli oranda payı olsa da, direnişin doğru biçimde yönetilememesi ve eylem biçiminin yozlaştırılması tayin edici role sahiptir.

Düşmanın eline geçtikten sonra temel

mesele; komünist, devrimci onurdan ve kişilikten taviz vermemek, teslim olmamaktır. İşkencehaneler, hapisaneler ve mahkemeler sınıf mücadelesinin mevzisi haline getirilmelidir. Bu bağlamda hak elde etmek; insani, sosyal, devrimci olanakları genişletmek hiç kuşkusuz önemlidir. Ancak bu konuda ilerleme kaydedebilmenin sınıf mücadelesinin seyri ile bağlantısı olduğu kadar, güçler dengesi, eylemlerin kitleselliği, eylem silahının etkinliği/yaptırım gücü vd. faktörlerle de ilişkisi vardır.

Faşist Türk devleti, elindeki bütün olanakları seferber ederek işletmeye çalıştığı F tipi hapisanelerdeki tecrit ve tretman sisteminden, tavizsiz direniş karşısında, umduğu ve beklediği sonucu alamamıştır. Emperyalistlerin Irak ve Afganistan işgali gibi, güçler dengesi(zlığı) açısından, F tiplerini devreye sokmuş olması, onların zafer kazandığı anlamına gelmez, gelmemelidir. Teslim alınamayan devrimci tutsakların direniş, yeni yasalarıyla “meşruiyet” kazandırdıkları, yoğun ve ağır disiplin cezaları uygulamak suretiyle kırılmaya çalışılmaktadır. Bunun da etkisiz kalacağı kesindir.

Tecrit zulmünü hiçe sayan, yaptırımlara ve tretmana boyun eğmeyen, baskı, işkence ve cezalardan yılmayan hapisaneler direni-

şi; birleşik ve kitlesel bir hat örmeyi başardığı takdirde, fiili boyutuyla hakim sınıflara geri adım attırmayı başarabilecektir. Bunun şartları, çeşitli nedenlerle şimdiye kadar yaratılamamıştır. Direnişin esas olarak pasif bir savunma hattında seyretmesinin asıl sebebi budur.

Ancak değişmeyen tarihi bir gerçek var ki F tipi hapisanelerde de o yaşanacaktır. **Herkes, halk düşmanlarının pes ettiğine ve bizim kazandığımıza tanık olacak, direnişimiz tecrit ağlarını parçalamayı başaracaktır.** Nazi kamplarından Saygon'a, Diyarbakır'dan Metris'e tarih buna tanıklık etmekten yorulmamıştır. Haklının ve insanlık onurunu temsil edenin, bükülemez ve boyun eğdirilemez bir iradeye sahip olduğunu kanıtlamaktan komünistler her zaman gurur ve onur duyacaklardır!

TUTSAK YOLDAŞLAR KAVGAMIZIN ONURUDUR!

DEVİRİMCİ ONURUMUZ İŞKENCEYİ YENECEK!

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!

YAŞASIN TECRİT VE TRETMANA KARŞI DİRENİŞİMİZ!

**TKP/ML MK SB
Nisan 2007**

6. gözden geçirme ekseninde IMF-Türkiye ilişkileri, “geliyorum” diyen ekonomik kriz!

Türkiye 1998 yılından beri IMF'nin “tam gözetimi ve denetimi” altındadır. Bunu özellikle vurguluyoruz. Çünkü “tam gözetim ve denetim” altında olmadan verilen IMF kredileri de mevcuttur. Ama şu anda Türkiye’de yaşanan tam gözetim ve denetimle, isminden de anlaşılacağı gibi; tüm ekonomi politikaların ve iç politikaların tamamen IMF ve dolayısıyla en yüksek kotaya sahip ABD’nin gözetimi ve denetimiyle belirlenmesi-uygulanması söz konusudur.

Mart ayının başında IMF; olağan **IV. Madde** görüşmeleri ve **20. stand-by**'in 6. gözden geçirmesi için Türkiye'ye geldi. Ve sessiz sedasız, basın karşısına bile geçmeden, görüşmelerini-denetimlerini yapıp gitti. Türkiye'nin IMF ile mazisi, Fon'un ilk kuruluş yıllarına dayanmaktadır. Türkiye üyelik sürecinin toplamda 26 yılını IMF'nin “**tam gözetimi ve denetimi**” altında geçirmiştir. Bu 26 yılın 17 yılı '80 sonrası sürece aittir. 1998 yılında Yakın İzleme Anlaşması ile başlayan ve gelecek yıl bitecek olan dönemle de Türkiye, kesintisiz bir şekilde 10 yıl boyunca IMF'nin “**tam gözetimi ve denetimi**” altında kalmış olacaktır.

Gelecek yıl bitecek olan bu süreçten sonra IMF ile ilişkilerin nasıl bir seyir izleyeceği şimdiden tartışılmaya başlanmıştır. **Şu açıktır ki tıpkı daha önceki seçimlerde olduğu gibi, bu seçimlerde de çeşitli siyasi partiler; IMF ile olan ilişkiyi bitireceklerinin, yeni stand-by anlaşması imzalamayacaklarının propagandasını yapacaklardır.** Halkımızın yıllardır inim inim inlediği politikalarının planlayıcısının IMF olduğunu bilmeleri olgusunu kullanmak isteyecek; IMF ile olan ilişkilerini-üşaklıklarını gizlemeye çalışacaklardır.

Diğer taraftan da çeşitli sermaye grupları “**düşüncelerini**” ifadelendirmeye başladılar. Mesela TÜSİAD Başkanı **Arzuhan Yalçındağ**; IMF ile yürütülen programın 2008 sonrasında da devam etmesi gerektiğini, gerekirse duruma göre yeni program yapılabileceğini söylemiştir. Veya **Erdal Sağlam** 31.03.07 tarihli **Hürriyet** gazetesindeki köşesinde; IMF'de DB'de çalışan Türklerin aynı doğrultudaki görüşlerini yazma ihtiyacı duymuştur.

Bu türde açıklamaların yoğunlaşmasının nedeni ne? Türkiye'nin '98 sonrası süreçte girdiği ve IMF tarihinde hiçbir ülkede bu uzunlukta olmayan 10 yıllık “**tam gözetim ve denetim**” sürecine niye ihtiyaç duyulmuştur? İşte bu soruların yanıtlarını yazımımızın içerisinde IMF'nin dünya ekonomisindeki rolü, Türkiye'deki seçimler, AKP hükümetinin icraatları ve 6. gözden geçirmenin sonuçlarıyla birlikte işlemeye çalışacağız.

IMF-Türkiye ilişkileri ve Türkiye'de ekonomik panorama
Türkiye 1998 yılından beri IMF'nin “**tam gözetimi ve denetimi**” altındadır. Bunu özellikle vurguluyoruz. Çünkü “tam gözetim

ve denetim” altında olmadan verilen IMF kredileri de mevcuttur. Bu durumda hükümetlerin hareket alanı artıyor, programlarda kendilerine daha “**popülist**” yaklaşım sunabilecekleri bir aralık oluşuyor vs. Ama şu anda Türkiye'de yaşanan tam gözetim ve denetimle, isminden de anlaşılacağı gibi; tüm ekonomi politikaların ve iç politikaların tamamen IMF ve dolayısıyla en yüksek kotaya sahip ABD'nin gözetimi ve denetimiyle belirlenmesi-uygulanması söz konusudur.

Türkiye'nin 61 yıllık IMF üyeliğinde “**tam gözetim ve denetim**” altında geçirdiği yıllara baktığımızda, bu uygulamaya niye ihtiyaç duyulduğu kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. 1980-85 arası ve şimdi de 1998-2008 arası yani ABD'nin **Büyük Ortadoğu Projesi**'nin en hararetli yılları...

1985 yılında **kambiyo*** denetimlerinin kaldırılması, 1989 yılında da **konvertibiliteye*** geçişle Türkiye'de uluslararası sermayenin önündeki en önemli engeller kaldırılmış oldu.

Fakat uluslararası mali sermaye bunlara rağmen Türkiye'ye yeterince rağbet etmiyordu! Çünkü başa gelen hükümetler, koloniyon oluşlarının da etkisiyle IMF'nin istediği yapısal dönüşümlerle ilgili yasaları bir türlü gereken hızla çıkarmamakta, özelleştirmeler gereği gibi yapılamamakta, seçim dönemlerinde IMF'nin belirlediğinin dışında işçiye, köylüye, memura bütçeden fazla ödenek ayrılmaktaydı. Yani IMF'ye ve onun Türkiye'deki işbirlikçilerine-üşaklarına göre hükümetler popülist politikalar uygulamaktaydı ve buna “**dur**” denmeliydi.

Gerçekten de IMF tarihinde olmayan uzunlukta olan, bu yanı sıra tek örnek olarak ayrıca ve derinlemesine incelenmesi gereken bu süreçte, önce **DSP-MHP-ANAP** koalisyonunda özellikle **Kemal Derviş** döneminde ve 2002 Kasım'ından sonra K. Derviş'e rahmet okutacak AKP döneminde uluslararası sermaye ve yerli üşakları istediklerini fazlasıyla aldılar. Rakamlara kısaca bakmak bile 1998 öncesi ve sonrası arasındaki farkı görmemizi sağlayacaktır.

Doğrudan yabancı sermaye girişleri

1995'te 934 milyon Dolar
1998'de 953 milyon Dolar
2005'te 8.409 milyon Dolar
2006'da 19 milyar Dolar
Görüldüğü gibi 1995 ile 2006 arasında doğrudan yabancı sermaye girişi 20 kattan

fazla artmıştır.

Erdoğan geçtiğimiz günlerde önemli bir başarı olarak; küresel sermaye temsilcisi olan şirket sayısının 2002'de 5.560 iken 2006'da 14.955 olduğunu övünerek açıklamıştır. Kemal Unakıtan da “**babalar gibi**” yaptığı özelleştirmelerle göz doldürmüştür! 1980'den 2002'ye kadarki 22 yıllık süreçte toplamda 8 milyar Dolarlık özelleştirme yapılmışken sadece 4 yıllık AKP hükümeti (2002-2006) döneminde 18 milyar Dolarlık özelleştirme yapılmıştır.

AKP; hükümete getirilişinin ve yıllardır Türkiye'de olmayan şekilde 5 yıl tutulmasının karşılığını layıkıyla ödemiştir.

IMF ile ilişkilerde; az-çok bağımsız değerlendirme yapan tüm iktisatçıların dikkat çektiği nokta Türkiye'nin IMF'deki kotasını fazlasıyla aşar derecede kredi almasıdır. 2005 Mayıs'ında onaylanan 10 milyar dolarlık kredi anlaşması, Türkiye'nin IMF'ye 20 milyar dolar borcu varken yapılmıştır.

Türkiye'nin kotası 2005 aralığında 1.4 milyar dolardır. 10 milyar dolarlık kredi, ülke kotasının % 691'i düzeyindedir. Bir ülkenin borç stoku kotanın % 300'ünü aşılırsa, kredi takibinin karşılanması “**özel**” nedenler çerçevesinde verilir. İşte bu “**özel nedenler**” 2005 Kasım'ında IMF'nin web sitesinde “**3 yıllık bir program 2007'de yapılacak bir sonraki genel seçimler için bir çıpa sağlayacaktır**” şeklinde açıklanmaktadır.

Yani IMF, 2007 seçimleri için bir çıpa görevi üstlenmiştir. Yani ABD'nin denetimindeki IMF; AKP'nin yönünü kaybetmemesi, uluslararası finans kurumlarının desteğini almaya devam etmesi ve böylelikle sıcak paranın bir tedirginlik duymadan girmesi için kısacası AKP'nin elini güçlendirmek amacıyla 2 yıl sonraki seçimlere yatırım yaparak kredi vermiştir. **Yukarıda verdiğimiz rakamlar AKP'ye tanınan kolaylıkların nede-nini bize açıklamaktadır.** Ama biz yine de aslında tüm bu anlattıklarımızı tek bir cümleyle özetleyen; dünyanın en büyük yatırım bankalarından ABD'li Merrill Lynech'in açıklamasına yer vereceğiz: “**Eğer yabancı yatırımcılar bir parti kurup iktidara gelselerdi ancak bu kadar memnun olabilirlerdi.**”

IMF ile ilişkilerde 2006 yılında pek göze çarpmayan bir gelişme yaşandı. Türkiye ile birlikte, **Çin, Meksika ve Güney Kore**'nin IMF'deki kotasının ve buna paralel oy ağırlığının artırılması Singapur'da yapılan DB-IMF

toplantısında karar altına alındı. Ali Babacan % 0.46 olan kota payının % 23 artırılarak % 0.55 olduğunu ve 2 yıl sonraki toplantıda bunun daha da artırılacağını belirtmiştir. Ki burada belirtmekte fayda var; IMF 2009 toplantılarını Türkiye'de yapma kararı almıştır.

Bu kota dolayısıyla oy oranındaki artırıma baktığımızda aslında karar mekanizmasında Türkiye'nin rolü hiç önemsenmeyecek derecede artmış olmaktadır. Fakat bu kota artırımla;

1- Türkiye'nin IMF'ye üye olmasından kaynaklı, borçlar dışında ödemesi gereken aidatı artmış olmaktadır.

2- Bu kotayla orantılı olarak Türkiye'ye verilecek kredi payında artış olacaktır.

3- Mali sermayenin güvenini tazelemiştir.

Şu anda IMF'ye borcu olan tek ülke Türkiye'dir. IMF'nin en önemli geliri borçlardan aldığı faizlerdir. Bu faizlerin azalmasıyla birlikte, azalan gelirlerini ikame etmek kota artırımının birinci nedeni olmakla birlikte; Türkiye'nin IMF'ye olan bağımlılığını daha da derinleştiren diğer nedenler de bu artırımda önem taşımaktadır.

“Olağan” yıllık görüşmeler ve 6. gözden geçirmenin sonuçları

IMF uzmanları yıllık görüşmeler sonrası hazırladıkları raporda; Türkiye'nin 2001 yılından sonra “**çarpıcı bir makroekonomik performans sergilediğini**” belirtiyorlar. Siyasal istikrarın varoluşu nedeniyle (!), yapısal reformların yapılmasının doğrudan yabancı sermaye girişini artırdığını ve verimliliği artırdığını belirtip AKP'ye tam puan vermişler. Ama raporun devamında; bu iyileşmelere karşılık 2007'den itibaren koşulların kötüleşeceği bir ortama girilmiş bulunulduğunu, son 5 yılda % 7.5 ortalama büyüyen ekonominin % 5 ile büyüyeceğini belirtmişlerdir. Yani IMF hükümete; “**şimdiye kadar iyi gittiniz ama bundan sonrası riskli**” demektedir. Ve bu riski bertaraf etmek için şimdiye kadar uygulanan ekonomi politikalarının daha bir taviz verilmenden, sıkı bir disiplin içerisinde uygulanmasını istemektedir. Raporda yapılması istenenlerin özcesinin ne olduğunu **Tevfik Güngör**, 19.03.07 tarihli **Dünya Gazetesi**'nde şöyle sıralamıştır:

“1- Yüksek faiz uygulaması devam edecek.

2- YTL kriz olmadığı sürece değerli kalacak. YTL'nin değer kaybını beklemeyin.

3- Faiz dışı fazlada % 6.5'lik hedef devam ediyor. Bütçede bir gevşeme ummayın.

4- Seçimden hemen sonra sosyal güvenlik reformu çıkacak. Şimdilik askıya alındığı için vazgeçildiğini sanmayın.

5- İstihdamda işveren lehine düzenlemeler yapılacak. Emek lehine fazla bir gelişme olacağını düşünmeyin.”

Yani “**yüksek faiz, düşük kur, yüksek faiz dışı fazla**” uygulamaları aynen kalacak. Fakat burjuva ekonomi-politikçiler ve hatta yer yer IMF uzmanlarının bir kısmı bile bu politikalarla devam edilmesinin Türkiye açısından çok riskli olduğunu, krize girmenin kaçınılmaz olduğunu söylüyorlar. Buna rağmen bu politika niye değiştirilmiyor? Buna kabaca birbiriyle bağlantılı iki yanıt verebiliriz. İlki kriz önemsenmeden aynı politikalar devam ettiriliyorsa; kriz çıkıncaya kadarki sürede kazanılacak paranın krizdeki kat

kat açacağı hesaplamalarıdır. İkincisi; aslında her kriz ekonomi dünyasında zayıfların yok olup gitmesi, daha büyük sermaye gruplarının daha da şişkinleşmesi anlamına gelmektedir. Yani **"kapitalizmin toplamı sıfır olan"** bir sistem olduğu açıkken, birileri kaybederken birilerinin de kazanması mutlak. Sadece 2001 kriziyle birlikte servetlerini bir anda milyarlarca dolar artıran Sabancılar, Koçlar, bu krizle birlikte ilk 500'e girmeye başlayan Zorlu grubuna bakmak bile bu sonuçları bize tamamıyla verir. Yani krizin gelmesinden korkan kesimler vardır, kriz geldiğinde denetim altına alınamamasından korkanlar vardır, bir de kriz sırasında ve krize kadarki dönemde kazanacakları paralar için el ovuşturanlar vardır! Elbette ki tüm bunları sermaye grupları açısından yazıyoruz. **Halkımız günden güne yoksullaşırken olası bir ekonomik kriz bu yoksullaşmayı daha da hızlandıracaktır.**

Şimdi bu ekonomi politikaların niye uygulandığına, kimlerin **"kazandığına"** bakmaya devam edelim. Şubat ayında Çin borsasında yaşanan düşmeyle, Türkiye'deki piyasalar da sarsıldı. Ve bu süreçte **"carry trade"** denilen mekanizma üzerinde epey yazıldı-çizildi. Carry trade; kısaca düşük faizli para birimiyle borçlanıp, yüksek getirili yani yüksek faizli ülkelerde yatırım yapılması esasına dayanmaktadır. Japonya gibi düşük faizle para veren ülkelere fon toplayanlar, bunu bizim gibi ülkelere değerlendiriyorlar. Ve yapılan açıklamalara göre, şu anda carry trade'çilerin en çok tercih ettiği ülke **"yüksek faiz, düşük kur"** nedeniyle Türkiye'dir. İkinci olarak da, Brezilya'dır! İşte bu mekanizmayla 2003'te 16 milyar dolar olan sıcak para stoku; 2006 sonunda 65 milyar dolara ulaşmıştır. Yani 3 yılda % 306 artmıştır. Sanırsınız ki bu verilerle IMF'nin **"krize götürüyorsunuz"** uyarılarına rağmen, bu politikaları neden uyguladığı açıkça ortaya çıkmıştır. IMF; bizim gibi ülkeleri emperyalist ülkelerin büyük sermaye gruplarının istemine göre konumlandırmaktadır.

Türkiye'de faizlerin yüksek olması, döviz kurunun gerekenden düşük olması nedeniyle; Türkiye menşeli sanayiciler-yatırımcılar ülke içinden borçlanmayı, kredi almayı tercih etmemektedirler. Ya dışarıda yatırım yapmakta ya da dışarıdan borçlanmaktadır. Bu durum aynı zamanda Türkiye'de ithalata dayalı ihracatın gelişme nedenidir. İşte bu model dolayısıyla Türkiye'de cari açık hızla büyümektedir. 2003'te cari açık 8 milyar dolar iken, 2006'da 31 milyar dolar olarak ulaşmıştır. Yani % 287 oranında artmıştır. Ve bu cari açık şimdilik dışarıdan gelen sıcak para ile kapatıldığı için, Türkiye dışarıdaki dalgalanmalara çok daha açık, birçok ülke ekonomisine göre çok daha kırılgan bir yapıya sahip olmaktadır.

Bir süre önce Türkiye'de **"büyüme"** rakamları da açıklandı. GSMH 400 milyar dolar, kişi başı gelir 5.477 dolar, büyüme oranı da % 6 olarak açıklanmıştır.

Görece yüksek olarak değerlendirilebilecek bu büyüme oranının ne pahasına elde edildiğini daha iyi anlamak ve krizlerin bazı sermaye gruplarının işine nasıl yaradığını daha iyi görmek için son bir sayısal veri açıklayalım. Türkiye nüfusunun % 5'lik dilimler halinde gelir dağılımına bakıldığında, % 5'lik en zengin kesim ile % 5'lik en yoksul kesim arasındaki gelir farkı 2003'te 23.8 kat iken 2006'da 25 kat olmuştur. **Türkiye'deki 25 milyarderin servetlerinin toplamı 36.4 milyar dolar.** Sadece bu 25 kişinin serveti, geçen yıldan bu yıla 9.1 milyar dolar artmış durumda.

Şimdi de 20. stand-by ekseninde 6. gözden geçirmedeki kararlara bakalım. IMF heyeti, geçici işçilerin kadroya alınması, sağlık harcamaları ve bir kısım gelir kalemlerindeki sapma nedeniyle hükümeti uyardı ve 3.8 milyar YTL'lik tedbir almasını istedi. Buna göre 2002 yılından beri enerjiye özellikle de elektriğe yapılmayan zammın yapılması, sağlık harcamalarından kısıntı yapılması, daha önce 30 işçi çalıştıran işletmelere verilen enerji teşvikinin yumuşatılarak 10 işçi çalıştırma koşulunun aranmasını getiren teşvikin eski haline getirilmesi, turizm sektörüne yapılması planlanan 10 puanlık KDV indiriminden vazgeçilmesi, **Sosyal Güvenlik Reformunun ertelenmeden Temmuz ayında yürürlüğe girmesi istendi.**

IMF heyeti tam da seçim öncesi bu taleplerini sıralayarak Türkiye'den ayrıldı. Görünürde bir **"uzlaşmazlık"** vardı. Sırada Türkiye'nin niyet mektubunu hazırlaması ve bu 3.8 milyarlık açık için istenenleri yapacağını taahhüt etmesi vardı. Fakat bunların hiçbirini yapılmadı. **6 Nisan 2007** tarihinde, bunlara yönelik hiçbir taahhüt almadan Türkiye ile IMF'nin uzlaştığı açıklandı. Seçim öncesi AKP'yi etkileyecek bu yaptırımlar ve yasalar yerine, çeşitli yatırım harcamalarına 3.8 milyar YTL'lik blokaj konduğunun hükümet tarafından açıklanması yeterli görüldü. Şimdiye kadar hükümetler, IMF'nin talepleri doğrultusunda niyet mektuplarını hazırlarlar, sonra eğer gerekliyse bu niyet mektubundaki taahhütlerini yerine getirmediği yani mektubu deldikleri olurdu! Ama şimdi bu **"delme"** işlemi IMF ile ortak yapıyor. Peki, uluslararası sermayenin sıcak parasına daha fazla hareket alanı kazandıracak, Türkiye'nin borçlarını daha düzenli ödemesini sağlayacak, ucuz işgücü imkanını artıracak bu önlemlerden IMF'nin vazgeçtiği söylenebilir mi? Hayır, bu eşyanın tabiatına aykırı. Burada 2 olasılık akla geliyor; ya seçim sonrası için hükümet tarafından bir stand-by sözü verildi veya bazı burjuva ekonomistlerin iddiasına göre Temmuz-Ağustos ayında erken seçim yapıp bu 3.8 milyar YTL'lik tırpan yılın geri kalan 6 ayında yapılacak ve böylece halkımızın sırtından yıllardır sağlanan % 6.5 faiz dışı fazla bu şekilde sağlanacak... Bu her iki durumun da halkımız için felaket olduğu açıktır. Ve IMF'nin AKP'ye gösterdiği bu **"toleransın"** uluslararası sermayenin kimi desteklediğini ortaya koyduğu açıktır.

Yine 6. gözden geçirme sonrası IMF heyetinin yaptığı bir değerlendirmenin "Yapısal Reformların Derinleştirilmesi" başlıklı bölümünde **"seçimin hemen sonrasındaki dönemin, yeni bir yapısal reform gündeminin ortaya konması için fırsat teşkil etmesi"** isteniyor!

Görünen o ki, AKP tereddütsüz bir şekilde uluslararası sermayenin ve aynı zamanda Türkiye'de TÜSİAD'ın desteğini almış durumdadır.

Tekrar edersek; IMF, sıcak para sahipleri, TÜSİAD şu anki mevcut durumdan memnunlar ve bunun devamını istiyorlar. Yani onların gözünde AKP miadını doldurmuş değildir. Bu sonuca aynı zamanda 2004 yılında planlandığı ortaya çıkan, fakat hiçbir

şekilde uygulama şansı yakalanamayan darbe senaryolarından da ulaşabiliriz. 1980 Darbesinin yükselen halk hareketlerini bastırmak kadar önemli olan diğer bir amacı da IMF'nin yapısal uyum programlarına Türkiye'de start vermektir. Dolayısıyla AKP bu kadar iyi hizmet verirken, neye, niçin darbe yapacaklar.

IMF'nin üstlenmeye hazırlandığı "yeni rol" üzerine

Yazımızın daha başında IMF'nin değişen ekonomik konjoktüre göre, kurumsal yapısı, işleyişi ve görevlerinde değişiklikler yapıldığını ve 1978'deki değişimin bu eksende olduğunu belirttik. Şu anda Türkiye dışında IMF'ye borçlu bir ülkenin olmayışı, bununla birlikte mali sermayenin IMF ve DB'nin eliyle dünyanın dört bir köşesine girdiği, giremediği yerlerde ise her zamanki gibi askeri seçeneklerin devreye girdiği bu dönemde; IMF'nin '78'den sonra üstlendiği görevlerin bittiği, artık IMF'nin kendisini yenilemesi gerektiği belirtilmektedir.

Geçen yıl IMF'nin kuruluşunun 60. yılında bu konular tartışıldı. Üye ülkelerin şu anda dünyada bulunan likidite fazlası nedeniyle IMF'den borç almadıkları ve IMF'nin faiz gelirlerini kaybetmesi nedeniyle 2007'de ilk kez zarar edeceği tartışıldı. **Bunun dışında son 5 yıldır 1970'ten bu yana yaşanan en hızlı ekonomik büyümenin görüldüğü, ama bu büyümenin parasal genişlemeden,**

kredi köpüğünden kaynaklandığı, zengin-yoksul uçurumunu artık sürdürülemez boyutta derinleştirdiği vs. konuşuldu. IMF İcra Direktörü **Rodrigo Rato**; uluslararası dengesizlikler üzerinde bir kontrol mekanizması oluşturmak gerektiğini ve bu eksende dünyada ticari ve mali dengesizlik sorununun çözmek için IMF'ye yeni bir rol verilmesini ve IMF'nin denetiminin iki taraflı olmaktan çıkarılıp çok taraflı olmasını ve pro-aktif politikalar geliştirilmesine izin verilmesini talep etti. Yani IMF; krizlere sürüklenmemek için Çin'in bütçe fazlasına ABD'nin bütçe açığına karışabilecek şekilde konumlanmasını öneriyor Rato. Ve görüşmelerin diyelim sadece IMF-Çin arasında değil; **IMF-Çin-ABD** arasında yapılabilmesinden bahsediyor.

IMF toplantılarında bunlar konuşulduktan sonra, ilk olarak IMF bünyesinde gayriresmi olarak oluşturulan bu yapıyla IMF ile direkt organik bağı olan G7'lerin bu yılki toplantısında **"hedje fonların finansal teknikler aracılığıyla sisteme etkinlik sağlamalarına karşın. Bu karmaşık faaliyetleri sonucu yaratılacak riskler nedeniyle ihtiyatlı olunması gerektiği vurgusu vardı."** (Gazi Erçel, Dünya

Gazetesi, 28.02.07) Bu toplantıda, alınacak tedbirlerin ve bu kuruluşlar için yapılacak düzenlemelerin Haziran ayındaki toplantıda kararlaştırılacağını da öğreniyoruz Erçel'in yazısından.

ABD'nin bu fonlarla ilgili bir düzenleme yapılmasına ilk başta karşı çıktığı ama artık kendi ekonomisi üzerindeki etkileri nedeniyle düzenleme yapılmasına **"yeşil ışık yaktığı"** haberleri çıktı basında...

Kısacası; 5 yıldır tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de yaşanan ve mali piyasaların işine yarayan bu büyümenin yavaş yavaş sonuna gelmektedir. Ve emperyalistler yine kendilerini garantiye alacak düzenlemelerin hazırlığına girişmişlerdir. Yaşanacak olan krizden her zamanki gibi bu sefer de emperyalistler kazançlı çıkacaktır. Şu anda içinden geçilen süreçte nereden gelip, ne zaman çıkacakları belli olmayan fonların, var olan durumu sonuna kadar kullanıp, elde edilebilecek en fazla kârı elde etmek için acele ettiklerini söyleyebiliriz. **Ve IMF'nin tam da buna imkan sağlayan politikaların devam etmesi talimatını, kendi içinden farklı nedenlerle çıkan çatlak seslere rağmen vermesi bunun göstergesidir.**

Kapitalist üretim tarzı, bağırında taşıdığı uzlaşmaz çelişkiler nedeniyle her zaman için durgunluk, gönenç, aşırı üretim ve bunalım döngüsü içinde kendini gösterir. Kapitalist üretim, şimdiye kadar bu şekilde onlarca devre yaşadı. Ve her devreden, savaşlarla, halkları daha fazla yoksullaştırarak, işsiz bırakarak, üzerlerindeki baskıyı artırarak ve bunlarla birlikte **"yeni"** ekonomik modeller uygulayarak çıkmayı başardı. Ki bu durum bazılarının, kapitalist-emperyalist sistemin kendini her zaman yenileyebileceğini,

içinde barındırdığı çelişkilerin bu nedenle kapitalist-emperyalist sistemi çöküşe götürmek zorunda olmadığını, kendini yenileyebilme özelliğinin diğer ekonomik sistemlerden farklı olduğunu söylemelerine, bu eksende tezler geliştirmelerine yol açmıştır. **Fakat bu ce-nahtakilerin bilinçli veya değil, gözden kaçırdıkları bir şey var; o da devrelerin ömürlerinin gitgide daha kısaldığı, iki bunalım arasındaki sürenin azaldığıdır.** 30-40 yıllı başlayan devre süresi günümüzde 5-6 yıla

inmiş durumdadır! Yani burada var olan bir "kısır döngü" değildir. Engels kapitalist üretim tarzının bu özelliği için şunları söylemiştir: **"Kapitalist üretim tarzı... önce Fourier'in bulunduğu bu 'kısır döngü'den asla kurtulamaz. Fourier'in kendi çağında göremediği şey, bu döngünün yavaş yavaş daraldığı; hareketin daha çok bir sarmal çizdiği ve gezegenlerin hareketinin dönülen merkezle çarpışarak sona ermesi gibi, bir sona varmak gerektiğidir. (Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm, Marks-Engels, Seçme Yapıtlar-3, sayfa: 168)**

Kısacası, burjuvazi ne kadar uğraşırsa uğraşırsa, kurumlarına ne kadar "yeni roller-görevler" yüklerse yüklesin, onu bekleyen sondan kurtulamayacaklardır. Bize düşen bu sona gidişi hızlandırmak ve bu sonun sosyalizmle taçlanmasını sağlamaktır.

* Kambiyo: Para ya da para yerine geçenlerin değiştirilmesiyle ilgili işlemler. Kambiyo denetim, yabancılara paraların her türlü hareketlerinin devlet tarafından gözetim altında tutulmasıdır.

* Konvertibiliteye geçiş: Bir ulusal paranın, resmi döviz piyasasından başka bir ulusal paraya veya altına serbestçe dönüştürülebilmesine geçiş.

Kitlelere rağmen değil kitlelerle ilerle!

Bugün sınıf mücadelesinin akan seyri içinde taşıdığımız yetmezliklerin bilincinde olarak, yürüttüğümüz savaşı dünden daha ileriye taşıma kararlılığımız, çabamız, yönelimimiz ülkemiz devrimini zaferle taçlandıracağımızın teminatıdır. Bundan kimse kuşku duymamalıdır.

Gerek ülkemiz gerekse de dünyada yaşanan gelişmelerin yakıcılığı, arifesinde olduğumuz 24 Nisan, 1 Mayıs, 18 Mayıs gibi gündemlerin öneminden ve de girdiğimiz yeni sürecin görevleri gereği önümüzdeki dönemi daha nitelikli, daha canlı çalışmalarla karşılamak, örgütlemek durumundayız.

Unutmayalım ki, bizlere rağmen sınıf mücadelesi, kimi zaman ivmesini yükselterek, kimi zaman düşürerek akmaya devam etmekte. Bu amansız akıntının sürüklenerek aşınanları, ters yönde kulaç atarak hiç bir ilerleme kaydedemeyerek aslında gerileyenleri olduğu/olacağı gibi akıntıya yön veren, hızlandıranları da vardır/olacaktır.

Bugün sınıf mücadelesinin akan seyri içinde taşıdığımız yetmezliklerin bilincinde olarak, yürüttüğümüz savaşı dünden daha ileriye taşıma kararlılığımız, çabamız, yönelimimiz ülkemiz devrimini zaferle taçlandıracağımızın teminatıdır. Bundan kimse kuşku duymamalıdır. Bu gün açısından bu iddialı duruşun yaşamdaki karşılığı; sınıf mücadelesinin yegâne bilimi MLM, savaşı stratejimiz, politika ve teorimizden, şehitlerimizden aldığımız güçle, kitlelere daha çok sarılarak, çalışma tarzımızı ve alışkanlıklarımızı gözden geçirerek yine pratiğe sarılarak sürece yüklenmektir. Bu sorun; yarını örme, bir yol açma, bir yol alma konusunda yoğunlaşacağımız temel meselelerden biri olacaktır.

Nerede kaybettik? Kitleleri sorunları-talepleri çevresinde örgütlemeye, bunun için onlarla iç içe olma...

Birçok pratiğimize damgasını vuran, kitlelerin rolünün kavranması ile ilgili sorunumuz bağlamında kitle çizgisinin kavranışında bir bilinç sıçraması yaratmak durumundayız. Öyle ki faaliyetin ve faaliyetçilerin kendini pratikte ve kitleler nezdinde sinayarak gelişmesine hizmet edeceği ve örgütlenerek güçleneceği bu süreç bu sıçramanın şartı ve merkezi halikası olmalıdır.

“Kitlelerin ihtiyaçlarına ve isteklerine uygun hareket edilmelidir. Kitleler için yapılan bütün çalışmalarda ne kadar iyi niyetli olursa olsun herhangi bir bireyin isteğinden değil kitlelerin ihtiyaçlarından

yola çıkılmalıdır. Kitlelerin objektif olarak belli değişikliğe ihtiyaçları vardır, ama subjektif olarak henüz bu ihtiyacın bilincine varmamışlardır. Ve bu değişikliği yapmak için henüz istekli değillerdir. Böyle durumlarda sabırla beklemeliyiz. Çalışmalarımız sayesinde kitlelerin çoğunluğu o ihtiyacın bilincine varıncaya ve değişiklik için istekli ve kararlı hale gelinceye kadar o değişikliği yapmamamız gerekir. Aksi takdirde kendimizi kitlelerden koparıyoruz. Kitleler bilinçli ve istekli olmadıkları sürece onların katılmalarını gerektiren bütün çalışmalar kâğıt üzerinde kalır ve başarısızlığa yol açar. Acelecilik sadece başarısızlığa yol açar.” (Mao)

Büyük usta Mao Zedung’un Çin Devrimi’nin engin deneyimlerinden süzerek ifade ettiği bu gerçeklik nasıl da tanımlamaktadır bugün durduğumuz yeri. Kendi istem ve taleplerimizin yön verdiği her çalışmanın her sloganın nasıl da kâğıt üzerinde kaldığına çoğu kez tanık olduk.

Yıllardır bütün yayın organlarımızda sıkça değindiğimiz bir konudur kitleler meselesi. Bunun içinde de kitlelerin ihtiyaçları, kitlelerin sorunları, çelişkileri, talepleri vs. ve bizlerin bunlara nasıl yaklaşmamız gerektiği... Ancak genelde bütün devrimci hareketin özelde de bizim yaşadığımız en büyük sorundur, kitlelerden; kitlelerin sorunlarından, taleplerinden kopuk, takvimsel günlere sıkışmış faaliyet tarzı. Oysa şu gerçek her dönem yüzümüze çarpmaktadır; Kitlelerden haber, dar pratik içinde koşan, kendini sürekli tekrar eden, anın güncel gelişmelerine müdahale edemeyen, şabloncu, dünden farklı söyleyecek bir şeyi olmayan bir devrimci hareket sınıf mücadelesinin sorunlarına yanıt olmak bir yana zamanla kendi kendini tüketecektir.

Kitlelerden uzaklaştıkça devrimden uzaklaşır, Kitlelere yaklaştıkça devrime de yaklaşıyoruz!

“Devrim kitlelerin eseridir” diyorsak devrimci faaliyetimiz de kitlelerle birlikte olmak zorundadır. Sınıf mücadeleleri tarihi göstermiştir ki kitleler olmadan hiçbir devrim başarıya ulaşmamıştır. *“Halka dayandığımız kitlelerin tükenmez gücüne kuvvetle inandığımız, dolayısıyla onlara güvenip kendimizi onlarla bütünleştirdiğimiz sürece her düşmanı ezebilir ve her güçlüğün üstesinden gelebiliriz.”* (Mao)

Bu da ancak kitlelerin içinde olmakla, onları sorunları etrafında örgütlemekle mümkündür. Bizim de en çok zaafı davrandığımız yan burasıdır. Egemenlerin her fırsatta ve çeşitli araç ve yöntemlerle kitlelerin bilincine oynamasının nedeni de buradadır. Zorla bastırma, şiddetle yetinmeyen egemenler kitlelerin bilincine oynamalıdır ki o kudretli güç kımıldama-

sın. Bütün olanaklarını kullanarak **“ne kadar güçlü olduklarını, yenilmez olduklarını, halk için çalışıp çabaladıklarını”** vurgulamaktadırlar. Emperyalizm ve uşaklarının bu teranelerinin tutmasının nedeni; devrimci ve komünistlerin kitlelere uzaklığı, kitlelerin örgütsüzlüğüdür.

O halde bizim temel sorunumuz devrimin temel unsuru olan kitleleri örgütlemek ve harekete geçirmektir. **Bunu nasıl yapacağız?** Bunun cevabını vermeden önce şu anda ne gibi hatalara düşüyoruz onu ortaya koymak gerekir; Doğru politikaları ifade etmek, onları sürekli yayınlarda tekrarlamak politikamızın doğruluğunu ispat etmez. Bunu hayata uygulamadığımız sürece politikanın doğru olup olmadığını da göremeyiz. Kitle politikamız, kitle çizgimiz doğru olabilir ancak bu politikada ısrar etmiyor ve kitleleri devrime seferber etmenin araçlarını yaratmıyorsak burada dönüp, kitlelere yüklediğimiz misyona, çalışma tarzımıza ve kitle faaliyetlerine yaklaşımımıza bakmak gerekir.

Faaliyet sürdürdüğümüz birçok alanda dünyada ve ülkemizde gelişen güncel gelişmeleri fazla da önemsemiyor **“bu devrim sorunu, bugünden çözülecek sorun değil”** diye bakıyorsak burada durmamız gerekir. Kitleleri doğrudan ilgilendiren değil bizzat onların sorunları olan, örneğin işsizlik, sağlık ve eğitimin özelleştirilmesi, yozlaşma, çeteleşme, yıkım saldırı, Kürt ulusuna yönelik saldırılar vb. bir yığın sorunda bizler ya yokuz ya da temsilen bulunuyoruz. Kitlelerin kendi örgütledikleri ya da reformistlerin örgütledikleri eylemlere de onların kuyruklarına takılmama adına katılmıyoruz. Oysa bu eylemler önemlidir. Buralara katılarak, kitleleri katarak bu sorunlar etrafında onları politikaleştirebilir, örgütleyebiliriz. Aksi durumda onların somut durumlarına yani kendimize yabancılaşmaktan kurtulamayız.

Kitleler, devrimin destekçisi değil asıl sahibidir!

Kitlelerden, onların sorunlarından her

uzaklaşma adım adım devrimden de uzaklaşmaktır. Amacına yabancılaşan her örgüt, her örgütlü birey kendi içinde olaylara takılır ki bu erimenin, geri kalmanın, dahası çürümenin birinci aşamasıdır. Kitlelerin acılarından, açlıklarından, öfkelerinden, zenginliklerinden beslenmemek, onlar için onlarla yapılacakları silikleştirmekle kalmaz, onlar için yapılanları **“anlamsız”** kılar.

Kitlelerden kopuk bir çalışma tarzında doğaldır ki, birçok ideolojik hastalık da boy göstermeye başlar. İdeolojik hastalıkların, zaafaların en çok ortaya çıktığı dönemler üretimsizliğin, darlaşmanın en fazla olduğu dönemlerdir. Görev ve sorumluluklara karşı bir gevşeklik, disiplinsizlik, dedikodu, yatay ilişki, ahbap çavuş ilişkisi, eleştiri yapma adı altında partiyi kitleler içinde küçük düşürme, vb. birçok hastalık partiye karşı güvensizliği ve doğallığında devrim inancında zayıflamayı da beraberinde getiriyor.

İnsanlığı kurtuluşa götürecektir yegâne eserin, devrimin sahibi kitlelere karşı yaklaşımdaki yanlışlıklarımızın yalnızca bir yanı yoktur. Yine onlarla yeterince bütünleşmemenin bir sonucu olarak var olan ilişkilere de yanlış yaklaşmaktadır. Kitle ilişkilerine sadece işimiz düştüğünde gittiğimiz için zamanla bu ilişkileri devrimin politik, örgütsel ihtiyaçları etrafında faaliyete katmak bir yana maddi ihtiyacı karşılamayan destekçiler konumuna indirgemekteyiz. Kitleleri devrimin sahibi değil, destekçisi olarak gören bu yaklaşım elbette ki onları kazanamaz, seferber edemez.

Kitlelerin taleplerinden kopuk sloganlar neye hizmet ediyor?

Sınıf mücadelesi devrimin sorunlarından her uzaklaşma emperyalizme ve uşaklarına kan taşımaktadır. Marjinalleşmiş, kitlelerden kopuk yürüyen faaliyetler, zamanla kuru ajitasyon propaganda, sürekli **“sol”** söylemlerle kendini avutan, dar, kitleden kopuk eylemlerle kendini var etmeye başlar.

Bu tarz faaliyet, kitlelerin somut taleplerini dikkate almak bir yana Proletarya Partisi'nin ideolojik-politik bakışı açısından kitlelerin yaşadıkları sorunlara açıklık getirmek bir yana sloganlarla kitlelere Proletarya Partisi'nin adını her fırsatta tekrarlayarak kendi propagandasını yaptığı yanılgısından kurtulamaz. Hele ki devrimci ve komünist mücadelenin cılız olduğu, kitleler nezdindeki marjinalliğini koruduğu, halk muhalefetinin gerilerden seyrettiği bir dönemde bu pratikler kitlelerin var olan güvensizliği daha da derinleştirecektir. Sanki daha az "parti" sloganı atıldığında sınıf mücadelesinden geri düşülmüş olunacaktır. Buradan geniş kitleler içinde parti propagandasının yapılmayacağı anlaşılmalıdır; ancak neyin nerede, nasıl yapılacağı konusunda bir muğlaklık, bir yüzeysellik yaşanmaktadır. Örneğin; "Katil ABD Ortadoğu'dan defol" sloganı "Ağa-patron devletini yıkacağız, halk iktidarı ku-

racağız" sloganından daha değersiz değildir. Ya da Hrant Dink'in cenaze töreninde atılan ve devleti yerinden yıpratıcı ve oldukça derin politik mesajlar içeren "Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeniyiz" sloganı, "parti" sloganı ilan ettiğimiz sloganlardan daha az önemli değildir.

Burada düşülen bir yanılgı da; "parti sloganı-kitle sloganı, parti gündemi-kitle gündemi" gibi temelden sakat bir ayrıştırma. Komünist partisi devrimin bir aracı, devrimse kitlelerin eseriye burada karşı karşıya getirilecek bir durum bir ayrıştırma anlamsız, dahası tehlikeli bir anlayıştır. Devrimci ve komünistlerin politikalarını, sloganlarını, gündemini belirleyen egemenlerin ezilenlere yönelik sömürü ve zulmü karşısında halkın yaşadığı ekonomik, akademik, mesleki, sosyal, demokratik, kültürel sorunlar ve bunu alaşağı etmenin yollarıdır. Kitlelerin sorunlarını içeren, sistemi hedefleyen, politik bir yanlış ta-

nımlama barındırmayan her slogan parti sloganıdır. Bunu böyle kavramak gerekmektedir.

"Kendi kafamızdan kitlelere yakıştırdığımız ihtiyaçlar değil, onların gerçek ihtiyaçları, bizim kitleler adına kararlaştırdığımız istekler değil, kitlelerin kendi başlarına kararlaştırdıkları istekler." (Mao)

Tüm bunların ortasında yeni bir süreci, olumluluklarımızı geliştirerek, hatalarımızdan yenilenerek göğüslemekle karşı karşıyayız. Bunun için yapmamız gerekenler hiç de anlaşılmasız ve karmaşık değildir.

Arifesinde olduğumuz Proletarya Partisi'nin 35. kuruluş yıldönümü olan 24 Nisan'ı, dünya işçi sınıfının birlik-mücadele-zafer günü 1 Mayıs'ı, Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın işkencede katledilişinin yıl dönümü 18 Mayıs'ı, ve "Kitleye güven, savaşa kitlen, partiyle kazanacağız" şiarıyla girdiğimiz yönelimi; ülkemiz ve dünya

halklarının yaşadığı sorunlarla bağlı üzerinden andığımız, anlattığımız oranda amacımıza ulaşmış olacağız.

Bu gündemler üzerinden yapacağımız ajitasyon ve propagandanın içeriği Kürt ulusuna yönelen imha ve inkar saldırılarını kınayan, son dönem geliştilen ırkçı-şoven saldırıları teşhir eden, işsizliği, özelleştirmeleri, sendikasıztırmaları bir devlet politikası olarak hedef alan, yoksul-emekçi semtlerdeki yıkım ve uyuşturucu ve çeteleşme sorunlarını ele alan, başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalistlerin Ortadoğu başta olmak üzere tüm dünya üzerinde oynadığı oyunları deşifre eden, şimdiden kitleleri politik bir atmosfere sokmuş olan iki başlı seçimin (Cumhurbaşkanlığı ve genel seçimler) kurtuluş getirmeyeceğini anlatan muhtevada olmalıdır. 1 Mayıs'ı yaşatacak olan, 18 Mayıs'ı unutturmayacak olan, 24 Nisan'ı selamlayacak olan tam da bu noktalar olacaktır.

PUSULA YÜRÜNECEK YOL...

Devrimci partinin zorunluluğu ve varlığı sınıflı toplum gerçekliğinde yatmaktadır. Sömürü ve zulüm üzerine kurulu sınıflı toplumlar var olmaya devam ettikçe işçi sınıfının devrimci partisi vazgeçilmez zorunlu bir ihtiyaç olmaya devam edecektir. Bu ihtiyacın bilincine ve gerçekliğine sahip olunduğça özgürlük düş olmaktan çıkacaktır.

Emperyalizm ve proleter devrimler çağında devrimci bir parti olmadan sınıf düşmanlarına karşı bilinçli ve örgütlü bir şekilde uzun süreli kalıcı mücadele etmek mümkün değildir. Devrimci partiye mücadele gücü ve istikrarlı bir duruş ve kararlı yürüyüş direnci kazandıran onun sahip olduğu sayısal güç değil, politik çizgisinin doğruluğu ve örgütsel birliğidir. Proletarya Partisi ideolojik-politik çizgisini toplumsal yaşamın her alanında yaşanan çelişkileri çözmeye yönünde somutlaştırdığı oranda, devrimci yürüyüşünü güçlendirip, örgütsel birliğini sağlayabilir. Gücünü halktan, birliğini çelişkileri çözüme gücünden alan parti ülkede çeşitli milliyetlerden emekçi halkla güçlü bağ kurarak, birliğini sağlamlaştırabilir. Bunlar başarıldığı oranda devrimci parti öncü ve önder rolünü oynayabilir, düşmanlarını yenilgiye uğratabilir.

Proletarya Partisi sınıf savaşımının her gelişim sürecinde politik çizgisini derinleştirip, geliştirirken bu gerçeklik üzerinden örgütsel birliğini ve disiplinini de sağlamlaştırmaya çalışır. Kuruluşundan itibaren sürekli ve düzenli olarak sürecin gelişimine, sınıf savaşımının ihtiyacına yanıt olacak şekilde eleştiri-özeleştiriye de içeren ve bu ilkedden asla vazgeçmeden değerlendirmeler yapmaya çalışır. Yapılan değerlendirme olum-

luyu kuşanıp olumsuzlukları atması, devrim yürüyüşünü daha da sağlamlaştırması açısından gereklidir. Bu aynı zamanda onun iç işleyişinin ve çalışma tarzının devrimleştirilmesi açısından da yapılmak zorundadır. İki temel geçerli neden üzerinde yapılan değerlendirme ve hesap verme olgusu onun sınıfsal varlık nedenini güçlendireceği gibi iç işleyişini de düzenleyip devrimleştirir. Bundandır ki süreç değerlendirmesi önemli ve anlamlıdır. Proletarya Partisi ancak geçmiş görevlerini doğru bir şekilde analiz ederek, şimdiki görevlerini gerçeğe daha yakın bir şekilde tespit edebilir ve gelecekteki görevlerinin ön oluşum adımlarını hazırlar. Değerlendirme ve belirlemeler somut görevler ve faaliyetler üzerinden yapıldıkça anlaşılır ve kavranır.

Proletarya Partisi'nin önderlik ve örgütsel sorununu çözmeye ve sınıf savaşımının her alanında (işçi-sendikasemt-geçlik-gerilla-enternasyonal) önderlik inşa etme süreci devam etmektedir. Bu sorunun çözümü kısa vadede bazı örgütsel düzenleme ve konumlanmayla ya da bazı politik kararların alınmasıyla çözülemez. Kapsamlı ve bütünlüklü olarak devrimi kavrama, devrimin temel sorunlarında doğru ve bilimsel bir bakış açısına sahip olma, toplumsal yaşamın çok yönlü gerçekliğini objektif olarak değerlendirme ve bunun ışığında bilimsel çözümleme yapma ve sürecin devrimci anlamda değişimi ve dönüşümü için devrimci mücadele biçimleri ve müdahale araçlarını yaratma ve bu sürecin yönelimine uygun kadrolar yetiştirme gibi bir dizi temel sorunda ciddi ve kapsamlı bir bilgiye ve çalışmaya ihtiyaç vardır.

Proletarya Partisi devrimin bir dizi konusuna ilişkin doğru bakış açısı kazandırmaya çalışırken bunların başında gelen en önemli konu partinin bilgi teorisinin kavranışı sorununa açıklık getirmeye çalışmasıdır. Çünkü sınıf savaşımında devrimci bilgiye sahip olunmadan ne doğru bir politika ne de mücadele biçimleri ve araçları ve bunu gerçekleştirecek kadrolar yaratılabilir. Sınıf savaşımı sorunları objektif olarak sorulanıp, gerçekliğin anlaşılmasına hizmet edecek çalışmalar, incelemeler, tartışmalar yapıldıkça materyalist bilgi teorisine sahip olunur.

Bilimsel bilgi teorisine sahip olduğunda örgütsel sorunlar ve onun tayin edici sorunu olan önderlik sorunu çözüme kavuşur. Önderlik kademesinde bulunan yoldaşlar, sınıf mücadelesini yakından ve çözümleyici bir yaklaşımla inceleme yapmakla, parti çalışmalarının objektif şartlarına vakıf olmanın gereğini de yerine getirmiş olur. İşçi sınıfının, kamu emekçilerinin, köylülerin, gençliğin ve diğer halk katmanlarının öteden beri maruz kaldıkları emperyalist politikaların bir bütün olarak kavranması, bunların proletarya ideolojisi üzerindeki etkilerinin çözümlenmesi, bunlara yönelik devrimci politikaların örgüte taşınması ve bunların içselleştirilmesine dönük çalışmaların yapılmasıyla Proletarya Partisi yaşadığı önderlik sorununu çözüme kavuşturur. Proletarya Partisi önderlik/örgütsel sorunlarını ancak sınıf mücadelesinin nesnel şartlarıyla kurulacak doğru ve doğrudan ilişkilerle giderebilir.

Dünyada ve ülkedeki gelişmelerle birlikte örgütsel gerçekliği değerlendirme pratiğinde kısaca bilgilenme sürecinde, somut şartlara dayanmayan tahlil yapıldığında bilimsel ve gerçekçi olmayan tahliller üzerinden gerçekçi olmayan abartılı ya da eksik beklentilere girilir. Somuta dayanmayan, ayrıntılara açıklık getirmeyen her değerlendirme ve bu değerlendirme üzerinden yapılan her örgütsel görevlendirme ideolojik olarak subjektivizme, politik olarak oportünizme yol açar. Bundandır ki

ideolojik-politik temel üzerinde biçimlenip şekillenen örgütsel birliğin sağlanması, **"Her örgüt ve hatta her komite için sağlıklı bir gelişmenin sağlanabilmesi, her şeyden önce önemli konularda bir hemfikirlik, ortaklığı sağlanmış bir kararlılık ve uygulamada kolektif bir çabayı gerektirir."** (8. Konferans kararlarından) Yürünecek yolun netleşmesi kadar belirlenen yönelimin hedef ve amaçlarını kavramış, bu uğurda her türlü zorlukları alt etmede kararlı çalışma sürecinde ortaya çıkacak engelleri yenmede bilinçli ve becerikli, örgütsel çalışmada uyumlu bir örgütün yaratılması önemlidir. **"Doğru bir politika, yönelim nihayetinde uyumlu, en azından bunlara engel olmayacak ölçüde sağlıklı bir örgüt ister."** (8. Konferans kararlarından)

Proletarya Partisi'nin devrim güzergahında ortak hedefte birleşip kararlılık yaratmak için doğru politik kararlar almaya azami dikkat ve çaba göstermesi gerekir. Doğru politik kararın gücü dünyadaki ve ülkedeki ekonomik-politik-askeri gelişmeleri doğru değerlendirmesine bağlıdır. Doğru bir değerlendirme, zorunlu ve ayrıntılı bir analiz ve bu analiz üzerinden örgütsel görevler belirlenerek ortak yürüyüş güçlenir. Bu görevler asgari oranda gerçekleşmiştir. Bugün görev politik kararların uygulama başarısına kilitlenmiş sağlam örgütsel çalışmaya azimle girişmektir.

Halkın, devrimin ve partinin kaderi sınıf bilinçli proleterlerin elindedir. Sürecin değerlendirmesi sonucunda alınan politik kararlar ışığında aynı doğrultuda ortak hareket edildikçe, kurtuluş bekleyen doğru yolu arayan ülkenin köhnemiş karanlığında burjuva-feodal kölelik zincirleri altında kolları ve boyunları acıyan emekçiler ve ezilenler parlak bir ışıkla aydınlanacak, özgürlük yürüyüşleri güç kazanacaktır.

Partinin onurunu, prestijini ve sürekliliği politik kararları başarıyla pratiğe uygulamayı gerektiriyor. Sınıf bilinçli proleterler bu başarıya kilitlenmek zorundadır.

ABD'nin Irak batağı büyüyor

sahip olmuş oluyor. **Bununla birlikte ABD petrol şirketleri % 162'lik bir kâr sağlamış oluyorlar.** Petrol endüstrisinde bu miktar sadece % 12. Irak ise tersine petrol gelirinin büyük bölümünü yitiriyor. Varil başına 40 dolar üzerinden hesaplandığında, üretim miktarına göre 74-194 milyar dolar arasında bir gelir kaybı söz konusu oluyor. **Yine bu yasayla birlikte, petrol çıkarma haklarının devrine ilişkin denetim de ABD petrol tekellerinin eline geçmiş oluyor.** Bunlar Irak petrol ve gaz kuruluna temsilci gönderecekler ve işletme hakkının kime verileceğini bu temsilciler belirleyecek. Bu kurul, Irak yerel yönetimleri tarafından yapılan anlaşmaları da iptal etme hakkına sahip olacak. **Ancak öyle görünüyor ki, ABD emperyalizminin evdeki hesabı bir kez daha çarşıya uymayacak.** Çünkü Irak halkının 4 yıldır aralıksız sürdürdüğü direniş hız kesmeden sürüyor. ABD'nin son günlerde verdiği asker kayındaki artış ve kendi ülkesinde de yükselişe geçen işgal karşıtlığı, ABD'nin petrol yasasına ilişkin aceceliğinde önemli bir rol oynamakta. Aynı zamanda **Yeni Irak Stratejisi'nin** de iflası anlamına gelen bu durum, bölgeye gönderilen askerde olduğu kadar, üst rütbeli subayların da artık açıkça tepki göstermelerini de beraberinde getirmiş bulunuyor. Örneğin Irak'ta görevlendirilmeye çalışılan üç üst rütbeli askerin bu görevi reddetmesi, işgaldeki yenilginin geldiği son aşama.

Geçtiğimiz günlerde Irak Parlamentosu'na sunulan **Petrol Yasa Tasarısı**, ABD emperyalizminin Irak'ın tüm petrolüne el koymasını garantiliyor. Bu tasarı Washington'un talimatıyla "**Bearing Point**" adlı bir danışmanlık şirketi tarafından yapıldı. Böylelikle ABD'nin Irak'ı dört yıl önce işgal etmesinin gerçek amacı da bir kez daha somut bir biçimde açığa çıkmış oldu. ABD emperyalizmi dünya hakimiyeti planları dahilinde işgal ettiği Irak'la birlikte, yakın ve Ortadoğu'da kilit bir noktayı ele geçirmiş oluyordu. **İşgalin fiyaskoyla sonuçlanmasıyla birlikte, şimdi en azından petrol garantisi alınmaya çalışılmakta.** Iraklı milletvekillerinin büyük bir çoğunluğu Irak dışında bulduğundan, tasarının oylanması için gereken sayı ABD silahlarının gölgesinde sağlanacak.

ABD emperyalizmi bu yasayla birlikte Irak petrolü üzerinde uluslararası alanda eşi benzeri görülmedik bir tarz ve yön-

temle denetim sağlamış olacak. Bu yasa ile Irak petrol rezervlerinin denetimi doğrudan ABD petrol endüstrisine geçiyor. Yasa petrol şirketlerinin 30 yıl boyunca üretiminin % 70'ine el koyabilmesini sağlıyor. % 20'lik bir kısmı ise süresiz olarak vergi dışı bırakılıyor. Hükümetler ve petrol şirketleri arasında bugüne kadar yapılan anlaşmalar üreticiye en fazla % 20'lik bir pay öngörmekteydi. Gerçi bu yeni Petrol Yasası üretimdeki mevcut petrol alanlarının çok üzerinde bir miktarı kapsıyor. **Ancak bu durum bilinen 80 petrol alanından sadece 17'si ve 115 milyar varil rezervin de sadece 40 milyarı için geçerli. Böylelikle ABD şirketleri bilinen rezervin % 64'ünü ele geçirmiş oluyorlar.** Ancak uzmanlar Irak topraklarında daha en az 100 milyar varil petrolün bulunduğunu söylüyorlar. Böylelikle ABD'nin denetim altına aldığı petrol rezervinin miktarı 100 milyar varile çıkıyor ve ABD, rezervlerin % 80'inden fazlasına

Filipinler'de taktik saldırı

Filipinler'de **Filipinler Komünist Partisi** önderliğinde gerilla savaşı veren **Yeni Halk Ordusu**, **7 Nisan'da Dapeco** bölgesinde tek bir kurşun sıkmadan bir askeri birliği etkisiz hale getirdi ve 50'si M16 olmak üzere 101 silaha el koydu. Bu eylemi YHO'nun son yıllarda gerçekleştirdiği en büyük eylemlerden birisi olarak değerlendiren FKP, gerillaları kutladı ve daha fazla taktik saldırı düzenlenmesi talebinde bulundu.

Bu ve benzeri eylemlerin önemini vurgulayan FKP sözcüsü **Ka Roger** böylece silah altına alınmayı bekleyen yüzlerce gencin **Halk Ordusuna** katılabileceğini vurguladı.

Faşist ordunun askeri operasyonlarının yoğunlaştığı bu dönemde bu başarılı taktik saldırının devlete büyük bir darbe olduğunu belirten Ka Roger, bu eylemlerin **Halk Savaşı'nın** yükselişini ve devletin çaresizliğini gösteren veriler olduğunu belirtti.

ILPS'nin UKK toplantısı gerçekleşti

Emperyalizme karşı mücadelede tutarlı bir anti-emperyalist çizgide hareket etme hedefiyle ortaya çıkan ILPS, **28-29 Mart 2007** tarihinde **Uluslararası Koordinasyon Komitesi (UKK)** toplantısını yaptı.

Hollanda'da yapılan toplantıda, UKK asil ve yedek üyelerinin yanısıra, gelemeyen üyelerin yerine katılan temsilciler yer aldı.

ILPS'nin **Filipinler, ABD, Avrupa, Türkiye, Hong Kong, Endonezya, Brezilya** gibi örgütlülüklerinden temsilcilerin katıldığı toplantı **28 Mart'ta** ILPS Başkanı **Jose Maria Sison** tarafından açıldı. Katılımcı tespitinin ardından bölge ve ülke raporlarının okunduğu toplantıya ILPS Türkiye Seksiyonu da bir sinevizyon gösterimi ve bu doğrultuda hazırlanan dosyayla katıldı. Brezilya, ABD ve Türkiye Seksiyonu tarafından hazırlanan sinevizyon gösterimleri toplantıya katılanlar tarafından yoğun bir ilgiyle izlenirken, 1. gün bölge ve ülke raporlarının okunmasıyla geçen toplantıda, ülke raporlarının sunumu tamamlanmayınca raporlara 2. gün devam edildi.

Yeni üyelik başvurularının da ele alındığı toplantıda, 11 yeni üyenin üyelikleri de kabul edildi. Gerek rapor-

larda gerekse ileriki süreçteki faaliyetlere ilişkin önerilerde, emperyalist saldırganlığa karşı yapılan ve de yapılması planlanan anti-emperyalist faaliyetler ve etkinlikler öne çıkarken, Filipinler'de Arroyo rejimi tarafından gerçekleştirilen katliamlar yoğun olarak ele alındı ve çeşitli kampanya önerileri getirildi.

Toplantının en önemli gündem maddesini ise, **ILPS'nin 3. Kongresi** oluşturdu.

Kongrenin nerede yapılacağına dair süren tartışmalar, 3. Kongrenin 2008 yılının Mayıs sonlarında, **Malezya'da** gerçekleşmesi kararının alınmasıyla sonuçlandı. Kongre başlığı olarak getirilen 9 önerinin tek tek oylanmasının ardından, öne çıkan başlık; "**Halkların mücadelesini güçlendirir, emperyalist saldırganlığa, devlet terörüne, talana ve sosyal yıkıma karşı yeni bir dünya kurmak için birleş!**" oldu.

Bir sonraki UKK toplantısının ise, kongreden 2-3 ay önce, yine Hollanda'da yapılmasına karar verilen toplantıda son olarak, Filipinlerin önerisiyle getirilen ve toplantıya katılanlara dinletilen **ILPS Marşı** onaylandı.

GUANTANAMO; Tutsaklar açlık grevine devam ediyor

Guantanamo Esir Kampı'ndaki tutsakların açlık grevi tüm baskılara rağmen genişleyerek sürüyor. Esirlerin avukatları, yaptıkları son ziyarette açlık grevine yeni katılımlar olduğunu ve şu an açlık grevinde olan tutsak sayısının 40 civarında olduğunu söylüyorlar.

Guantanamo'daki tutsaklar 2005 yılında da 150 kişinin katıldığı kapsamlı bir açlık grevi gerçekleştirmişlerdi. **Guantanamo'da bulunan tutsakların 1/3'ini kapsayan bu açlık grevi o dönem zorla besleme vb. yöntemlerle vahşice bastırılmış, zorla besleme yöntemi olarak da, uyuşturma uygulanmadan burunlarından mideye beslenme hortumları sarkıtılmıştı.** Avukatlar o dönem, hiçbir tıp bilgisi olmayan gardiyanların, zorla besleme yöntemi sırasında başka tutsaktan çıkardıkları ve üzerinde hala kan ve sıvı bulunan hortumları, bir diğer tutsakta kullandıklarını söylemişlerdi. Bu saldırı sonrasında açlık grevindikilerin sayısı hızla düşmüştü.

Ne uluslararası yasalar ne de ABD

yasaları karşısında hiçbir hukuksal hakka sahip olmayan Guantanamo'daki tutsakların bu acı deneyime rağmen bugün tekrar açlık grevine başlamış olmaları ise onların içinde buldukları çaresizliğin ifadesi olarak değerlendirilmekte.

Tutsakların avukatları bu son açlık grevinin Aralık 2006'da açılan ve 38 milyon dolara mal olan "**Camp 6**" adlı yeni hapisane binası nedeniyle gerçekleştirildiğini belirtiyorlar. Bu binada tutulan tutsaklar, penceresi bulunmayan, diğer tutsaklarla hiçbir iletişimin olmadığı çok küçük bir hücrede oturma pozisyonunda tutuluyorlar. **Camp 6'da tutulan 160 tutsak 22 saat boyunca bu vaziyette durmak zorundalar ve günde sadece 2 saat boyunca, içine kondukları tel örgülü bir kafesin içinde hareket etmelerine izin verilmekte.** Hücreler gece-gündüz aydınlatılmakta ve ısı derecesi düşük tutulmakta. Kişisel herhangi bir eşya bulundurmaları da yasak olan tutsaklar, ayrıca duş yaparken ve tuvalet ihtiyaçlarını giderirken kadın gardiyanlar tarafından gözetlenmektedirler.

Nepal'de **NKP(Maoist)**'in ve halk kitlelerinin devrimci mücadelesi çeşitli biçimlerde devam etmekte ve sınıf mücadelesi çok hızlı ve yoğun bir şekilde yaşanmaktadır. Gerici partiler yeniden güç toplamak için gizli çalışmalar sürdürerek süreci provoke etmeye çalışırken **NKP(Maoist)** de farklı taktiklerle kitleleri seferber ederek **Yeni Demokratik**

NKP (Maoist) hükümete girdi

Devrim mücadelesini ileriye taşımaya ve daha geniş kitlelerin desteğini alarak gerici-leri tecrit etmeye çalışmaktadır. **NKP(Maoist)** ile yedi parti ittifakı arasında Kasım ayında imzalanan anlaşmaya uygun olarak **Geçici Hükümet** kurulacak ve bu hükümetin görevi en yakın zamanda Kurucu Meclis seçimlerini (**anlaşmaya göre bu tarih 20 Haziran**) örgütleyerek Nepal Cumhuriyetini ilan edecektir. Ancak gerici partilerin tüm çabalarına karşın **NKP(Maoist)** Mart ayının son günlerinde hükümete çağrıda bulunarak **Geçici Hükümet**'in kurulmaması halinde barış sürecine son vereceklerini ilan etti. Bunun üzerine **1 Nisan** tarihinde Geçici Hükümet, **NKP (Maoist)**'in de katılımıyla kuruldu. Hükümetteki 21 bakanın 5'i **NKP(Maoist)** üyesi.

NKP(Maoist)'in hükümete girişi üzerine düzenlenen etkinlikte konuşan **NKP(Maoist)** üyesi 5 bakan, kendilerine Halk Savaşı'nın ve Halk Hareketinin rehberlik ettiğini belirttiler ve Nepal siyasetinde ilk olarak özel mülkiyeti kabul etmeyeceklerini ilan ettiler.

Geçici Hükümet'in kuruluşunun ardından açıklama yapan Başkan **Prachanda**,

NKP(Maoist)'in hükümete girerken önceliğinin seçimlerin eşit, adil ve uygun bir ortamda gerçekleşmesi için çalışmak olduğunu vurguladı. Prachanda partilerinin eski sisteme dahil olmadığını, Geçici Hükümet'le birlikte artık yeni bir sürecin başladığını da söyledi.

7 Nisan'da Maoist aydınların toplantısında konuşan Prachanda yoldaş, uzun süreli **Halk Savaşı** stratejisinden vazgeçmediklerini, yalnızca mücadelenin biçimi ve cephesinin değiştiğini vurguladı. Prachanda ayrıca Batılı ülkelerin özellikle de ABD'nin seçimlerin zamanında gerçekleşmesini istemediğini ve ertelemeye çalıştıklarını, partilerinin ise buna izin vermeyeceğini belirtti.

Kurucu Meclis seçiminin ertelenmesi talep ediliyor

Seçim Komisyonu'nun 12 Nisan'da yayınladığı mektupta teknik nedenlerden kaynaklı Kurucu Meclis seçimlerinin zamanında gerçekleşmeyeceğini belirterek ertelenmesini istemesi ise tepkiyle karşılandı. Bu mektubu Kongre Partisi desteklerken, **NKP(BML) (Birleşik Marksist-Leninist)** hükümetin seçimlerin zamanında gerçekleşmesi konu-

sunda yetersiz kaldığını söyleyerek eleştirdi ve dolaylı yoldan kararı desteklemiş oldu. **NKP (Maoist)** ise seçimlerin zamanında gerçekleşmeyeceği kesinleştiği takdirde Cumhuriyet'i ilan edeceklerini açıkladı. **NKP(Maoist)** ayrıca bu kararın siyasi bir komplo olduğunu da belirtti. 13 Nisan'da se-kiz parti önderlerinin katıldığı toplantı ise bir sonuç alınmadan sona erdi. Seçim Komisyonu'nun önerisi çeşitli eylemlerle de protesto edildi. 14 Nisan'da kamplarından çıkan binlerce **Halk Kurtuluş Ordusu** askeri, yaptıkları yürüyüşle seçimlerin zamanında gerçekleşmesini talep etti. Gerillalar yürüyüşün ardından kamplarına geri döndüler. **10 Nisan**'da toplanan **NKP(Maoist)** Merkez Komitesi ise Kurucu Meclis seçimleri gerçekleşmezse yeni bir mücadelenin başlayacağını duyurdu. 35 MK üyesinin 28'inin katıldığı toplantıda barış sürecinde partinin rolü, örgütsel faaliyetler ve gelecek dönem için politikaların tartışıldığını belirten **Ananta Yoldaş** ise seçimlerin 20 Haziran'da gerçekleşmesinin düşük bir ihtimal olduğunu, bunun için ciddi bir çaba gösterdiklerini, aksi halde kitle hareketliliği yaratacaklarını vurguladı.

Evrensel Bakış

Ayağa dikilen kitlelerin önünde hiçbir iktidar ayakta kalmaz!

SBKP'nin 1956 yılında gerçekleşen **20. Kongresinde** iktidarı ele geçirerek, Sovyetler Birliği'nde **modern revizyonizm** dönemini başlatan **Kruşçev** önderliğindeki yeni burjuvazi, bu süreçten itibaren sosyalizmin kazanımlarını bir bir ortadan kaldırma pratiğini hayata geçirerek, **17 Ekim Devrimi**yle birlikte inşasına başlanan proletarya diktatörlüğünü parçalamaya başladılar. Adım adım **Marksizm-Leninizm**'den uzaklaşmayı da beraberinde getiren bu süreçle birlikte, Uluslararası Komünist Hareket'te de ilk ayrışmalar başlamış, SB ise devlet tekeli yeni bir bürokratik kapitalizme geçmiş, Brejnev döneminde ise SB artık bir sosyal emperyalist ülke haline gelmişti. **Modern revizyonizmin dünya devrimci hareketinde yarattığı tahribatlar, birçok devrimci partinin parçalanmasını beraberinde getirmiş, enternasyonal komünist harekette ve işçi sınıfı hareketinde kafa karışıklığı, ayrışmalar ve tasfiyeler ortaya çıkmıştı.** Ve böylelikle enternasyonal proleter devrimler süreci onlarca yıl geriye gitmişti.

Ancak modern revizyonizmin ortaya çıkışı aynı zamanda buna karşı mücadeleyi de beraberinde getirmişti. Bu mücadelenin UKH içerisindeki en üst boyuttaki ifadesi ise hiç kuşkusuz **Büyük Proleter Kültür Devrimi** (BPKD) olmuştur. En yalın ifadeyle, "**sosyalist toplumda sınıf mücadelesinin en üst biçimi**" anlamına gelen BPKD, Çin Komünist Partisi içinde ortaya çıkan ka-

pitalist yolcu, yeni burjuvazi MK üyelerine karşı Mao'nun 5 Ağustos 1966'da verdiği "Burjuva karargahları bombalayın" direktifi ile başladı.

Kısa sürede milyonlarca kitleyi seferber eden BPKD, sadece ideolojik-siyasi bir seferberlik değil, aynı zamanda ekonomik-askeri-kültürel bir seferberlikti. İlk başlarda öğrencilerin ve aydınların yoğun bir hareketine sahne olan BPKD, giderek işçilerin, köylülerin ve de aynı sınıfın ordusunun bir hareketine dönüşecekti.

Böylelikle ateşini Mao'nun yaktığı BPKD aynı zamanda, proletaryanın iktidarı ele geçirmesinden sonra da, yani proletarya diktatörlüğü koşullarında da sınıf mücadelesinin yeni biçimler altında süreceği tezinin ve aynı zamanda sürekli devrim tezinin doğrulanmasıydı.

Proletarya diktatörlüğü altında devrimi devam ettirmenin en üst noktasını ifade eden BPKD, Mao'nun 1976'da yaşamını yitirmesine kadar sürdü. Mao'nun ölümünün hemen ardından bir darbe gerçekleştiren Çin proletaryasının ve tüm Çin halkının düşmanları, sosyalist devrimi gerçekleştirme ve inşa etme çizgisini ortadan kaldırmaya dönük girişimlerini başlattılar. **Ve Çin'de o zamandan itibaren giderek kapitalist restorasyon çizgisi hakim bir çizgi haline geldi.** Bu süreçten sonra revizyonistlerin iktidarı bütünüyle ele geçirmesiyle birlikte tek tek ortadan kalkmıştır. **Ve Çin'de giderek ortadan kalkan sadece**

BPKD'nin kazanımları değil bir bütün olarak Çin devriminin tüm kazanımları olmuştur. Bugün Çin'i dünyanın en büyük emperyalist ülkelerinden biri haline getiren süreçti bu aynı zamanda.

1976'lardan sonra Çin'de, Kruşçev'le birlikte ise SB'de hâkim olmaya başlayan modern revizyonizmin 90'lardaki çöküşü, tüm dünyada anti-komünist bir kampanyaya dönüştürülerek, o tarihlerden itibaren "**Sosyalizm/komünizm öldü, sınıflar ortadan kalktı, tarihin sonu**" tezleri eşliğinde, devrime ve devrimin tüm değerlerine dönük yoğun bir saldırı başlatıldı. **Oysa iflas eden sosyalizm/komünizm değil, modern revizyonizmdi ve tarihin sonu da gelmemişti. Aksine revizyonizme ve sınıf mücadelesini tasfiye etmeye dönük her girişime karşı mücadele daha da keskinleşmeye başlamıştı.** BPKD'nin 40. yılında bulunduğumuz ve de emperyalist saldırganlığın dünya halkları üzerinde yarattığı tahribatların ve yıkımların, işgaller, katliamlar ve sosyal yıkımlar eşliğinde arttığı bu günlerde, revizyonizme karşı mücadelenin önemini daha da arttırdığını görmekteyiz.

Çünkü ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalist-kapitalist sistemin sahipleri ve onların tüm uzantıları, modern revizyonizme karşı elde ettikleri zaferin sarhoşluğuyla, dünya proletaryasına ve ezilen halklarına karşı saldırılarının dozunu giderek artırmaktalar. **Ezilen dünya halkları ve dünya proletaryası üzerinde, saldırganlık savışları, ırkçılık, sosyal yıkım ve buna bağlı özelleştirme vb. saldırılarla gerçekleştirilen her türden baskı ve sömürü artık sınır tanımaz bir boyuta ulaşmıştır.**

Ancak baskı ve sömürünün yükselmesi gerek dünya proletaryasının gerekse halklarının emperyalizme karşı mücadelelerinde de bir yükselişi getirmiştir. Dünyanın birçok

bölgesinde yükselen, başta silahlı mücadeleler olmak üzere, çeşitli mücadele biçimleri, devrimin yeni fırtına merkezlerini oluşturma yolunda hızla ilerlemekteler.

Bugün emperyalistlerin "Terörle Mücadele" veya "Madeniyetler Çatışması" altında gerçekleştirdikleri saldırılar ise gerçekte, çoğunluğu devrim perspektifiyle sürdürülen bu mücadeleleri hedeflemektedir. 60'lı yıllardaki yükselişin benzeri bir yükseliş beklentisiyle bu mücadeleleri ezmenin türlü yollarını aramaktalar. Burjuva uzmanların "21 yy. büyük çatışmalara gebe" tezinin giderek doğrulanması ise egemenleri iyice panikletmektedir.

Gerek dünyanın belli başlı emperyalist ülkelerinde gerekse ülkemiz gibi emperyalizme bağımlı ülkelerde çıkarılan tüm "anti-terör" yasalarının özüne baktığımızda, bunların sınıf mücadelelerini ve bu mücadelelerle bağlı olan/olduğu düşünülen kesimleri kapsadığını görmekteyiz.

Sistem, dün olduğu gibi yine bugün de anti-komünist propaganda eşliğinde sürdürdüğü tüm bu saldırılarda en büyük desteği yine günümüzün sosyalist maskeli revizyonistlerinden ve onların sınıf mücadelelerini sistem içine hapsetmeye dönük "barışçıl", devrimci özü çıkarılmış çizgilerinden almaktadır. Bunun içindir ki, revizyonizme karşı mücadele dün olduğu gibi bugün de önemini korumayı sürdürmektedir. Bu mücadele ise, bugün emperyalizme, faşizme, feodalizme ve her türden gericiliğe karşı verilen mücadelelerle birlikte ele alınmak durumundadır. Tüm MLM'lerin enternasyonal görevidir bu. Bu görev, proletaryayı ve ezilen dünya halklarını emperyalizme, revizyonizme ve her türden gericiliğe karşı, sınıf mücadelesi temelinde örgütlemek ve harekete geçirmektir. Unutmayalım ki, ayağa dikilerek hareket eden kitlelerin önünde hiçbir iktidar ayakta kalmaz!

Anasının talihi kızına çeyiz kalmamasın diye...

Kadınlar vardır, **Novamed** firmasında çalışan işçi kadınlar gibi, hamile kalmaları patronun iznine bağlı olup, sırayla doğurmak zorunda kalmalarıdır. Kadınlar vardır, Bursa'da bir tekstil fabrikasında çalışırken çıkan yangında kilitli kapının önünde karnındaki bebeğiyle ölüme yolculananlardır. Kadınlar vardır daha "çocuk"tur, 15'inde **Ceylanpınar**'da bir derede verir son soluğunu, görememiştir çocuğunu da çocukluğunu da... Ve kadınlar vardır, özel hastanede doğurduğu bebeğinin ilk görüntüleri için paparazziler yarışır. Önümüz 1 Mayıs, işçi sınıfının, emeğin bayramı... Giyinin mavi, beyaz her renkten önlüklerinizi, ister savurun, ister topla-
yın eşarbımızla saçlarınızı sıkı sıkı ama emekçi ellerinizle **"işçiyiz, haklıyız, kazanacağız"** pankartını taşıyanlardan olun! **"Anasının talihi kızına çeyiz"** diyenler haklı çıkmazın diye...

Anadolu'da çeşitli yerlerde söylenen bir söz vardır **"Anasının talihi kızına çeyizdir"** derler. Yüzlerce yıllık yaşantılardan süzülüp gelmiştir bu söz, tüm atasözleri gibi. Esas olarak ailenin durumu neyse, çocuklarının durumunun da öyle ya da benzer olacağı anlatılmak istenir. Eğer zengin birinin kızıysanız bu söz hoşunuza gider, siz de zengin olup

rahat bir yaşam süreceksinizdir. Yok, eğer toplumun çoğunluğu gibi yoksul bir aileden geliyorsanız durum farklıdır. İşçi çocuğunuzun diyelim. Sizin de yaşayacağınız bunların aynısı mı olacak? Eğer işçi, emekçi, köylü bir aileden gelip **"dar gelirli"** olarak geçiyorsa adınız istatistiklerde, siz bu **"talihe"** karşı çıkmak zorundasınız, yok eğer **"böyle gelmiş, böyle gider"** diyenlerdenseniz, kesesi **"bol gelirli"** olanların sofralarını daha bollaştıracağınız demektir. Kendinizin ve çocuklarınızın, aynı **"talihi"** paylaştığınız tüm insanların daha da yoksullaşmasını onaylayarak...

Ucuz işgücü: işçi kadınlar...

İşçi bir kadının çocuklarının da işçi olma olasılığı oldukça yüksektir ülkemizde. Paralı hale getirilen eğitim, yolun başına taşı koymuştur çünkü. **Ülkemiz eğitim sistemi bunun milyonlarca örneğiyle doludur.** Daha doğulan andan itibaren başlamıştır aslında eşitsizlik, kimisinin başında üç doktor

Kaybedecek neyimiz var? Geçici bir işçinin emekli olabilmesi için 114 yaşında emekli olması gerekiyormuş! Bize mezarda emekliliği reva görenlere niçin bu dünyayı dar etmiyoruz? **Gücümüz birliğimizdedir, 1 Mayıs'ta hep birlikte gücümüzü gösterelim bizi ezenlere! Her renkten ve hep birlikte insanca yaşam, özgürlük, eşitlik ve gül istiyoruz diyelim hep bir ağızdan!**

bekler doğarken, kimi bir köy evinde doktorsuzluktan, ilaçsızlıktan daha dünyaya gelemeden kaybetmiştir şansını. Kimi özel servislerle gider iki adım ötedeki ilkokula, kimi buzlu derelerden geçer, kilometrelerce yol yürür... **Liseye gelindiğinde yürünemeyecek kadar uzağa düştüğünde okul, erkek çocuklar yurtlara parasız olarak yerleştirilir belki de, bir kız çocuğu için "sakıncalıdır" uzaklar.** Başa bela **"namus"** vardır. İstediyin kadar daha akıllı ol, erkek kardeşin hep daha şanslıdır senden. Ya 12'inde girersen bir tekstil atölyesine makastar olursun, ya dalından meyveyi koparan, bağda bahçede tarlada üç kuruşa çalışmalardan biri. Ya da dışarı çıkmasına bile izin verilmeyen ev içi kölelerden biri olursun. Dışarıda çalışanlar patronun ücretli kölesi-

dir, yok denecek paraya satarlar emeklerini. Okuyamadıysan, vakti geldiğinde **"başın bağlanır"**.

Peki sürekli **"ekonomik bağımsızlık"**tan bahsedenler, bilirler mi işçi kadınların ne kadar bağımsız olduğunu? İşçi kadınlar için çalışmak demek, babanın-eşin köleliğinden çıkıp patrona ücretli köle olmaktır. Size kamuoyunda son gündeme gelen fabrikalardan birinden örnek verelim. Alman kökenli çok uluslu bir şirket olan ilaç üreticisi **Novamed Şirketi.** Dünyanın pek çok ülkesinde faaliyet gösteren şirketin sloganı **"Dünya ölçüsünde geleceği, insanlar için her gün daha yaşanılır hale getirmek"**. Şirket hayvan haklarına saygılı olduğunu belirterek, deneylerinde hayvan kullanmadıklarını açıklamış. Buraya kadar iyi de yalnız, çalışanlarının büyük çoğunluğunu kadın işçilerin oluşturduğu Novamed'de, kimyasal malzemelerle çalışan işçi kadınlara bir maske bile yok! **Fabrikada konuşmak yasak, servis araçlarında yan yana gelmek de. Keza,**

yemek molası 35 dakikalık, tuvalete giderken izin almak ve 4 dakika içerisinde dönmek gerekiyor! Ayrıca bebek yapmak isteyenlerin sıraya girmesi gerekiyor! Öyle ya, iki işçi aynı anda hamile kalırsa, çalışmazsa kim karşılayacak patronun zararını? Novamed işçisi kadınlar, çalışma koşullarının düzeltilmesi ve işyerine sendika girmesi için aylardır direnişler. Haklarını elde etmenin ancak mücadele ederek olacağını farkına varmışlar.

Örgütlü kadın işçi sayısı neden az?

Novamed işçisi kadınların örgütlenme çalışmaları da **"kadın işçileri nasıl örgütleriz?"**, **"Neden örgütlü kadın işçi bu kadar az?"** diye sorulara ipuçları verecek cinsten. İşçiler sendikalaşma faaliyetini ev toplantısı, çay partisi, birlikte denize gitme, alışverişe birlikte gitme gibi çeşitli şekillerde yapmışlar. **1 Mayıs öncesinde kadın işçilerin alanda daha fazla yer alması için, öncelikle kadın işçilerin sorunlarının, yaşamlarının iyi bilinmesi ve buna uygun bir tarzda gidilmesi gerekiyor.** İşçi evlerine yapılan ziyaretlerde işçi kadınlara **"misafirlere hizmet etmenin"** ötesinde, sorunlarını anlatması, dinlenmesi ve eşit derecede dikkate alınması gerekiyor. Oysa çoğu eve gittiğinizde **"aile reisi"** sözü ele alıyor ve evdeki işçi kadınlara sözü bırakmıyor. Keza, 1 Mayıs mitingine gelirken işçi kadınlar çoğu zaman eşleri, ağabeyleri mitinge giderken **"evde kalıp çocuklara bakma"** görevine koşuluyor? Her miting sonrası sorulan soruları tekrar soracağız ama, mitinglere gelenlerin, eşleri, sevgilileri, kızkardeşleri, annelerinin çoğu niçin yok? Kahvehanede oturan erkek işçileri potansiyel olarak görüp, kadın işçiler için **"gelmesine izin verilmez/gelmez"** gibi mi düşünüyoruz? Kadın işçilerin daha fazla alana çıkması için, kadın işçilerin erkek işçilerden farklı olarak ya da daha yoğun olarak hangi çelişkileri hissettiklerini biliyor muyuz? Belki erkek işçiler için **"kreş hakkı"** gündemlerinde yeterince yer tutmayabilir, ancak kadın işçiler için ne kadar önemli olacağını farkında mıyız? Eşit işe farklı ücret uygulamasının haksızlığını ne kadar anlatıyoruz gittiğimiz evlerde, yaptığımız sohbetlerde?

Yoksulluk nedeniyle okula gönderilmeyenler öncelikle kız çocuklar olurken, dünyada okur-yazar olmayan her 3 kişiden 2'sini kadınlar oluşturuyor. Dünya genelinde mültecilerin yüzde 80'ini kadınlar oluştururken, yoksulların yüzde 70'i kadın. Dünyada her yıl, yarım milyondan fazla kadın, gebelik ya da doğum sırasında yaşamını yitiriyor. Bu-

gün en gelişmiş kapitalist ülkelerde bile kadınlar erkeklerden yüzde 10-25 oranında daha düşük ücret alıyorlar ve bu oran daha geri ülkelerde yüzde 30-50'ye yükseliyor. **İstatistiklere baktığımızda dünyanın en yoksul işçilerinin yüzde 60'ını (330 milyon) kadınların oluşturduğunu görüyoruz.** Geçmişte olduğu gibi günümüzde de kadın işçilerin büyük bir bölümü kayıt dışı çalıştırılıyor ve bu nedenle herhangi bir sosyal güvenceleri bulunmuyor. Gördüğümüz gibi, yüzlerce yıllık kapitalizmin emekçi kadınlara sunduğu **"eşitlik"**, eşitlik noktasının bile çok çok gerisinde kalıyor!

Eşitlik, özgürlük ve gül istiyoruz!

Irak'ta, Filistin'de, Afganistan'da, Sudan'da emperyalist işgallerin faturasını en ağır ödeyenler kadınlar ve çocuklar. Kriz dönemlerinde ucuz işgücü oldukları unutulup ilk önce kapı önüne konulanlar yine işçi kadınlar. **Anadilleri yasaklanan, zorunlu göçle şehirde yaşam savaşı veren Kürt kadınları onlar, yoksul mahallelerde evleri başına yıkılmaya çalışılan Roman kadınları...** Geçtiğimiz yıl günde 20 saat çalışan bir işçi kadınla yaptığımız sohbette, duş yaparken uyuyakaldığını söylemişti yorgunluktan...

Gecemizi ve gündüzümüzü aldılar bizden, en güzel yıllarımızı, en güzel duyguları yaşamaya fırsat bırakmayacak kadar katıydı çalışma kuralları. İnsanca olan ne varsa bize çok görüldü, birer makineye dönüştürülmek istedik... Ancak kaybedecek neyimiz var? Geçici bir işçinin emekli olabilmesi için 114 yaşında emekli olması gerekiyormuş! Bize mezarda emekliliği reva görenlere niçin bu dünyayı dar etmiyoruz? **Gücümüz birliğimizdedir, 1 Mayıs'ta hep birlikte gücümüzü gösterelim bizi ezenlere! Her renkten ve hep birlikte insanca yaşam, özgürlük, eşitlik ve gül istiyoruz diyelim hep bir ağızdan!**

Kadınlar töre cinayetine karşı yürüdü

Töre cinayetlerinden dolayı her gün yeni ölümlerin olduğu ülkemizde kadınlar tepkilerini dile getirmek için eylem yaptı.

9 Nisan günü biraraya gelen **Van Kadın Derneği (VAKAD)** üyeleri, **Yüzüncü Yıl İş Merkezi**'ndeki VAKAD Şubesi'nde biraraya gelerek töre cinayetlerine kurban edilen kadınların maskelerini takarak Beş Yol'dan Sanat Sokağı'na doğru yürüdü.

"Ben Güldünya, abilerim beni acımasızca öldürdü", "Ben Nazime, kocam beni yakarak öldürdü" yazılı dövizler açan kadınlar belediyenin sığınma evi açmasını istediler.

(H. Merkezi)

Orijinal adı: North Country
(Kuzey Ülkesi)
Yönetmen: Niki Cora
Tür: Dram/ Tarihi
Oyuncular: Charlize Theron
(Josey Aimes), Elle Peterson
(Karen Aimes), Frances McDormand
(Glory)
Senaryo: Michael Seitzman
Müzik: Gustavo Santaolalla
Yapım: 2005, 126 dk.

Film, adından anlaşılacağı gibi tek başına kalmış bir kadının insanlık onurunu ve

gururunu geri almak için verdiği zorlu mücadeleyi anlatıyor. Film 1989 yıllarında Amerika'nın Minnesota Eyaleti'nde, maden ocaklarında çalışan kadınların karşılaştıkları küfür, hakaret, aşağılama ve cinsel tacizlere rağmen işlerini kaybetmemek uğruna tepkisiz kalışlarını anlatıyor. Filmin konusu kısaca şöyle: İkinci çocuğunun babasından yıllarca gördüğü işkencelere dayanamayıp, çocuklarıyla beraber kendi ane ve babasının yanına yerleşmeye karar veren Josey, o bölgede, kendisinin ve çocuklarının geçimini sağlamak için, çalışabileceği tek iş olan, tehlikeli ve kadınların insan yerine konulmadığı, maden ocağına girmeye karar verir. **Ama bu pek hoş karşılanan bir durum değildir.** Aynı madende çalışan babası, oradaki kadın işçilere nasıl muamele edildiğini bildiği için bunu kabul etmez. Her şeye rağmen Josey işe başlar. **Kadın olarak erkek işi yapması, erkek işçiler için huzursuzluk sebebi olur.** Diğer bütün kadın işçiler, erkek işçilerin yaptığı tacizleri ve küfürleri görmezden gelip, erkek gibi davranmaya çalışsalar da, Josey her seferinde yetkililerden ve sendikadan yardım ister, ama kimse kılını bile kıpırdat-

maz. Josey işte o zaman "tek başına" kaldığını anlamıştır. Yıllarca erkeklerin gölgesinde yaşamaya alışmış olan Josey, erkek egemen toplumda yapılmamış olan bir ilki yapar. "İş yerlerinde kadına karşı cinsel taciz, hakaret ve özlük haklarının alınması" ile ilgili, kadın işçilerin haklarını aramaları yönünde bir yol gösterici rol üstlenir. **Çalışmanın, emek harcamanın, işçi olmanın ne demek olduğunu bilmeyen Josey, zaman içerisinde kendiliğinden gelişen direnişçi işçi ruhuna kavuşur.** Madende yaşanan "taciz" sorununu çözmek için, ilk olarak şirketin üst düzey yetkililerine kadar gider, ancak burada, "madende olanlardan haberimiz var. İstifanı yaz ya da bu duruma karşı insanları kıskırtma" cevabını alır. Herkesin karşı çıkışlarına rağmen insanları karşısına alarak mücadele eder, madeni dava eder ve mahkeme başlar.. Filmin ilk sahneleri mahkeme salonunda başlıyor, Josey'in ilk sözleri, "benim yerime geçin, güçlü nedir söyleyin" oluyor. Bunu yalnızca salondakilere değil, aynı zamanda izleyiciye soruyor. Maden ocağının avukatı, davayı alabilmek uğruna her türlü çirkin yöntemi kullanır, hatta filmi ilk izleyenler için bile yanıltıcı bir durum yaratır. Mah-

kemede Josey avukatın çirkin saldırılarına karşı tek başına dururken, yıllarca kaçtığı, hatırlamak bile istemediği geçmişle bir kez daha yüzleşir. Bu onun için ağır bir darbe olur, ama gerçeklerin de açıklanması gereklidir ve yüzleşir. Yıllarca ailesine geçmişinde neler yaşadığını anlatmayışı, hep babasıyla arasının kötü oluşuna sebep olmuştur. Josey, zorlu mücadelesi sonucunda, hakimin istediği "ispatlamak için 3 davacı getirin" isteği de, son anda mahkeme salonundaki diğer kadın işçilerin ve beraberinde neredeyse tüm salonun davacı olarak ayağa kalkmasıyla davayı kazanır. Davayı kazanmasıyla beraber "kadın işçilere karşı cinsel taciz" yasasının değiştirilmesine de katkı sunar. Bu sayede ülkede ve dünyada kadın işçilerin görmüş oldukları baskı, şiddet, hakaret, taciz ve çifte standarda karşı dava yolunun açılmasını ve diğer bütün kadın işçilerin yeniden mücadeleye inanmalarını sağlamıştır. Bu film insanlık onuruna, gururuna, emeğine ve kişilik haklarına saygı duyan, bunlar için mücadele eden direnişçi kadınlara ithaf edilmiştir. Filmin konusu gerçek yaşanmış bir öykünün anlatıldığı "Toplu Şikayet" adlı romanından esinlenmiştir.

(Tuzla/Aydınlı'dan bir İK okuru)

Dikkat! Tiyatrocular Çalışma Barışı'nı bozar...

27 Mart Dünya Tiyatro Günü'nde hem sorunlara dikkat çekmek hem de İstanbul'daki Muhsin Ertuğrul Sahnesi ve AKM'nin yıkılmasını protesto etmek isteyen sanatçılara Devlet Tiyatroları Genel Müdürlüğü tarafından çalışma barışını bozdukları gerekçesiyle soruşturma başlatıldı. TOBAV, Kültür Sanat-Sen, DETİS, TOME, Işık-Der ile Ankaram Platformu üyesi sanatçılar, 27 Mart'ta Kültür Bakanlığı'nın önünde yaptığı eylemde "Karanlığa Karşı Sanat" afişleri taşıyarak Bakanlık ve Devlet Tiyatroları Genel Müdürlüğü'ne siyah çelenk bırakıp eylemde bir de skeç gösterisi yaparak

Kültür Bakanlığı'nı protesto etmişlerdi.

Eylemin ardından Devlet Tiyatroları Genel Müdürlüğü çalışanlar hakkında eylemi "izinsiz gösteri" kapsamına sokarak "Genel Müdürü ve Bakanı istifaya davet ederek çalışma barışını bozmak, kamuoyu nezdinde kurumu ve yöneticilerini aşağılayarak küçük düşürmek, yönetime karşı çalışanlarını kıskırtmak amacıyla provokasyon yapmak, suç unsuru teşkil eden pankart açmak ve sloganlar atmak, izinsiz toplu eyleme katılmak ve eylemde bulunmak" gerekçesiyle soruşturma başlattı.

Haklarında soruşturma açılan çalışanlar ise verecekleri savunmalarında sendika tarafından düzenlenen eylemi "kurumu ve yöneticilerini aşağılamak olarak algılayan, bir provokasyon eylemi olarak niteleyen yaklaşımları kabul etmiyorum" diyerek Karanlığa Karşı Sanat başlıklı afişlerin suç unsuru pankart olarak değerlendirilmesinin "kötü niyetli" olduğunu ve hukuk mantığıyla bağdaşmadığını belirtti.

Soruşturmalara tepki gösteren Kültür Sanat-Sen Genel Eğitim ve Örgütlenme Sekreteri Cemal Balkız, 657 sayılı yasaya göre üst amirlerin kendi birimlerinde çalışmayanlar hakkında so-

ruşturma yetkisi bulunmadığını belirterek Genel Müdürlük tarafından görevlendirilmiş bir kişinin eylemi görüntülemesini de ayrı bir tartışma konusu olduğunu belirtti.

Balkız son olarak; "Eğer suç unsuru taşıyan bir şey varsa bunu savcılığa

bildirmeleri gerekirdi. Kaldı ki eylem alanında polis de vardı ve öyle bir durum olsa olaya polis müdahale ederdi. Soruşturmaların amacı çalışanlara gözdağı vermektir" dedi.

(H. Merkezi)

Sanatçılardan sessiz eylem

Kültür Bakanlığı tarafından yıkılma kararı alınan Harbiye Muhsin Ertuğrul Sahnesi ve Atatürk Kültür Merkezi için toplanan sanatçı ve sanat kurumları yaptıkları eylemle kararı protesto ederek kültür merkezine sahip çıktılar.

5 Nisan Perşembe günü Muhsin Ertuğrul Sahnesi önünde toplanan sanatçılar, "Muhsin Ertuğrul" maskeleri takarak yıkım kararını sessiz bir şekilde protesto ettiler.

Aralarında Haldun Dormen, Rutkay Aziz, Ayla Algan ve Hadi Çam'ın da bulunduğu sanatçılar adına konuşan tiyatro oyuncusu Erol Keskin, "Sahne yıkılmamalı, başka işlevlere ilaştırılmemelidir" dedi. Tiyatro oyuncusu ve yönetmen Orhan Alkaya da "Suskunluğumuz, matem suskunluğu değildir. Türkiye layık olduğu sanat ortamını yitirmeyecektir" dedi. TMMOB da plana karşı çıkarak dava açacaklarını belirtti.

(H. Merkezi)

Ölü yıldızlara kayatı götürünlere...

En bilgin aynalara
En renkli şekilleri aksettiren onlardır.
Asırda onlar yendi, onlar yenildi.
Çok sözler edildi onlara dair
Ve onlar için
Zincirlerinden başka kaybedecek bir
şeyleri yoktur denildi.

Şalterin iki ucu da üretimle ilişkili. Bir fabrikada şalterin indirildiğini düşünün. Üretim de durur. Buna karşın, şalterin kaldırılışı üretim hayatının da başlama noktası demektir. Yalnız o kadar da değil. Şalterin gerçek sahipleri, onu kullanan işçilerdir, emeklerini üretim için kullananlardır.

Demek oluyor ki, şalterin sahipleri, aynı zamanda hayata yön verecek, hayatı yeniden kuracak olanlardır. İşte her şey yeni hayatın kurucuları içindir.

Yanık esmer yüzleri, çatlamış nasırlı elleriyle inatçı topraktan bir lokma ekmek alabilmek için alinteri döken **Çukurova'daki, Ege'deki, Doğu'daki** topraksız köylüler içindir her şey.

Yok sayılan, sürgün edilen, katliamlarla yok edilen, anadili, kültürü yasaklanan Kürt halkı içindir.

İşsizler için, yerin yüzlerce metre altında derinleri kazanlar, lav potasının içinde eriyen emekçiler içindir. İnşaata yüksek bir katında ölümler burun buruna gelip, düşmemenin sevincini yaşayanlar için, babasının kovulduğu fabrikaya girmenin ezikliğini yaşayan küçük emekçi eller içindir. Sabahın erken saatlerinde yollara düşüp, 3 YTL için kamyon kasalarında can verenler içindir her şey...

Her şey emekten, haklıdan, alınterinden yana, özgür ve eşit bir toplum içindir.

Onları ki yüreği işçiyle, köylüyle birlikte atan, yeni dünyanın tuğlalarını örmek için yaşamlarının en güzel yıllarını tereddütsüzce devrime adayın halkın savaşçılarıdır. Çoğu insan hayatını, sanki gelecekte

kullanacağı bir elbisenin provasıymış gibi yaşar. Oysa iş hiç de öyle değildir. Sahip olduğumuz ve kontrol edebileceğimiz tek zaman, içinde bulunduğumuz andır. Geleceğimizin yönü, içinde bulunduğumuz bu ana nasıl müdahale ettiğimize bağlıdır. Şehitlerimiz bunun bilinciyle

yaşamlarını geleceği inşa etmek için feda ettiler.

Dersim... Acının kural olduğu topraklar... Zulmün dağ çiçeklerine, kaya yosunlarına kanla hışımınla çöktüğü, köygöçüren, yürekdeşen anıların tanığı, nice zulümlere, nice direnişlere tanıklık etmiş, kanla tarih yazılmış topraklar...

25 Nisan 2000. Yine Dersim, her savaştan önce her tarafa çöken sessizlik, ardından ateş kusan canavarlar, keskin barut dumanları, kurşun vınlamaları, şarapnel ısıklıkları... Ve ölümü kuşanan 7 can. **Yusuf Ayata, Hasan Akyol, Fehiman Bozgurt, Umut İl, Fikret Vural, Zeynel Erdoğan ve Mustafa Toptaş...**

Neyi ifade ediyor bu isimler... Ankara'dan bakınca, "yasadışı terör örgütü"yle mücadele sonucu "ölü ele geçirilen teröristler..." anlamına geliyor.

Ya **Diyarbakır'dan** bakınca... **Batman'dan,** Yüksekova'dan, **Kızıltepe'den,** Bingöl'den bakınca.

Dersim'den bakınca...

Oralardan bakınca neyi ifade ediyor bu isimler...? **"Devrim için verilen savaşta ödenen bedel"** ve aynı savaş sonucu toprağa düşen gerillalar...

Mercan şehitleri... Onlar, Parti'nin yönelimiyle Kürt halkının acılı tarihinin yazıldığı Dersim dağlarını isyan ateşleriyle tutuşturmaya giden birlikti.

Ölümleri boşuna değildi. Onlar inandıkları dava uğruna, tıpkı kendilerinden öncekiler gibi tereddütsüzce ölümün üstüne yürümeyi ve kahramanca savaşmayı öğretiler bize.

Çok şey var onlardan öğreneceğimiz. Nedir, insanı elinde silahla dağlarda savaşmaya iten güç. Onların bitmek bilmez inancı, sınıf mücade-

sinin en zor dönemlerindeki ısrarlarının kaynağı kitlelerin kahredici gücüne duydukları sonsuz güvendi. İşte bu nedenedir ki, onlar Kürdistan'ı, yani en çok ezilen ve en yoksul halkın yaşadığı egemenlerin insanlara kan kusturduğu bu zafer güneşinin ilk doğacağı yeri seçmişlerdi. Çelişkileri en keskin yaşayan emekçi halkın tepkilerini örgütlemeyi görevleri.

Bugün bu gerçeklik kendisini bütün varlığıyla korumaktadır. Türkiye Kürdistan'ında halk hem sınıfsal, hem ulusal olarak acımasızca sömürülmekte bu da onların çelişkilerini derinleştirmektedir. Günümüzde de, ülkemizdeki sınıf mücadelesinin dinamiklerini, Kürt halkının ulusal hareketin mücadelesinden olumlu yönde etkilenen kesimleri oluşturmaktadır. Ulusal hareket önderliğinin reformist tasfiyeci çizgisinin de kuşatmasıyla, Kürt kitlelerinin büyük bir yorgunluk, bezginlik ve yoğun bir barışçı eğilim içine girdiğine dair tespitler doğru değildir. Buna verilecek en güzel örnek Şemdinli'deki saldırı ve provokasyona halkın gösterdiği tepkidir.

Mercan şehitlerinin savaşın en ateşli, en kızgın yerlerine aralamış olduğu kapı yön göstermiştir geride kalanlara... Verilen mesaj **"Devrim'in Kürdistan'ın kuru bozkırlarından başlayacak"** olmasındır. **"Teslim olmayıp direnenler, yılmayıp mücadeleye devam edenler, pusulasını şaşırılmayıp savaşanlar, inancını yitirmeyip hedefine yürümeye devam edenler kazanıyor."** Bugün de kavgada yerini almıştır savaş büyütecek yeni Fehiman'lar, Hasan'lar, Yusuf'lar ve diğerleri...

Şimdi Türkiye Kürdistan'ında savaş daha fazla büyütmenin çağrısıdır yapılan. Kavga yeni Umudlar, Fikretler, Zeynel beklemektedir. Bu çağrı emekçi halkadır. Demiri çekiçle dövüp şekil veren ellere, orağıyla tarla biçen esmer yüzleredir. Okuldaki öğrenciye, sokaktaki işsizdir.

Geleceğimizi elimize almak için harekete geçmeliyiz. Kaybedecek zaman yok. Hayatımızın akışı için bir karar verelim. Denize yansıyan gölgeler ıslanmazlar, tıpkı kendi olmayan insanlar gibi... Bizim tercihimiz hangisiden yanadır? Hep gölge olup asla ıslanmayan olmak mı, yoksa yaşamın, özgür gelecek mücadelesinin ayrıntılarının sırsıklam ıslattığı biri mi?

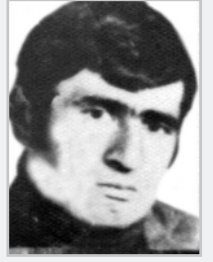
KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ömer Naci Güven: Bahçelievler Lisesi'nin önde gelen devrimci-demokrat öğrencilerinden biriydi. Lisede yürütülen anti-faşist

mücadeleyi hazmedemeyen sivil faşistlerin **21 Nisan 1977** günü okuldan çıkan öğrencilerin üzerine açtıkları ateş sonucu ölümsüzleşti.

Nurettin Gül: 1941 yılında Dersim Mazgirt'e bağlı Kızılcık köyünde doğdu. İşçi olarak faaliyet yürütürken Adana Narlıca'da **26 Nisan 1980'de** sosyal faşistler tarafından pusu kurularak kallesçe katledildi.

Elif Ataklı: 26 Nisan 1981 tarihinde Almanya'da geçirdiği bir kaza sonucu şehit düştü.

Bahar Yıldız: 1963 yılında Dersim'in Nazımiye ilçesinde doğdu. Devletin kolluk güçlerinin takibini atlarmaya çalışırken **1 Mayıs 1982'de** katledildi.

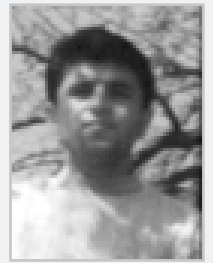

Mehmet Ali Elalmış: Mayıs 1990'da şehit düştü.

Mehmet Kocadağ: 1950 Muş Varto doğumludur. **1 Mayıs 1976'da** kutlanmanın ardından MİT tarafından kaçırılarak katledilmiştir. Türkiye'nin ilk 1 Mayıs şehidi olarak tarihteki yerini almıştır.

Dursun Adabaş: 19 yaşında katıldığı ilk **1 Mayıs'da 1996** yılında TC güçlerinin açtığı ateş sonucu iki devrimciyle beraber şehit düştü.

"Şafahta kazanılan zafer"

"30 yıl önceydi... Saygon'da o sırada "başkanlık sarayı" olan binanın dümdüz olmuş kapılarına vardığımda, Kuzey Vietnam Ordusu'nun Rus yapımı T-54 tanklarından biri, kapıyı açma derdine düşmeden içeri girivermişti. **Güney Vietnam Ordusu (ARVN)** askerleri çimliğin üzerinde, hızla kostüm değiştiren aktörler gibi üniformalarını yırtmaktaydılar. Silahlarını teslim ettiler ve onlara, serbest oldukları söylendi. Askerlerinden ayrılan beş subay, endişeli gözlerle kaldırımda oturuyordu. Yanlarından geçerken bana baktılar ve başlarını eğdiler. ARVN askerlerinin geçmiş haftalarda bana gösterdiği nezaketi hatırlayarak, onlara bir sigara bile ikram edememenin üzüntüsünü yaşadım. Bu sırada Kuzey Vietnam Ordusu'ndan (NVA) genç bir asker, yeni kalashnikof tüfeğiyle işaret ederek beni

parçalanmış kapılara yöneltti.

Karşıdaki parkta, koyu yeşil üniformalarıyla NVA askerleri, eski Molotova kamyonlarından havan topu ve ağır makineler indirmektedir. Kamyon, güneye doğru uzun yolculuğu boyunca olduğu gibi, kamuflajlıydı. Bazı Saygonlular mopedleriyle gelip askerleri inceliyordu: Başlara büyük gelen miğferler, el yapımı sandaletler. Bu sandaletlerin eski traktör lastiklerinden yapıldığı söyleniyordu. **Saygonlular, her türlü güçlüğe rağmen kazanmaya söz veren ve kazanan bu Vietnamlıları ilk böyle gördü.**

(...)

Kuzey ve Güney

Ağustos 1945'de atılan atom bombalarının Tokyo'yu teslim almasından sonra savaş, bitti. Fransız Hindü-

ni'nde (Vietnam, Kamboçya ve Laos) eski İngiliz-Hint ordusunun Komutanı Orgeneral Douglas Gracey, Japon askerlerinin silahlarını almadı. Onlar, isyancıların (Viet Minh), Fransa'nın bölgeyi tekrar sömürgeleştirmesinden önce iktidarı ele geçirmesini önlemek için yardımcı olacaktı.

Ho Chi Minh liderliğindeki Viet Minh, 10 yıl sonra, Fransızlara Dien Bien Phu'da ağır bir darbe indirerek Fransa'nın sömürge politikasına devam etme iradesini yaktı. Fransız sömürgesinin küllerinden, 17. Paralelden bölünen iki Vietnam doğdu: Başkenti Hanoi olan komünist kuzey ve bir dizi rüşvetçi, Fransız yanlısı olan askerbaşkanların Saygon'dan yönettiği güney. (...)*

*İngiliz gazeteci Colin Smit

Güney Vietnam'da her bölge, her ırak, her tepe ve her insanın kendisine ait bir kahramanlık öyküsü vardır. **Amerikan saldırganlarına ve kukllarına karşı mücadelenin büyük senfonisini oluşturan bir öykünün hayat bulduğu coğrafyadır burası.**

Öykünün kahramanları dünya halklarının katili ABD ve onun karşısında direnen Vietnam halkının yiğit savaşçıları. Uzun soluklu bir öyküdür bu. 15 yıl süren, halklara umut olan bir savaşın öyküsü...

Saygon Zindanları

Tarifsiz acıların, türlü işkencelerin baş kahramanı **Ngo Dinh Diem** ABD'den aldığı destekle o güne kadar eşi benzeri görülmemiş bir vahşet uyguladı. İnsanlar aslan kafeslerinde kurşuna dizilir, yılanlarla dolu ölüm hücrelerine atılır. Saygon zindanlarından direnişçilere verilen mesaj "**Ya teslimiyet ya da ölüm!**"dür. Ancak umduklarını bulamamışlardır emperyalistler ve onların işbirlikçileri. İnsanlık tarihinin en utanç verici sayfalarından biri olan Saygon Zindanları'nın karanlık kuytularından kopan çığlık dışarıda halkın yaptığı eylemlerle, sabotajlarla, sokak çatışmalarıyla buluşur. Vietnam halkı artık hep birlikte "**Kahrolsun ABD emperyalizmi**" diye haykırmakta ve bağımsızlık savaşını vermektedir.

Ba Dinh Meydanı

Ho Chi Minh'in güneyi özgürlüğün ilk adımını büyük bir mitingle kazanır. Meydan onbinlerce Vietnamlı'nın coşkulu "**Ho amca**" sloganlarıyla sarsılır. Meydan ikinci büyük mitingini ise Ho amcasız yapmak zorunda kalır. **Nguyen Giap**, Ho Chi Minh'in ölümünden sonra

onbinlerce Vietnamlı'ya hitaben yaptığı konuşmada, "**Hepimiz Ho amcanın silah arkadaşlarıyız. O bize özgür bir Vietnam bıraktı. Güneydeki kardeşlerimizi de özgürleştirmeyi emrediyor**" derken meydan yine coşku ve inançla atılan sloganlarla inlemektedir.

Zaferin yolu Halk Savaşı

'70'li yılların başında çaresiz kalan emperyalizm, zafer kazanmış edasıyla dönemin Savunma Bakanı **Mc Namara**'yı gönderir. **Namara Ba Dinh** Meydanı'nda onbinlerin protestosuyla karşılaşır. Mücadele Halk Savaşı'yla, gerilla savaşıyla birleşmiştir. Namara sadece "**Kahrolsun Yankee**" sesleriyle değil, gerillanın bubi tuzaklarına takılan ABD askerlerinin cesetleriyle de karşılaşır. Çareyi kaçmakta bulan Namara'nın bu kaçışı savaşın kaybedildiğinin de habercisidir.

Verdikleri ağır kayıplar sonucunda korku ve panikle ilerlemeye çalışan ABD askerleri, şafak vakti karşılarında Vietnamlı direnişçileri bulurlar. Vietnamlı direnişçilerle kıyaslanamayacak oranda silah gücüne sahip olmasına rağmen

men öykünün yenilen tarafı ABD olmuştur. Çünkü bu öykünün yazarı Komünist Partiyle bütünleşen halktır.

Bugün Ortadoğu'da da benzer bir hikaye yazılmaktadır. Komünist Parti'nin önderliğinden yoksun olsa da Irak halkı emperyalistlere, Filistin halkı Siyonizme karşı amansız bir savaş vermektedir. Tanklara karşı taşlarıyla üstelik... ABD yenilmeye mahkumdur, çünkü karşısında ağır silahlar, roketatarlar değil kanyla, canıyla direnen bir halk vardır.

1975'te yapılan anlaşmayla işgalci güçler Vietnam'ı terk ederken geride harabeye dönmüş bir ülke, gözyaşı ve ceset bırakıyordu. **Saygon Belediye Konağı** önünde toplanan yüzbinlerce Vietnamlı, omuzlarında silahlarıyla gelen savaşçıları sevinç gözyaşlarıyla karşılıyordu.

Zafer Kızıl Nehir limanının burçlarına dikilen bayrağın dalgalanmasıyla ilan edilmişti. Vietnam halkı bu savaşı kanyla sulayan şehitlerini bugün de Ba Dinh Meydanı'ndaki mozalesinin altında anarak yaşatmaya devam ediyor. **Yüreklerinde bu meydanın tamamen özgürleşeceği günlere hasret besleyerek...**

GÜNDE DÜN...

21 Nisan

1967. Yunanistan'da askeri darbe. Yorgo Papadopoulos komutasında ABD tarafından desteklenen "Albaylar Cuntası" yönetime el koydu.

24 Nisan

1975. Sivil faşistler Site Öğrenci Yurdu'nu bastı. Olayı protesto eden devrimci öğrencilere polis saldırdı. 1 kişi katledildi, 23 kişi yaralandı, 324 kişi gözaltına alındı.

28 Nisan

1945. İtalya'nın faşist lideri Benito Mussolini ve sevgilisi Clara Petacci İtalyan Partizanları tarafından kurşuna dizildi

1960. İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin yaptığı eyleme saldıran polis, Orman Fakültesi öğrencisi Turan Emeksiz'i katletti.

29 Nisan

1945. Sovyet tankları Berlin'e girdi. Sovyet askerleri şansöyelik binasının kapılarını zorlarken, Nazi lider Adolf Hitler, intihar etti.

1 Mayıs

"Emeğin Uluslararası Birlik Mücadele ve Dayanışma Günü"

1886. ABD'nin Chicago kentinde işçiler 8 saatlik iş günü için genel greve gittiler. Polisin ateş açması sonucu, çok sayıda işçi öldü ve yaralandı. İşçi liderlerinden Albert Parsons, August Spies, Adolph Fischer ve George Engel düzmece tanık ve kanıtlarla idam edildi.

1889. II. Enternasyonal, 1 Mayıs'ın, bütün dünyada işçilerin birlik ve mücadele günü olmasını kararlaştırdı.

2 Mayıs

1973. Lübnan ordusunun Filistinli mültecilere saldırmasıyla Lübnan İç Savaşı başladı

4 Mayıs

1972. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idam edilmesini önlemek isteyen dört devrimci Jandarma Genel Komutanı **Kemalettin Eken**'i kaçırmak istedi. Polisin saldırısı sonucu eylemcilerden üçü kaçmayı başarırken Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğrencisi **Niyazi Yıldızhan** katledildi.

“Kentsel Bölüşüm” Projesi’nde halkın payına düşen: Yalancı burjuva medya masalları!

Emperyalistlerin en sağlam uşaklarından birisi olan AKP hükümeti döneminde birçok anti-demokratik yasa Meclis’ten geçti, birçok demokratik hakka ve hak arayışına saldırıldı/saldırılıyor. Neredeyse kamuya ait her şey özelleşti/özelleştiriliyor da. Tüm bu saldırılar yaşanırken, saldırıların manken, topçu, popçu üçgeni etrafında dönen medya ayağındakiler, başını çektikleri yoz kültürle “oyalamanın” dışında, bir de, “çok politik” olan toplumun diğer kesimleri için, oyalanacak bir “siyasi mesele” buluyorlar. Halk bu “siyasi meselelerle” uğraşırken, aynı dönemde Genel Sağlık Sigortası, Kentsel Dönüşüm Projesi, Türk Petrol Yasası gibi yasalar bir bir hayata geçirilmeye çalışılıyor.

Dünyanın ve ülkemizin gündeminin çok hızlı bir şekilde değişmesi/ de-ğiştirilmesinin yanısıra bir de yerel gündemler var. Genel gündemler kadar hatırda kalmayan, bir kere “gündem” olup, daha sonrasında unutulmuş ya da birilerince unutturulan gündemler.

Emperyalistlerin en sağlam uşaklarından birisi olan AKP hükümeti döneminde birçok anti-demokratik yasa Meclis’ten geçti, birçok demokratik hakka ve hak arayışına saldırıldı/saldırılıyor. Neredeyse kamuya ait her şey özelleşti/özelleştiriliyor da. Tüm bu saldırılar yaşanırken, saldırıların manken, topçu, popçu üçgeni etrafında dönen medya ayağındakiler, başını çektikleri yoz kültürle “oyalamanın” dışında, bir de, “çok politik” olan toplumun diğer kesimleri için, oyalanacak bir “siyasi mesele” buluyorlar. Halk bu “siyasi meselelerle” uğraşırken, aynı dönemde Genel Sağlık Sigortası, Kentsel Dönüşüm Projesi, Türk Petrol Yasası gibi yasalar bir bir hayata geçirilmeye çalışılıyor.

İşçi-Köylü Gazetesi olarak, uzunca bir süredir, yarattığı tahribatları görülen, parça parça saldırılar şeklinde gerçekleşen **Kentsel Dönüşüm Projesi** hakkında bir dizi haber yaptık/yapıyoruz. Bu sayımızda konunun, daha çok halkın neler yaşadığı yönünü anlatmaya ve bir kısım bölgelerin, genel olarak durumu hakkında bilgi vermeye çalışacağız.

Halkın payına düşen: Kardeş halkların birbirine yabancılaştırılması

Proje kapsamında “dönüştürülmesi” planlanan yerlerden birisi de İstanbul’un **Beykoz İlçesi. Karadeniz Bölgesi**’nden gelen insanların çoğunlukta olduğu, büyük bir tarikat/gericilik potansiyelinin var olduğu, boğazın çıkışında yer alan, **Acar Kent** gibi ciddi rantların olduğu, tarihi yalıların

bulunduğu, **Kanlıca**’dan, **Anadolu Kavağı**’na kadar çok güzel bir manzara ve sağlam bir toprak zemine sahip olarak tanıdığımız bir semt Beykoz. Beykoz’a gittiğimizde gördük ki, **Kentsel Dönüşüm** hakkında fikri olan yok gibi. Gençlerin, badigard, şoför ve güvenlik olmak gibi idealleri var. Güzel bir yer olmasına karşın sosyal yapılaşma yok denecek kadar az, sadece zenginlerin hafta sonu “kaçamaklarını” yaşadıkları sayfiye yeri olarak ideal duruyor. Yasanın görece kendisini daha çok hissettirdiği dönemlerde bir hareketlenme olmuş, ancak yıkımlar, “kaçak yapı” olarak lanse edilmiş. Seçim zamanında yapılmasına izin verilen yapılar, sonrasında “kaçak yapılaşmaya karşı savaş” ilanı gibi görünmüş halkın nezdinde. Bunlar kısmen doğru bahaneler, ancak işin özünde, önce yıkılması en kolay ve en “meşru” gösterebilecekleri evleri yıktıkları gerçeği var. Yani bir taktik olarak yeni yapılan “kaçak yapıları” yıkıyorlar, daha sonrasında ise, “işgalciler” diyerek eski yapıları da yıkıyorlar. İsmi vermek istemeyen bir-iki kişi, “ben burada seçim döneminde kat çıktım. Ben AKP’ye oy vermedim, buraya gelen polisler 200 YTL rüşvet verdim. Sadece ben değil bir sürü insan yaptı, seçim döneminde her yerden çivi sesleri geliyordu. O zaman bir sürü yaygara yaptılar, ‘seçim döneminde yapılan evler yıkılacak’ diye. Ama bir şey olmadı, bunlar hep politika, oy toplamak için yapıyorlar. Kaçak yapanın da yapmayanın da gönlünü almak için, yapana göz yumuyorlar, yapmayana da yıkacağız diyorlar” şeklinde uzun uzun anlatıyor kimin nasıl rant elde ettiğini. Bölgenin gerici-milliyetçi unsurlarını, feodal değerlerini de kullanarak yıkım döneminde halkın birliğini engellemekte zorlanmıyor Belediye. Her yerde olduğu gibi yine “böl-parçala-yönet” politikası işliyor, halk arasına nifak sokuluyor. Sadece belli evlerin, mahallelerin ya da belli tarihlerde yapılan evlerin yıkılması da yine halkın kafasında çelişki yaratan, birliğini engelle-

yen konulardan. Kentsel Dönüşümü Projesi’ni bilmeyen halkın, ortalıkta dolaşan “herkes kira öder gibi ev sahibi olacak” yalanlarına da gerek kalmadan, en azından bir kısım halkı evinden, “hiçbir masrafa girmeden” edebilecekleri bir durum söz konusu.

Beykoz Belediye Başkanı Basın Danışmanı **Zeynel Yaman** ile yaptığımız görüşmede, “Kentsel Dönüşüm olarak somut bir faaliyet yok burada” diye başlıyor anlatmaya. Ancak ilerleyen dakikalarda, verdiğimiz örneklerle de birlikte biraz “dönüyor”, “Yıllarca, belki 15-20 yıl kadar sürececek bir süreç var” diyor. Belediye olarak özellikle belirledikleri birkaç semt var, daha bilinçli olan. Buralar için “sorunlu yer” şeklinde ifadeler kullanarak, “biliyorsunuz Ümraniye’de 1 Mayıs Mahallesi var. Buralar siyasi yerler ve sorun oluyor. Yıkımlar çok ciddi sosyal sorunlara yol açabilecek durumda. İnsanların rızası alınmadan yapılamaz, bu da yasal anlamda sıkıntı demektir. Örneğin insanların evini yıkınca, o insanları bir yere yerleştirmek lazım, onun için önce belediyelere ait yerlerden başlayarak, parça parça yapmak gerek dönüşümü, yoksa altından kalkılamaz. Beykoz’daki arsaların % 98’i işgal, bu arsaları satamaz, çünkü satarsa işgali meşrulaştırmış olur. Bu işi sadece bir

inşaat faaliyeti olarak görmek yanlış olur, bu çok uzun bir sürece yayılan sosyal bir olaydır. Belediye’nin projeyi sonuna kadar götüreceği bütçesi, sosyal çalışmaları olması gerekir. Şu ana kadar dar gelirli insana yönelik üretilen bir konut yok” diyor. Bunu söylerken de şöyle ekliyor, “daha önceden kendi yaşadığım yer için söylüyorum, buralarda okul yok, sosyal alan yok, yol yok. Beykoz için de durum çok farklı değil, kimi köyler mahallelerden daha iyi. Neden? Çünkü buralar gelir düzeyi yüksek insanlar tarafından imar ediliyor.”

Halkın payına düşen: ???

Kentsel Dönüşüm yıkımları için çok çeşitli bahaneler uyduruluyor, genel ve yerel yönetimler tarafından. Bu bahaneler semt ve şehirlere göre değiştiği gibi insanların kültürel değerlerine göre de değişiyor şüphesiz. Deprem, sel gibi doğal afet riski olan yerler, sit alanları, yeşil alan, hazine arazisi, çarpık yapılaşma, sosyal refah, kültürel gelişmemişlik vb. **Peki bundan önce böyle sorunlar yok muydu?** Neden şimdi ve neden bazı ortak özellikleri olan semtler seçildi? Belli ki bu işin arkasında Acarların onlarca katı rant elde edecek olan inşaat tekel-leri var.

Kentsel Dönüşüm Projesi'nden çok fazla haberdar olmayan mahalle halkı, yıkımın ne için yapıldığını tam olarak bilmiyor. Hatta yıkım yapılanaya kadar "yıkım" söylentilerine inanmayarak evlerini yapanlar dahi var. Halkın verdiği bilgilere göre, eski Belediye Başkanı mahallenin ortasında büyük bir araziye yolsuzluk yaparak seçim döneminde kendi üzerine geçirmiş.

Örneğin Kartal ve Pendik için "İstanbul'un yeni merkezi" sloganı kullanılırken, bunun nasıl olacağına dair bir bilgi yok. Daha çok duyum şeklinde gelişen bilgilere göre, Kartal Topselvi Mahallesi'nde büyük alışveriş merkezleri ve beraberinde toplu konutlar yapılması planlanıyor. Yine Pendik için aynı şeyler geçerli. Örneğin Pendik Aydos Mahallesi için söylenen ve daha önce edinilen bilgilere göre, yakınlarında bulunan, havaalanı, Formula 1 pisti, Deri Sanayi, Tersaneler gibi unsurlar göz önüne alınarak, arazinin düz ve çok elverişli olmasını da hesaba katarak, büyük fuarların, otellerin, tenis kortlarının ve tabii toplu konutların kurulabileceği yönlü duyum ve bilgiler mevcut. Bir diğer ve önemli duyum ise, havaalanı çevresinin boşaltılmasının nedeninin, NATO uçaklarının, ileride burayı kullanması için olduğu yönünde.

Halkın payına düşen: Evsiz kalmak

Pendik Aydos Mahallesi'nde yapılan "dönüşümün" sonuçları somut bir yüksekliğe ulaşmış. Mahallenin dört bir tarafını TOKİ, KIPTAŞ konutları villaları sarmış durumda. Bazı konutların içinde 3-5 tane yıkılmayı bekleyen ev kalmış. Aydos Mahallesi'nde durum hiç de iç açıcı değil. Gittiğimizde insanlar, "çok geç kaldınız, yıkacaklar evimizi, yapacak bir şey kalmadı" diyor. Yıkımlar zamanında devrimcilerin halkla birlikte hareket ederek kolluk güçleriyle ciddi çatışmaların yaşadığı bir geçmiş de olan mahallede, yarı özlem, yarı umutsuzluk dolu bir anlatım var o günlere ilişkin. Şimdilik hali hazırda yıkılan evlerin yerine yeni konutları yapmakla ilgilenen TOKİ ve KİP-

TAŞ, genel kaniya göre diğer evleri de yıkmak için seçimlerin geçmesini bekliyor. Projenin geçici bir süre için "durmuş" olması halkı tereddütte bırakıyor. Kentsel Dönüşüm, yıkım derken bir şaşkınlık içinde, "nasıl olur? Biz daha yeni yaptık evimizi nasıl yıkarlar?" şeklinde haklı tepkilerini gösteriyorlar. Örnek vermek gerekirse, mahallede evi yıkılan bir kişinin başına şunlar gelmiş; Belediye evini yıkıp, Kartal Uğur Mumcu Mahallesi'nde bir yer göstermiş. Ancak ev harabe bir halde. Ev sahibi haliyle kabul etmemiş ve hala Belediye ile arasındaki anlaşmazlık devam ediyor. Bu evi gösterirken, yıkılan evin enkaz parası veriliyor, yeni gösterilen evin maliyetinden bu para düşülüyor ve geri kalanını kendisi vermesi için borçlandırılıyor. Ya da isteyene moloz parası veriliyor, ne yaparsa yapsın gibilerinden.

Aydost Mahallesi için bazı bilgiler vermek gerekirse, 2007 Ocak ayında Şahintepesi denen mevkideki evlere, evlerini boşaltmaları için ikaz kâğıdı gelmiş. Evlerin büyük çoğunluğu boşaltılmış, birkaç ev dışında. Sülüntepe'de işgâl cezası diye 3'er milyar ceza kestiler. Mahalle halkı tapularını almak istediğinde, Milli Emlak arazisi olan yerler için, "tek tek satamayız, ancak toplu olarak alırsanız satarız" denilmiş. Toplu olarak satın almak istese bile çıkartılan fiyat 8 trilyon! Yani ödemeleri elbette imkânsız. Ayrıca bölgede yapılan konutların bazıları, yeşil sermaye-mafya karışımı Albayraklar ile ortaklaşa yapılıyor. Kentsel Dönüşüm sonrasında alacakları evlerini 10 yıl boyunca satamıyorlar.

Yıkımlara karşı, başta Gülsuyu Mahallesi olmak üzere, Başibüyük gibi yeni atağa kalkan mahalleler de var. Yeni örgütlenme ve direnme yöntemlerini keşfetme yolunda ilerliyor bu öncü denebilecek mahalleler. Ancak henüz hazırlıklı olmayan ve bu yönlü bir örgütlenme içine girmemiş olan mahallelerde yeni yıkımlar gündemde bugünlerde.

Kentsel dönüşüm canavarı Konaşlı'da!

12 Nisan Perşembe günü sabah saatlerinde Tuzla/Aydınlı'ya bağlı

Konaşlı Mahallesi'nde Belediye ekiplerince "Kaçak yapı" gerekçesi ile yıkım gerçekleştirildi. Sabah saat 08.00 sıralarında gelen Belediye ekipleri bir evi tamamen, iki evi de kısmen olmak üzere toplam üç evi yıktılar Aydınli'da. Bunun üzerine toplanan mahalle halkı ile yıkım ekipleri arasında arbede yaşandı. Çıkan arbede sonucunda yıkım ekipleri mahalleyi terk etmek zorunda kaldılar. 3 kişinin yaralandığı ve hastaneye kaldırıldığı öğrenilirken, mahalle halkı, daha önceden kendilerine hiçbir bilginin vermediğini, yıkımların tamamen bir komplo sonucu gerçekleştiğini belirterek, öfkelerini "yıkımlar durduruldu diye bir sürü afiş astılar sağa sola, şimdi gelmiş 20 yıllık

Yıkımlara karşı, başta Gülsuyu Mahallesi olmak üzere, Başibüyük gibi yeni atağa kalkan mahalleler de var. Yeni örgütlenme ve direnme yöntemlerini keşfetme yolunda ilerliyor bu öncü denebilecek mahalleler. Ancak henüz hazırlıklı olmayan ve bu yönlü bir örgütlenme içine girmemiş olan mahallelerde yeni yıkımlar gündemde bugünlerde.

emeğimizi yıkıyorlar. Madem yıkıktınız daha önce neden yapmamıza göz yumdunuz" şeklinde ifade ediyor.

Mahalle halkı yıkım günü, Aydınli girişinde bekleyen yıkım ekiplerine karşı bekleyişini sürdürdü. Evi yıkılan Fehmi Akman, "bir süre önce bize 2.900 YTL para cezası ve yıkım kararıyla ilgili bir kâğıt geldi. Ancak parayı 1 ay içinde ödememiz gerektiği belirtilen kâğıtta evi ne zaman yıkacakları

yazmıyordu. Bugün evimizi yıkmaya geldiklerinde de bizim haberimiz yoktu. Herkesin işte olduğu bir saatte gelip yıktılar" şeklinde konuşuyor. Seçim dönemlerinde yapılan ve sonrasında da yapılmaya devam edilen evlerin, yapımlarına kimsenin müdahale etmediği, yol, elektrik, su, doğalgaz gibi hizmetlerin getirildiği mahalle usulsüz olarak yıkılıyor, şeklinde durumu açıklıyor mahalle halkı. Belediye binasının da kendi evleri gibi imarı olmadığını belirten mahalle halkı, "o zaman belediye binasını da biz yıkalım, ne de olsa orası da kaçak" şeklinde tepkilerini dile getiriyor.

Kentsel Dönüşüm Projesi'nden çok fazla haberdar olmayan mahalle halkı, yıkımların ne için yapıldığını tam olarak bilmiyor. Hatta yıkım yapılanaya kadar "yıkım" söylentilerine inanmayarak evlerini yapanlar dahi var. Halkın verdiği bilgilere göre, eski Belediye Başkanı mahallenin ortasındaki büyük bir araziye yolsuzluk yaparak seçim döneminde kendi üzerine geçirmiş.

Ertesi gün yürüyüş yapmak isteyen mahalle halkını jandarma âdete "terörist" ilan etti. Yürüyüş için jandarmadan izin isteyen Konaşlı Güzelleştirme Derneği Başkanı'nı, "Dernek'te toplantı olursa, yürüyüş yaparsanız ve derneğe mal olan bir şey yaparsanız, seni örgüt lideri diye tutuklarım haberin olsun. Kaç çocuğun var senin? Sürünürsün yazık olur ona göre!" diyerek tehdit etmiş. Belediye ise yıkımların devam edeceğini söyleyerek halkla görüşmüyor. (Kartal)

İşçi-köylü'den

Yükseltmek için mücadeleyi, kitlelere gidelim, kitlelere güvenelim! Kitlesele ve Militan bir 1 Mayıs için Hazırlanalım

Dünya üzerindeki gelişmeler, **karmaşık**; karmaşık olduğu kadar kitlelerin mevcudunda karşı seslerini yükselttikleri bir dönemin ışığa çıkmaya başladığını göstermektedir. Bahsini ettiğimiz **"karmaşık"**lık dünya ölçeğindeki eşitsiz gelişmenin sürgit devamı, kapitalist krizin yaygınlaşp derinleşmesi, uluslararası tekelleci sermayenin saldırganlığının şiddetlenmesi, emperyalistler arası çatışmaların ve çelişkilerin artması, mevcut yönetimlerin zayıflamasına paralel sınıf savaşının **yoğunlaşması** olarak kavranmalıdır.

Dünya, bir avuç efendi, uşak ve asalak dışında kalan yüz milyonlarca insan için **"cehennem"** koşullarında yaşanmaktadır. Bu durumun her geçen gün daha kötüye gittiği, keskinleşen ve derinleşen çelişkilerin, ezilen halklar ve uluslar cephesindeki kaynaşmayı artırdığı, bir dizi ülke ve **bölgede dipten gelen bir dalga olmaktan çıkıp yüzeye vurmaya** başladığı koşullarda, önderlik ve örgütlülük sorunu kendini dayatmaktadır. Hamle üstünlüğünü yitirmek istemeyen ABD önderliğindeki emperyalistlerin pervasız ve de barbarca geliştirdiği saldırı ve işgal-ler kendilerine getirdiğinden fazla götüren bir fatura çıkarmıştır. Bölgede kurduğu askeri kontrol ve denetimin sağlam dayanakları ve güvenli altyapısı oluşturulamamış; parçalı yapısına, ciddi zafiyetlerine, elverişsiz koşullarına karşın, halktan aldığı destek sayesinde Irak direnişinin beli kırılmamıştır. Filistin, Lübnan'daki mevziyle beraber, Siyo-

nist İsrail devletine karşı koyuşu şahsında emperyalizme direniş sembolü olmayı sürdürüyor.

Ülkemizdeki süreç dünyadaki gelişmelerden esas olarak bağımsız ve kopuk bir seyir izlememekle beraber, doğaldır ki kendine özgü farklılık ve dinamiklere sahiptir. Özellikle son süreçte Cumhurbaşkanlığı seçimlerine kilitlenen ülke gündemi, klikler arasındaki dalışın ivmelendiği bir dönemin kendisini ifade ediyor. Ankara Tandoğan'da emekli generallerin öncülüğünde organize edilen **"Cumhuriyet'e sahip çıkıyoruz"** mitingleri ile birleştirilen **"tepkiler"** devam ediyor. **"Darbe"** tartışmalarını gündeme getiren günlük tartışmalarının akabinde Nokta dergisine yapılan baskın, belgelerin bizzat genellemeylik tarafından incelenmeye alınacağı haberlerinin yayınlanması, ülkemizdeki saldırı dalgasının anlaşılması açısından oldukça çarpıcı örnekleri oluşturmaktadır.

Yaşar Büyükanıt **"merakla"** beklenen açıklamasında ise yine Kürt halkı merkezli saldırıların devam ettireceğini açık bir şekilde ifade etti. Cumhurbaşkanlığı gibi oldukça **"kritik"** bir konuda düşüncelerini açıklayan askerin bu **"olgun"** açıklamaları medyanın desteği ve alkışlarıyla kamuoyuna yansıtıldı. Bu gelişmeler ülkemizde bir süredir estirilen milliyetçi-şoven dalgayla birleşerek varlığını korumaya devam etmektedir. Sınıf mücadelesi tehdidi karşısında geliştirilen bu saldırılar askeri operasyonlarla birleştirilerek devam

ettiriliyor. Türkiye Kürdistanı'nda birçok ilde başlatılan askeri operasyonlar tüm hızıyla devam ettirilirken, sınır ötesi operasyon tartışmaları da gündemde tutuluyor.

Asker cenazelerinin şova dönüştürülerek, sivil faşistlerin gövde gösterisine haline getirilmesi ise bu sürecin bir parçası olarak şekillendirilmekte.

Bu ve bu süreci tamamlayan bir dizi saldırıların geliştirildiği bir süreçle bizler 2007 1 Mayıs'ına hazırlanıyoruz. İstanbul'da görünen yüzüyle iki ayrı 1 Mayıs kutlaması şekillenecek. Son yıllarda gelişen alan tartışmalarına kilitlenen 1 Mayıs; kiteselliği ve egemenlerin geliştirdiği saldırılara yanıt olmanın önüne geçen bir tartışma olarak şekillenmektedir. Bizler açısından önemli olan ise bu sürecin nasıl işletileceği ve şekillendirileceğidir. Görevlerimizi yerine getirmekle sınırlı bir anlayışla mı ele alacağız, yoksa **kitlelerle zayıflayan bağlarımızın yeniden canlandırılması** ve güçlendirilmesini mi hedefleyeceğiz? Kritik soru budur. Ön çalışmada ve alanda geniş kitlelerin gündem ve sorunlarını anlama ve kavramaya dönük bir çalışma mı yapacağız, yoksa önceden bizce öne çıkarılması gerektiğini düşündüğümüz gündemlerle mi süreci ele alacağız? 1 Mayıs'ta **"kendimizi"** mi yoksa kitlelerin sorunlarını da kapsayan ve çözümünü de sunan şiar ve sloganlarımızı mı haykıracağız? Tüm bu sorular çoğaltılabilir. Şurası açık ki, yaşadığımız sorunların temelinde en genel ifadesiyle **devrim sorununu** nasıl kavradığımız ve algıladığımız gerçeği yatmaktadır.

Bizler yetmezliklerimizden farkındayız. Ancak burada öne çıkan bu gerçeği değiştirmeye yönelik adımları atma iradesinin ortaya konulmasıdır. Önümüzdeki dönem tüm bu fırsatları yaratma, üzerimizdeki ölü top- rağın yaratılmasına ilişkin gündemlerle yük- lüdür. Bu sadece belli takvimsel günlerin olması anlamında değil, aynı zamanda egemenlerin kitlelere yönelik saldırılarının boyutlarının artması ve yoğunlaşması anlamında da bize çok önemli fırsatlar vermektedir. Yukarıda özetlediğimiz panorama içerisinde, gi-

dereği ağırlaşan tablonun ezilenler cephesini oluşturanlar, toplumsal kanamayı yer yer hareketlenerek kaynaşmaya dönüştürmektedir. Ne var ki bu kaynaşmanın kitle eylemlilikleri boyutuyla yüzünü iktidara çevirecek bir hareket düzeyine varmadığı, derelerin ırmaklarda buluşmadığı, kendiliğinden oluşan kimi ırmakların ise denizlere açılma perspektifi taşımadığı açıktır.

Elbette bu gerçeklik değişecektir. **Hiçbir hareket sabit, tekrara mahkum bir düzlemde ilelebet var olamaz; değişerek, değiştirerek, aşındırarak, parçalayarak belirgin bir sonuca doğru ilerler.** Marksist-Leninist-Maoistler yığın hareketinin tarihsel akışı hakkında açık, ispatlanmış görüşlere sahip oldukları ölçüde geleceğin rengarenk, karmaşık, sayılmayacak denli kanelanından bahsedildiği yerde ana akışı tespit edecek güce, kudrete sahiptirler. Akışa doğru bir yön vermek, onun ana yönünü saptamak, belirleyici yanını kavramakla mümkündür. Bu sorumluluk en basit ifadeyle, ağırdır. Ancak biz biliyoruz ki, kitlelerin talepleriyle bütünleşmede, sözünü ettiğimiz nesnel koşulları değerlendirmede ilerleyebilirsek, yönümüzü bunlara çevirebilirsek, bunlara uygun bir çalışma yapmayı kavrayabilirsek azımsanmayacak gelişmeler sağlayabiliriz. **Bu, yönelimin kaçınılmaz başarısının maddi koşuludur.**

Proletarya Partisi'nin açıklanan **8. Konferansında** belirlenen yönelim bundan sonra partinin üzerinde yürüyeceği çizgidir. Bu yönelime sıkı sıkıya sarılarak, devrime sunacağımız hizmetle sınırsız ve sömürsüz dünyaya yürümek zor değildir. Bu yıl kutlanacak olan 1 Mayıs'ı 77'de Taksim Meydanında şehit düşenlerimizin, '90, '91 Mayıs'ında Harbiye'de yarattığımız direnişin ruhu, direngenliği ve kiteselliği ile kilitlenerek hazırlanalım. Görevlerimizi sınırlara hapsedmeden, yapacaklarımızı yaptıklarımızla değil, yapmamız gerekenlerle kıyaslayarak, ufukumuzu genişletip, ruhumuzu militanlaştırarak ve yeni sürecin ihtiyaçlarını doğru bir şekilde kavrayarak sürece hazırlanalım.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri vesilesiyle; Göçmen ve yabancılara yönelik saldırılara son! Göçmenlere tam hak eşitliği bağlamında oy hakkı!

İçinden geçilen süreç, hiç şüphe yok ki ekonomik-sosyal saldırıların genel olarak bütün dünyada her zamankinden daha fazla pervasızlaştığı bir süreçtir. Uluslararası konjonktürde her geçen gün daha da kızgınlaşan emperyalistler arası ekonomik çelişkiler, emperyalist ülkeleri pay kapma yarışında biraz daha saldırgan kılmaktadır. Ne var ki bu saldırganlık, sömürge/yarı-sömürge ülkelerde, tıpkı Ortadoğu bölgesinde olduğu gibi savaşa ifade edilse de, aynı saldırganlık gereksinimi emperyalist ülkelerde sosyal hak gasplarını açıktan hedef alarak ifade edilmektedir. Fransa'da yaşayan Türkiyeli göçmenler olarak hissettiğimiz ekonomik ve sosyal sorunların kaynağını açığa çıkarmak için bu görülmelidir.

Yaklaşan seçimler sürecinde politik gövde gösterisinde bulunan/bulunacak olan **adayların konuşmaları, sermaye sahiplerinin içinde buldukları ekonomik krizi demagojilerle kapatma ve göz boyama girişiminden başka bir şey değildir.** Ne burjuva liberal "anti-liberal sol"un (Fransız "Komünist" Partisi -PCF- misali) halkçı söylemlerle süslü ajitasyonları, ne de anti-sosyal "sosyal sol"un ("Sosyalist" Parti -PS-misali) sosyal söylemlerle dolu programı; hiçbir politik-medyatik gövde gösterisi Fransa'da sol adına hareket eden bütün adayların cumhurbaşkanı olduktan

sonra emperyalist burjuvazinin gereksinimlerinden kaynaklı yapacaklarını gizleyemez.

Nitekim başta işçi sınıfı olmak üzere **geniş halk yığınlarının çıkarını gerçek anlamda savunan bir partinin yoksunluğu**, Cumhurbaşkanlık seçimlerinde sorunların çözümünde kitlelere ışık tutacak düşüncesiyle herhangi bir adaya oy vermek, kendi kendini avutmaktan ve aldatmaca bir çizgi takip etmekten ileri olmayacaktır. Bu da hiç şüphesiz, Fransız burjuvazisinin ve bu uğurda kitleler arasında ideolojik bilinç kırıklığını örgütleyerek körükleyen revizyonizmin ekmeğine yağ sürmek olur. "Anti-kapitalizm" ve benzeri kavramları dillerinden düşürmeyen "Devrimci Komünist" Lig (LCR) ve İşçi Mücadelesi (LO) gibi Troçkist partilerin göçmen isyanı sürecinde, CPE'ye karşı eylem sürecinde, oturum hakkını talep eden Cachan göçmenlerinin açık grevi direnişi sürecinde vs. sergiledikleri duruş ve pratikte takındıkları tavır (medyada değil, pratikte) eylemlere katılan kitleler tarafından bilinmektedir. **Eylem kırıcı,**

amacının saptırılması gibi çabaları, cumhurbaşkanı olduklarında sergileyecekleri duruşu açıkça ifade etmektedir. Bu da kuşkusuz **"göçmenlere tanıyacakları haklar"** tartışmasının esasta Fransız burjuvazisinin giriştiği klik çatışmasında seçme hakkı olan göçmenlerin üzerinde oynanan oyun olduğu görülmektedir/görülmalıdır. Bizler, daha düne kadar göçmenlerin hakları için sokağa inme cesaretini kendinde görmeyen burjuva solcuların oynadıkları oyunun aleti olmaya hiç de niyetimizin olmadığını bir kez daha ilan ediyoruz.

Gerçek olan şudur ki Cumhurbaşkanı adayları arasındaki fark nitel değil, niceldir. Sorun, emekçi yığınların nasıl sömürüleceği sorunudur. 'Sol'cusundan sağcısına, 'devrimci'sinden faşistine bütün adaylar, Fransız sermaye sahiplerinin sömürü mekanizmasının daha fazla verim alabilmesi için **kitlelerden gelebilecek tepkileri önceden önleyici programlar** sunmaktadırlar. İstisnasız bütün programlar incelendiğinde görülebileceği gibi, kim seçilirse

seçilsin, işçilere, köylülere, öğrencilere, memurlara, göçmenlere vs. bütün emekçilere biçilen rol **aynıdır.**

Tavrımız açıktır; emeği gasp edilen yerli göçmen bütün emekçilerin haklarını savunanlar olarak seçme hakkına sahip göçmen Türkiyeli emekçilere çağrımız, sermaye sahiplerine şu veya bu yöntemle hizmet eden, özellikle faşizan uygulamaların yeni çıkarılan yasalarla sıklaştığı bir süreçte pas tutmuş sömürü çarkına sosyal kavramlarla süslü sahte pansuman sunan adaylar karşısında uyanık olma çağrısıdır. Yine çağrımız, gelişen sosyal hareketlilik içinde, emperyalist Fransa'nın başta göçmenlere karşı olmak üzere bütün halka karşı yürüttüğü ekonomik-sosyal saldırıları geri püskürtme mücadelesinde bulunma ve bu konuda duyarlı olma çağrısıdır. Son olarak çağrımız, Fransa devletinin tüm saldırılarına rağmen Türkiyeli göçmenlerin devrimci mevzileri olan derneklere her zamankinden daha fazla sahip çıkma, anti-demokratik uygulamalara ve ekonomik-sosyal hak gasplarına karşı örgütlenip mücadele etme çağrısıdır.

Haklarımızı Gasp Edenlere Karşı Örgütlenelim!

Göçmenlere Eşit Haklar Temelinde, Seçme-Seçilme Hakkı Verilsin!

(Mart 2007, FTİF Örgütlenme Komitesi)

İdeolojik savaşa koşut bir savaş: Kültür Savaşı

Tarih sahnesinde ezen ile ezilen arasındaki çelişki açığa çıktığı günden bugüne, toplumun her bireyi bu çelişki içinde yönlere birine dayanarak varlığını sürdürmektedir. Adına sınıf mücadelesi tarihi denilen, insanlık tarihi incelendiğinde görülecektir ki, bir avucu doldurmayan ezenler, yığınlarca ezilenin emeğini hayatın her alanında uyguladıkları baskıyla sömürmüş, kanını emmişlerdir. Her alanda uygulanan baskı, her bir alana özgü direniş geleneğini de beraberinde doğurdu. Ne var ki, çürümüş kapitalizmin sancılandığı günümüzde ifade edilmelidir ki, burjuvazinin yüzyılları kucaklayan iktidar deneyimi karşısında proletaryanın iktidar deneyimi sayılı haldedir. **Tarihsel olarak ilerleyen toplumların değişim süreçleri ağır, sancılı ve zorlu olmuştur.** Öyle ki burjuvazi, tarih boyu süregelen direnişlerin ezilenlerin lehine sonuç darbesinin verildiği dönemleri inceleyerek, proletaryanın görev edindiği nihai darbeyi vurma anını önceden engellemenin çabasını vermektedir. **Nitekim bu çaba hayatın üç temel alanı olarak ekonomik, siyasal ve kültürel alanlarda kendini ağır, çok ağır bir şekilde hissettirmektedir.**

Türkiye'nin kapitalistleşmesine Osmanlı'dan bu yana pranga vurularak emperyalizm ve proleter devrimler çağında sanayileşmiş ve sermaye ihracını gerçekleştirebilen ülkelerin eklemek, su ve hava gibi ihtiyaç duydukları sömürge, yarı-sömürge ülkeler listesine "**Türkiye Cumhuriyeti**" adı yazılmıştır. Bu iktisadi pranganın gereği, TC'nin sahip olduğu yarı-sömürge karakterinin bir sonucu olarak ülke sermayesinin milli birikimi emperyalistlerce IMF ve DB aracılığıyla engellenmektedir. Ülke toprağını, ırmaklarını, dağlarını satışa çıkaracak kadar emperyalistlerin dayatmaları karşısında acizleşen Türkiye'nin komprador burjuvazisi ve büyük toprak ağalarının iktidar aygıtı işçileri, köylüleri, küçük esnafı, öğrencileri, bütün emekçi yığınları azgınca sömürmekte ve haklarını emperyalizme yedirmek üzere gasp etmektedir. Her sektörde görülen özelleştirme, iktisadi alandaki bu saldırı politikasının ürünü olarak örnek teşkil etmektedir.

"**Siyaset, ekonomizmin uzantısıdır**" der Lenin. Siyasetin bu bilimsel açıklaması, iktidar aygıtının, sahip olduğu ekonomik bakış açısının siyasetini ürettiğinin sonucudur. Nitekim milli sermaye birikimi sürecini tamamlama(ya)mamış ve ülke burjuvazisi bu anlamıyla emperyalist yağma karşısında güçsüz olan bir ülkenin iktidar yönetimi, sömürüye karşı gelişebilecek her türlü başkaldırıyı bastırmanın yolu olarak üst yapıdan yayılan sistemli faşizme başvurur. Türkiye'de Kemalizm olarak ifade edilen faşizmin ülkemize uyarlanmış siyaseti, Osmanlı'dan devraldığı barbar geleneği ile bugüne dek süregelmiştir.

TC'nin bu siyaseti ve ekonomisi, ülke

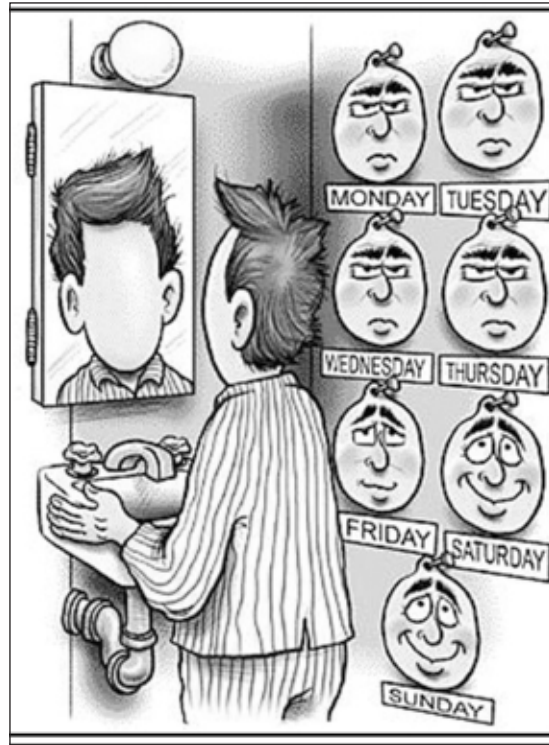
halkı üzerinde bir baskı oluşturmaktadır. Ne var ki buna rağmen, TC'nin karakterini açığa çıkarmış bir komünist olarak **İbrahim Kaypakkaya**, rehber edindiği MLM bilimsel eylem kılavuzuna dayanarak Türkiye halkının kurtuluş güzergâhını çizmiştir. **Yarı-sömürge, yarı-feodal ekonomik politikanın ortadan kalkması ve yerine asgari program olarak sosyalizm önceli Halk Demokrasininin ekonomik politikasını uygulamanın yegâne yolunu göstermiştir.** Bu yol "**uzun ve çetindir**". Çetinliği, bu güzergâhta küçükten büyüğe atılan her adımda Kemalist devletle onun yıkılmasını halkın kurtuluşu için gerekli gören komünistler arasında kıyasıya bir savaşımın olduğunda aranmalıdır. 1972'den bu yana Proletarya Partisi'nin önder kurmayı, savaşçıları ve militanları sınıf savaşımında Kemalist devlete karşı sergilediği duruş, sahip olduğu MLM bakış açısının ideolojik yansımasıdır; devrimci kültürün kırdı, şehirde, okulda, zindanda dışa vurumudur.

Mao, kültürün tanımlamasını yaparken, kültürün, toplumun siyasetinin ve ekonomisinin ideolojik yansıması olduğunu belirtmektedir. Nitekim yarı-sömürge yarı-feodal karakterli bir ekonomik-sosyal politikaya sahip Türkiye'de, toplumdan dışa vuran kültür üst yapıdan baskıyla aşılana burjuva-feodal kültürden başkası değildir. Belirli bir sosyo-ekonomik yapıya sahip bir ülke toplumu üzerinde, başka bir sosyo-ekonomik yapıdan ideolojik olarak yansıyan bir kültürün egemen olması düşünülemez. **Siyaset, ekonomi ve kültür, birbirine kopmaz bağlarla bağlıdır. Kültürden sadece halk oyunları, tiyatro, müzik, resim vb. anlaşılmalıdır.** Bunlar kültürün dışa vurumunu hareketlerle, sözlerle ifade etmenin araçlarıdır.

Kültür, onun bir parçası olan sanatın aksine, insanın kendi isteğinden bağımsız, kaçınılmaz olarak sergilediği duruştur. Mantığı kabul edilmiş ekonomik politikanın gereğini yerine getirmektir. **Burjuva-feodal yönetim erki, kendi iktidarını sağlama almak için devrimci dinamizmin yoksun olduğu, gelişebilecek her türlü hak alma mücadelesinin kendi kontrolü altında olduğu bir kitlesel şekillenışı yaratır.** Bu uğurda köruklediği ırkçı ve şovenist duyguları, kendi toplumunda damgasını vuran burjuva-feodal kültürün temel taşları olarak döşemektedir. Siyaseti sadece Kemalizm'in kalemsörlerinden takip eden bireyin girdiği burjuva-feodal kültürel giridabda milliyetçilik sıradan ve normal olduğu savunulur. **Bu zihniyetin eğitim ve medya aracılığıyla karşılıksız yerine oturması, faşist saldırıların rahat uygulanabilirliğini beraberinde getirir.** İşte Kemalist devletin kültüre verdiği önemin kaynağını burada aramak gerekir.

Nitekim kültür sadece yarı-sömürge-

lerde ciddiye alınan bir alan değildir. Danimarka Kültür Bakanı'nın Haziran 2006'da Parlamento kararıyla onaylattığı rapor yerinde bir örnek olarak ele alınabilir. "*Danimarka milli duyguları küreselleşme karşısında bastırılmaktadır. Önlemini şimdiden almazsak, ülkemizin zengin kültürü yok olacaktır. Bu sadece toplumu değil, devletimizi tehdit etmektedir.*" Bu yüzden "toplumdaki kültüre siyasal bir ağırlık (siz siyasal bir yön anlamın -bn-) vermek, ülkemiz açısından Danimarkalı kültürü yeniden egemen kılmının tek yoludur." Buradan anlaşılması gereken odur ki, bütün iktidarlar, temsil ettikleri sınıfın kültürünü yansıtır. Buna yön vermek için ise siyasi ve ekonomik

anlayışını üretim ilişkileri üzerinden topluma aşılardır.

İşte burjuvazi "**kültürümüzü egemen kılalım**" dediğinde çıkarılması gereken sonuç ekonomik ve politik olarak daha keskin saldırının hazırlığıdır. **Nasıl ki sosyalizmde proletarya, burjuva kültürü her yönüyle baskı altında tutacaksa, kapitalizmde burjuvazi her yönüyle gelişen devrimci kültürü bastırmaktadır.** Lakin tersi için de geçerli olduğu gibi, kültürel mücadele özünde ideolojik mücadeledir. Nitekim revizyonizmin komünist hareket üzerindeki her ideolojik etki, aynı zamanda kültürel etkidir de. Devrimci ilkelerinden taviz vermek, örgüt bilincinin dışında hareket etmek, sistemleri tartışmak-tartıştırmak yerine kişisel çekişmelere daha çok kafa yormak, kitleleri örgütleme adına onların geri seviyesine düşmek vs. yozlaşmanın değişik versiyonları arasındadırlar. **Devrim yürüyüşünde başarıya imza atmak için burjuvazinin her türden yoz kültürüne karşı mantığı kabul edilmiş devrimci ekonomik politikanın gereğini yerine getirmek elzemdir.**

Somut bir durumda, gereği tam olarak yerine getirilmediğinde sorunun kaynağı-

nı "**kişilik bozukluğu**" söylemleri ile açıklanamayacağı gibi, bu soyut açıklamayla, iktidar perspektifli hareket eden kadro ve militanların üstlendiği değiştirici-dönüştürücü görev de yerine getirilmemiş olacaktır. Burada sorunun kendisi yansımadığı değil, savunulan siyaset ve ekonomik bakış açısının kavrayış düzeyinde aranmalıdır. Kitle çalışmasını yürüten bir yoldaşımız oturup kalkmasıyla, üslup ve davranışlarıyla kitlelere güven vermiyorsa, açıktır ki orada bir kültür sorunu vardır. Bunun kaynağı da bu kişinin burjuvazi ile proletarya arasındaki iktisadi ve siyasal çatışmada, halkın çıkarları doğrultusunda savunulması gerekende ideolojik olarak tam net olmadığı yatmaktadır.

İdeolojide netlik, neyi ne için ve nasıl yapılması gerektiğini bilme olgusudur. Bu anlamıyla ideolojik netlik, tutarlı kültürel davranışı da beraberinde getirecektir. Burjuva kültürden iyice nasibini almış biri (kendine devrimci de dese) evde eşini dövdüğünde, ailesinin ihtiyaçlarını giderme yerine farklı harcamalara yoğunlaşmasıyla, eylem ve etkinlikleri örgütlenmede aldığı görevleri yerine getirmede, mücadele içinde kendisine verilen en küçük görevleri dahi savsakladığında kendine ilişkin asıl mesajları vermektedir. Bu tarz pratikler açıktır ki, söylenen onlarca sözden daha anlamlı ve kişiyi tanıttıdır.

Bilinmelidir ki, her geriye doğru adım atma veya her ileri adıma namlu tutma anında yansıyan kültür, hangi kılıf adına ortaya çıkarsa çıksın, burjuvaziden ciddi darbe almış kültürdür.

Burjuvazinin her türlü hastalıklarına karşı yenilgi bayrağının çekildiği an ise, burjuvazinin nihai darbesinin başarıya ulaştığı andır. Devrimci kültürün sergilenmesi, küçüğü büyüğü olmayan, önemlisi önemsiz olmayan her türlü burjuva hastalıklara karşı kayıtsız şartsız yürütülecek mücadelede ısrar etmekle eş değerdedir. **Bu yüzden kültürü bu mücadeleden dışında görmek, doğanın kanunlarına aykırı davranmak olacak ki, bu da doğrudan burjuva havuzuna balıklamasına dalmak demektir.**

Sonuç için; devrimci kültürün sadece devrimci siyasetin ve devrimci ekonominin savunulacağı devrimci pratiğin bir ürünü olabileceği gerçeği, ülkemizde faşizmin kudurduğu ve devrim cephesinde revizyonizme karşı mücadelenin can alıcı safhaya ulaştığı bugün, insanlık tarihinin proletarya üzerindeki bir yasası olarak geçerliliğini her zaman olduğu gibi korumaktadır. **Devrimin siyasal görevlerini başarıyla yerine getirmek devrimci kültürü kuşanmayı şart koşmaktadır.** Proleter sınıf bilincinden gıdasını alan kültürü, gıdanın alındığı yerin ürünü olacak devrimin güçlü bir cephesi haline dönüştürmek bu yüzden zorunludur.

(Strasburg'dan bir İK okuru)

ÖZGÜR GELECEK YOLUNDA
işçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:8/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Numan BOZER
Baskı: Gün Matbaacılık Beşol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk.
No:23/A K.Çekmece/İstanbul Tel: 0212 426 63 30-580 63 80
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayincilik@superonline.com
@mail: umutyayincilik@tinet.net.tr

BÜROLAR

♦ KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAKS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
♦ ANKARA: TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
♦ İZMİR: 856 SOKAK, NO:48/203 KEMERALTI KONAK, TELEFAKS: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
♦ MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0543 746 36 31
♦ ERZİNCAN: ORDU CAD. ORDU İŞHANI KAT:3 TEL: 0 446 223 67 18
♦ BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
♦ SAMSUN: KALE MAH. YUSUF KEFELİ İŞHANI KAT: 6 NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84
♦ MERSİN: SİLİFKE CADDESİ ÇAVDAROĞLU İŞHANI KAT:3 NO:118 MERSİN
♦ AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

**Kuruluşunun 35. yılında Proletarya Partisi
İbrahim Kaypakkaya güzergahında ilerliyor!**

**Proletarya Partisinin 35. Kuruluş yılını kutlama,
İbrahim Kaypakkaya'yı anma gecesinde buluşalım!**

Kültürel Program:

Hilmi Yarayıcı ve Grubu

Grup Kalamu

Pınar Sağ

Ahmet Aslan ve Grubu

Diyar

Yiğit Tuncay (tiyatral sunum)

Partizan Sanat Topluluğu

Gökkuşuğu Sanat Atölyesi

(Şiir ve ezgilerle İ. Kaypakkaya)

Uluslararası Sempozyum:

★ **Güney/Uzak Asya'da Halk Hareketleri
ve Halk Savaşı:** (Filipinler)

★ **Dünya İşçi Sınıfı'nın
Kurtuluş Mücadelesi** (Yunanistan)

★ **Kaypakkaya Fikirleriyle
Günümüze Bakmak** (Türkiye)

★ **Latin Amerika'da Kabaran
Halk Hareketi** (Brezilya)

★ **Hindistan'da Halk Savaşı
ve Deneyimleri** (Hindistan)

★ **Ortadoğu'da Neler Oluyor?**
(Faik Bulut, Araştırmacı-Yazar)

★ **Şovenizme Karşı Kaypakkaya'yı
anlamak-anlatmak?**
(Temel Demirer, Araştırmacı-Yazar)

Tarih: 19 Mayıs 2007 **Saat:**
14:00

Yer: Friedrich-Ebert-Halle
67063 Ludwigshafen